

WESTERN

Edi Kol

PESMA PUMINIH KOLTOVA

ROTO
BIBLIOTEKA
X-100

BR0J 273 • 90 DINARA

WESTERN

273

1992

Edi Kol

PESMA PUMINIH KOLTOVA

X-100

Urednik izdanja
PIROŠKA MATIĆ

Recenzent
P. POPOVIĆ

Lektor
J. STOJICEVIĆ

Izdaje i štampa NIŠP »DNEVNIK« Novi Sad, Vojvodanskih brigada 7, telefon 021/621-555 ● Žiro račun 65700-603-7711 ● Direktor »Dnevnika« Miodrag Karadžić ● Za izdavača: Ilija Vojnović ● Odgovorni urednik: Milorad Predojević ● Grafički urednik: Juliš Arvanitidis ● Sekretar redakcije: Zdenka Karabasil ● Korektor: Matović Dragan

YU ISSN 0353—1287
Rukopisi se ne vraćaju

PESMA PUMINIH KOLTOVA

I

Razmišljao je o sebi kao o potpunom strancu u ovom pokvarenom i novcem opterećenom svetu. Ljudi, ti dvonožni vukovi, spremni da okrenu leđa svemu onome po čemu se prepoznaju i diče, a opterećeni sobom, nisu bili u stanju da žive normalan i srećan život.

A on?

Toliko puta prepušten mislima, uz logorsku vatru, razmišljao je o ovom pitanju. Imao je punih dvadeset i devet, gorčinom ispunjenih godina, i nešto veoma teško u ovom surovom svetu, što ga je proganjalo: senku smrti, ovenčanu revolveraškom slavom.

Postao je legenda mimo svoje volje.

I to živa legenda, razmišljao je sa gorčinom.

Bio je visok, opaljen suncem, sa kosom prošaranom sedim vlasima.

Poreklom je bio iz naseljeničke porodice, koja je 1818. godine sa još stotinak porodica krenula preko Apalačkih planina, i istražujući Kentaki, prodrla u dolinu Šenando.

Kada su pronašli predeo koji im je odgovarao, zaustavili su se i zajedno sa tridesetak porodica osnovali gradić Gordon. U počast njegovom ocu.

U tom gradiću je proveo najbolje godine svog mladalačkog života, da bi u svojoj devetnaestoj godini pobjegao od kuće, nošen zovom nepozna-

tog. Baš kao i njegov otac, u njegovo vreme.

Od te godine, pa sve do sada, nije se vraćao, niti je video roditelje.

I, eto, posle deset godina, odlučio je da se vrati kući.

Smatrao je da bi mogao, baš kod kuće, da ostavi senku smrti, koja je bila njegov stalni pratilac, gde god bi se pojavio.

Prepričavali su se njegovi dvoboji, uz logorske vatre, a u stvari, toliko toga je bilo nepoznato o njemu, da je i njegovo pravo ime bilo poznato samo njemu i njegovim roditeljima, a ostali su ga znali po nadimku — Puma. Zvao se Robert Gordon.

Prešavši Misisipi kod Viksburga, Robert je krenuo na sever.

Nije mu se žurilo kući. Čak je više puta padao u iskušenje da se vrati.

Ko zna da li će roditelji hteti da ga vide, posle toliko vremena? Napustio ih je kada im je bio najpotrebniji.

Došao je do table koja je pokazivala da je stigao do Sebola.

Osmehnuo se ružnoj tabli, koja je bila izrešetana mecima, i koja sama po sebi nije bila lepa dobrodošlica.

On potera konja prema glavnoj ulici, koja se sastojala od prolaza širine dva i dužine tridesetak metara, a oko tog prolaza su bile poredane neugledne zgrade za stanovanje. Bilo je i četiri saluna.

Prilično puno za ovu jazbinu, pomisli Robert.

Postojala je čak i pošta, pa i berberski salon i prodavnica mešovite robe.

Odlučio se za salun sa najvećom reklamom na ulazu, gde je pisalo »Znani i neznani, ovde su vam rajski dani«.

Vezao je vernog Lema i krenuo prema ulazu. Po navici, pre nego što je ušao u salun, proverio je da li su mu koltovi na mestu.

A upravo ti koltovi su posebna priča.

Bio je, možda, jedini revolveraš tog kalibra koji je nosio koltove veoma visoko, gotovo na bokovima. Mnoge je ta činjenica prevarila.

Ušavši u salun, morao je za trenutak da zatvori oči, da bi se privikao na polutamu koja je vladala u prostoriji. Kada je bolje pogledao, video je da se nalazi u povećoj prostoriji, veoma ukusno uređenoj. Prišao je šanku. Kao iz zemlje, pojavi se mršavi barmen.

— Gospodin želi?

— Viski — reče Robert i okrenu se prema stolovima.

Tek tada oseti da je u prostoriji neka neprirodna tišina. Barmen mu pride. — Gospodine, da sam na vašem mestu, ja bih odmah napustio ovo leglo pacova.

Robert ga ovlaš pogleda.

— Ne čini li vam se da smetate? — upita.

Zatim je opet svu pažnju poklonio kockarskom stolu u dnu prostorije. Odmah je ocenio situaciju.

Igrala su četvorica.

Debeli čovek, koji se obilno znajio, upravo je delio karte. Videlo se da mu poker nije jača strana. Nasuprot njemu sedeo je mršav čovek neverovatnog tankog vrata, u lepo skrojenom odelu, koji je manirom profesionalnog kockara prihvatao dobačene karte.

Sedeo je nepomično. Samo su mu se koščata ramena trzala, kada je pokretao ruke.

Međutim, Roberta nije mogla da prevari njegova prividna mirnoća.

Osećao je da je čovek izuzetno napet, i da posebnu pažnju obraća na preostale učesnike u igri.

Preostala dva igrača su posebna priča.

Jedan od njih, mladić naprasita ponašanja, neprekidno se cerekao i dobacivao svom kompanjonu, jednom ogromnom kauboju, koji je upućivao opake poglede mršavom kockaru.

Robert je očekivao sukob.

Očito, dvojici se nije svidalo da mršavi kockar neprestano dobija.

Pratio je reakcije. Primetio je da se jedan neprekidno češe po vratu. Osećao je da ovaj ima dobar razlog za to češkanje, a razlog je bio u činjenici da je on imao dobro sakriven nož u kožnom nosaču, dobro zakamufliranom iza vrata.

Čak se pogledom sporazumevao sa divom.

Puma je očekivo šta će ova dvojica da poduzmu.

Primetio je da je kockar sve nape-
tiji.

Izbacio je samo jednu kartu.

Mladić je opsovao. Češkajući se iza vrata, tiho prozbori:

— Mister, čini mi se da je sreća prokleta neverna kurva.

Kockar prekide mešanje karata i upita:

— Kako da protumačim vaše reči, gospodine?

Mladić još više pocrvene. Pogleda grmalja. Sporazumeli su se.

— Vi varate, mister, prokleta dobro varate poštenu narod.

To neće moći da prođe kod nas.

Dok je ovo govorio, i dalje se češkao po vratu. A onda, dosta toga se desilo, strahovito brzo, da se nije moglo pratiti pogledom.

U svakom slučaju, gradom se pro-
nela priča.

U momentu kada je mladić potegao nož skriven iza vrata, grmalj je potegao revolver, bacajući se u stranu.

Međutim, kao čarolijom stvoreni,

u rukama mršavog kockara pojaviše se dva damska pištolja.

Ne pomerajući se, on opali ispod stola u pravcu zlikovaca.

Rezultat je bio brza i bezbolna smrt obojice.

Ljudi u salunu sa nevericom su posmatrali ishod borbe.

Sve je utihnulo, tako da je, kada je u salun upao šerif grada Sebola, sve bilo gotovo.

Šerif priđe kockaru, koji je i dalje mirno sedeo.

— Pa, Steno, mislim da si sada ipak preterao. Sa užitkom ću te odvesti u ćorku.

Pumi se predstavnik zakona nije svidao. Osećao je da se između ove dvojice dešava nešto više nego što je bila želja šerifa da zastupa zakon.

Odlučio je da se umeša.

— Šerife, u ovoj sali postoje svedoci koji će vam pomoći da uhapsite krivce za ovu pucnjavu — reče Puma, i približi se šerifu.

Na ove reči, šerif se naglo okrenu prema Pumi, i prasnu:

— Stranče, za hapšenje u ovom gradu sam zadužen ja! Ti popij svoje piće i čisti se iz grada. Takvi donose samo nevolje.

— Puma pogleda kockara, koji je sedeo mirno, kao da se njega sve to ne tiče, i, nasmešivši se, pogleda šerifa u oči.

— Šerife, jamčim vam svojim imenom da je kockar bio izazvan, a to mogu da potvrde prisutni. Čini mi se da nemate zakonskih osnova da uhapsite ovog čoveka. On se samo branio od hulja.

Šerif se upravo spremao da odbrusi, ali kao da je neka viša sila iz crnih Puminih očiju ohladila njegovo srce.

Odjednom je spoznao preteću hladnoću i dubinu tih crnih strančevih očiju, koje su opominjale.

Osetio je da ga je neka nevidljiva ruka povukla u nepoznato, u nešto tako blisko smrti, da se stresao od jeze.

Poželeo je da se što pre izgubi iz saluna.

Pogledavši kockara, koji je i dalje mirno sedeo, on pođe prema izlazu iz saluna. Jer, bio je svestan da je za dlaku izbegao strančevom osmehu smrti.

Puminom osmehu!

Znao je šerif da je to čudljivi borac i legenda Zapada, koji, mada uvek na strani zakona, ne bi puno razmišljao da upotrebi svoje koltove. Ta muzika njegovih koltova, uz neizbečni tužni osmeh, bila je sigurni vesnik smrti, koju je on samo pukim slučajem izbegao.

O Pumi su pisale gotovo sve novine na Istoku.

Mnogi su o njemu pokušavali da saznaju bilo šta, ali sve što se moglo prikupiti bile su priče koje su se prenosile po gradovima, oko logorskih vatri i po rančevima.

Kada je šerif izašao iz saluna. Puma priđe šanku i naruči piće.

Ljudima ništa nije bilo jasno.

Zašto je šerif tako naglo izašao iz saluna?!

Ko je ovaj stranac?

Barmen prinese piće i žurno se udalji od mesta na kom stajao Puma.

Puma je osetio da mu se kockar približio.

— Puma, sever je daleko. Čini mi se da putujemo u istom pravcu — čuo je.

Puma se iznenadi.

Odakle ovaj kockar zna njegovo ime i to kuda on putuje?

— Izvolite viski, mister...?

— Kol Šepard. Zovu me Stena.

Pumi tek sada sinu.

Pa to je čuveni kockar i revolveraš, koji je iznajmljivao svoje usluge za dobre pare, i Puma, mada nije podnosio takve tipove, oseti poštovanje prema tom čudnom čoveku.

Za njega se pričalo da ne zna koliko ima revolvera kod sebe. Očigledno da je ta priča imala osnova, u šta se i Puma uverio toga dana.

Pili su viski ćutke.

Ostali ljudi su posmatrali čudni par, koji je mirno pio piće, kao da se

malopre nije desilo ubistvo u salunu.

Osetivši da je umoran, Puma klimnu glavom Steni, i teškim koracima se uputi prema sobi.

Stena mu nije izlazio iz glave.

Odakle on zna kako se zovem i kuda putujem?

Međutim, pošto je bio suviše umoran, odlučio je da legne i dase odmori pred sutrašnji put, a o Steni će razmišljati drugi put.

Možda?

*

Puma se vinu u sedlo i potera Lema ka severu.

Proračunao je da bi u Gordon trebalo da stigne u toku sutrašnjeg dana.

Dok je izlazio iz Sebola, osetio je da ga neko posmatra iz susednog saluna. Gotovo je bio siguran da je to Stena.

Zašto!?

Možda je i Stena bio jedan od onih koji žele da oprobaju svoju veštinu u baratanju revolverom, i to baš sa Pumom, legendom Zapada.

Pumi se ta misao nije svidela, jer je predosećao da je Stena ipak borac njegova kova, i da ovaj zna pravilno da koristi svoj mozak.

Istina, bio je usamljenik koji iznajmljuje svoje koltove za novac, ali i sam je bio previše poznat po veštini baratanja koltom da bi želeo da se dokazuje i bori sa nekim koji mu je ravan, ako ne i bolji od njega.

To razmišljanje malo smiri Pumu, mada je neki razlog postojao, u to je bio gotovo siguran.

Samo, nije znao šta se iza toga krije.

Međutim, pošto je imao cilj pred sobom, počeo je da razmišlja o tome šta ga čeka kod kuće.

Već punih deset godina nije čuo ništa o roditeljima, njihovom ranču, Kvinsku Parkeru — njihovom predradniku, a sećao se i Anabel

Feri, lepotice, koja je bila susedova kćerka.

Sve mu se to motalo po glavi i sada već nije bio siguran da li želi da ide kući.

Negde, duboko u duši, nije bio siguran da li će otac hteti da ga vidi, posle ovih godina, i da li je spreman da ga prihvati na ranču.

Puma je, doduše dosta kasno, shvatio da je pogrešio što se nije pre vratio kući, jer i sam otac je uvek govorio da svako treba da traži svoj put i mesto u ovom pokvarenom životu, mada, eto, Puma je shvatio da je previše dugo tražio taj svoj put.

Put koji ga je vodio i neprestano terao u nepoznato, kao da je hteo sebi da dokaže da je sve tako trebalo da bude i da otac nema ništa protiv tog njegovog puta.

Sam Puma nikada nije požalio što je išao putem koji je odabrao.

Nikada nije dopustio da ga život ponese i baca po svojim vrletima.

Ne!

On je sudbinu uzimao u svoje ruke i postao legenda, toliko nestvarna, da je i on počeo da se pita ko je on u stvari.

Da li dovoljno poznaje sebe, da li može da stane pred oca i pogleda ga u oči?

O svemu je Puma razmišljao, mada je bio svestan da uzalud razmišlja unapred, pošto nije znao kako će sve to izgledati u zbilji.

Odlučio je da sve to ostavi za svoje vreme.

Već je počelo da se smrkava, pa je, našavši pogodan šumarak u jednoj udolini, odlučio da tu prenoći. Želo je da bar malo odloži sutrašnji susret.

Sa tim mislima je zaspao.

*

Probudio se odmoran, i posle na brzinu pojednog doručka, osedlao je Lema. Po navici, pogledao je u nebo.

Obećavalo je lep dan.

Osećao se smirenim. Poterao je konja. . .

Pred grad je došao oko podneva. Zastao je.

Ono što je video nije bilo njegovo sećanje na Gordon. Pred njim je sada bio veliki grad, sa železnicom, zatim, tu su bile prostrane ulice i široki trgovi, saluni, prodavnice.

Na trenutak je osetio ponos zbog svog oca.

Eto, to se razvilo iz nečeg što je začeo njegov otac.

Ujahao je u grad.

Dosta zgrada mu je bilo nepoznato, kao i vlasnici, čija imena je čitao na pročeljima zgrada.

Sve ovo je Puma uočio jednim pogledom, dok se približavao prodavnicama Sama Kona, starog očevog prijatelja, koji je, kao i njegov otac, bio jedan od prvih naseljenika u tom gradu. Samo što je Sam više voleo gradski život, pa je otvorio prodavnicu, dok je njegov otac, na nagovor majke, kupio zemlju istočno od grada i tamo sagradio ranč.

Ušao je u dućan.

Već na prvi pogled je primetio da se dosta toga promenilo u dućanu.

— Izvolite, mister — začu Puma glas iza rafa sa sobom, a zatim ugleda i vlasnicu glasa.

— Beše to mlada devojka, od otprilike devetnaest godina, veoma lepa.

Puma se odmah svideo njen pogled.

— Gospodice, tražim Sama. Ja sam njegov stari prijatelj.

Devojka ga pogleda sumnjičavo, a zatim otrča u Samovu kancelariju.

Puma, dok je čekao Sama, sa setom se seti Anabel.

Da li se udala? Šta li je sa njom?

Odjednom, pred njim se stvori starac. Puma odmah prepoznađe Sama.

— Izvolite, gospodine? Dajana mi reče da me traži prijatelj. A, kako mi se čini, mi se i ne poznajemo.

Puma se nasmeši.

Sam ga nije prepoznao.

Setio se davnog lova, kada je Sam, umesto zeca, koji se nalazio na tri metra od njega, pogodio psa, koji je trčao za njim.

Odlučio je da ga podseti na taj lov.

— Gospodine, doneo sam zeca da ga ustrelite. Čini mi se da ste mi ostali dužni, ima tome punih deset godina — reče Puma i pogleda devojku, kojoj tek sada ništa nije bilo jasno.

Sam se zbuni.

— Kakav zec, gospodine, vi se šalite! Čekaj malo. . . Pa je li moguće!? Dajana, donesi mi čašu vode i šećer. . . Roberte, reci mi da se ne varam! Ne šali se sa starcem!

— U pravu ste, čika Same. Ja sam Robert.

Sam pritrča, koliko su mu dozvoljavale staračke noge. Puma ugleda suze u očima dobrog starca.

— Pa, Roberte, gde si ti svih ovih godina? Svi smo se pitali gde si. Međutim, niko nije znao o tebi, baš ništa. Jesi li bio na ranču? Zna li stari Gordon da si stigao? Tvoja majka je toliko puta nagovarala tvog oca da te potraži. I, znaš šta je stari odgovarao? Vратиće se on, kad oseti da treba da se vrati. Izgleda da smo dočekali i taj dan da se odbegli sin vrati svojoj porodici.

Robert prekide Samov monolog, rekavši:

— Nisam bio na račnu. Prvo ću se doterati i odmoriti se. Nego, recite mi šta ima novog? Kako su mi roditelji? Vidim da se grad proširio, povećao se, ima železničku prugu. . .

Starac se setno nasmeši.

— Eh, sinko, što se sve nije promenilo! Došli su novi ljudi, novi zakoni. Zakon jačeg. Roditelji su ti zdravi, ako si me to pitao, doduše stari je dobrano osedeo, a Klara mu neprekidno prebacuje zbog tebe. Njoj je to najteže palo, smao se stari ne da. Ponosno čuti, i pred veče, kada sedimo na verandi, odluta misli-

ma i pogedom na zapad. Osećam da je u tim trenucima negde daleko, tražeći tebe. Verovatno si čuo da je stari sused Feri postao najveći rančer u okrugu i da tvoji roditelji, pa i ostali starosedeoci nisu u najboljim odnosima sa njim. Nije to više onaj stari Feri.

— Zaboravio je naše prijateljstvo i oko sebe okupio revolveraše-ubice, koji za njega rade sve poslove. Ti »poslovi« su uglavnom proterivanje malih rančera i onih koji se bune protiv njegove vladavine. Do sada jedino nije dirao mene, pošto ja ne zadirem u njegove interese. Čak je i tvog oca lišio najboljih pašnjaka, tako da on sada ima samo malo okućnice i nešto stoke. Ipak ne želi da napusti ranč.

— Čini mi se da ga jedino nada u tvoj povratak zadržava na ovom mestu.

— Stari je dosta propatio zbog Ferija. . .

— Feri je čak ćerku Anabelu dao za svog predradnika Skota Gilmorea, opakog revolveraša, koji mu je sada desna ruka. U mestu se priča da je Feri naručio još jednog revolveraša prve klase, pošto je načuo da starosedeoci i oni koji se ne slažu sa njegovim načinom rada organizuju odbor za odbranu svojih prava. Čak se priča da je neko od starosedelaca poslao telegram saveznom uredu rendžera, što je posebno razestilo Ferija.

— Sada, sve što radi, pokušava da izvede tako da izgleda po zakonu, a pozadina je otprilike ista. Prvo pritisci i paljenje imanja, zatim prepadi na članove porodica. . . Sve je to rađeno bez svedoka i po mraku. Zatim se pojavljuju Feri sa velikodušnom ponudom za kupovinu imanja. Ljudi su svesni ko stoji iza toga, ali niko nema hrabrosti da se suprotstavi.

— Pa dobro, Same, gde je šerif, šta on radi? — procedi Puma.

— Eh, šerif. . . On je u potpunosti Ferijev čovek, tako da sve pritužbe završe kod Ferija, a ovaj posle anga-

žuje svoje revolveraše — u jednom dahu izgovori Sam.

Puma se zamisli.

Znači, tako stoje stvari u Gordonu!

— Dobro, Same, dodite večeras na ranč, da proslavimo moj povratak. Bilo bi mi drago ako biste povedli svoju lepu pomoćnicu. Niste nas čak ni upoznali — reče Puma, i, pogledavši Dajanu, klimnu glavom.

Potom izađe.

Dajana se zacrvenela, što nije promaklo Samu.

— Silan momak. Šta misliš, Dajana?

Devojka samo slegnu ramenima, pošto oseti podsmeh u starčevim rečima.

Puma se približavao ranču.

Prešao je potok, koji je delio put od Gordona na pola, tako da je već video konture ranča.

Potera brže Lema.

— Napred, stari moj, evo nas najzad kod kuće!

Životinja zarza i ubrza korak.

Prvo što je Puma ugledao u dvorištu, bio je predradnik Parker, koji je opravljao ogradu korala.

Zadubljen u posao, nije primetio da je neko ujahao u dvorište.

— Da ste bili tako neoprezni u vreme naseljavanja, ne biste dočekali svoje godine — reče Puma, a Parker se naglo okrenu.

Već je imao revolver u ruci. Čak i u tim godinama bio je strahovito brz.

On je Pumi uvek bio uzor.

Za razliku od Sama, Parker je Pumu odmah prepoznao.

— Neka me grom pogodi ako to nije Gordon mladi! — uskliknu Parker, i, vrativši revolver u korice, po hita prema Pumi.

Pozdraviše se srdačno.

Oduvek su se dobro razumeli.

— Roberte idemo u kuću. Roditelji će se obradovati tvom povratku. Oboje su u kući.

Dok su išli prema kući, vrata kuće se otvoriše.

Majka izađe iz kuće i potrča prema sinu.

Puma je dočeka i zagrla je.

Nisu ništa govorili. Puma je osećao da ona jedva stoji na nogama. Povede je prema nogostupu.

Uto, na verandi se pojavi Gordon stariji.

Puma zastade. Pogleda oca.

Otac ga je gledao kao da procenjuje šta se krije u njegovom sinu. Trajalo to je čitav minut.

Odjednom, starac se nasmeši, priđe Pumi i glasno reče:

— Dobro nam došao, sine. Očekivao sam te ranije.

Puma se nasmeši i pozdravi oca čvrstim stiskom ruke.

Podošu u kuću.

Čim su ušli u kuću, majka preuze komandu.

— Konačno sam dočekala i taj trenutak. Sada sedite tu i ne mičite se dok ne pojedete sve što sam spremila za večeru.

Dok je servirala večeru, neprekidno je upadala muškarcima u razgovor. Naravno, sa pitanjima upućenim Gordonu mlađem. Atmosfera je bila prijatna i Puma se osećao kao preporođen.

Bilo mu je drago što nisu znali za njegov pravi nadimak i reputaciju koju je stekao za deset godina potu-
canja diljem Divljeg zapada. Jer, nadao se da će konačno uspeti da u rodnom mestu odbaci to svoje prokletstvo.

Iskreno se nadao tome.

*

Dani kod kuće su počeli da liče jedan na drugi, i Puma se odlično osećao.

U grad nije odlazio, a kod njih je dolazio Sam, ispunivši obećanje. Sa sobom je doveo i Dajanu, tobože da ne ostaje sama u dućanu.

Puma je od Sama saznao da je Dajana kćerka doseljenika Roda Harpera, poštenog čoveka koji uza-

lud pokušava da se bavi zemljoradnjom. Nepoznati jahači su noću redovno uništavali ono što je on danju zasadio. Ali, bio je uporan.

Četvrtog dana od dolaska na ranč, Puma pozva Parkera da obidu pašnjake, na kojim je trenutno boravila grupa kauboja koja je prikupljala stado za prodaju.

Krenuli su rano ujutro.

Prvih pola sata su obojica ćutali. A onda Parker reče:

— Verovatno si primetio da su granice ranča bitno izmenjene. Otac verovatno nije hteo da te opterećuje. Otkada si otišao, stari se mnogo promenio. Nije više spreman da brani zemlju i stado. Davno sam hteo da se suprotstavim Feriju, međutim, stari mi nije dozvoljavao. Jedino što je uradio sa ostalim rančerima je da su se organizovali u stočarsko udruženje i na miran način pokušavaju da se sporazumeju sa Ferijem. Međutim, taj puno ne zarezuje zakon. On radi po svom zakonu. Načuo je da su rančeri pisali saveznom uredu, pa je postao još opakiji. Čak je unajmio još jednog prvoklasnog revolveraša.

Puma je slušao Parkera.

Znači, situacija u okrugu je stvarno loša, a pretpostavlja se da će biti i gore. Jer, Parker ne bi bez velike nužde opterećivao Pumu tim pričama. Samo se čudio zašto otac o tome ništa nije govorio.

Ceo dan je sa Parkerom obilazio stada i upoznavao se sa kaubojima. Momci su mu se svideli.

Tek pred veče su se vratili kući. Puma se osećao pomalo umoran.

Posle večere su izašli na trem.

Nevezano su pričali i ispijali viski, kad začuše topot kopita u dvorištu, a potom videše i jahača.

— Dobro veče — začuše dubok glas pridošlice — putujem u Gordon. Izgleda da sam zakasnio da pre mraka stignem u grad.

Hol je osetio prikrivenu molbu u strančevim rečima, pa odvrati:

— Izvolite na večeru i piće. Nadam se da vam mogu ponuditi gostoprimstvo u svojoj kući.

Stranac se zahvalno nasmeši i sjaha.

Odmah skide sedlo i odnese ga u staju, a zatim povede konja. Pumi se svideo ovaj neznančev postupak. Onaj ko voli životinje, voli i ljude, pomislio je.

Stranac se popeo na verandu, skinuo šešir i zahvalio se domaćinu.

— Ja sam Del Šelbi — predstavio se. — U ovoj oblasti treba da ispitam neka rudna nalazišta, na krajnjem jugu Šenandoa. Znate, ja sam geolog.

Stari Gordon ga ponudi pićem, što ovaj odbi. Zahvalno pogleda gospođu Gordon, koja je donela čašu mleka.

Stari se nasmeja.

— Eh, moj sinko, nećeš dugo gurati sa tim mlekom. Ko je video korist od mleka?

Svi se nasmejaše.

Puma je gledao u Dala, i nešto mu je govorilo da ovaj nije otkrio svoj pravi identitet. Osećao je da stranac nešto krije. Za čoveka kao što je Puma, ova laž nije mogla da prođe, kao što je, izgleda, prošla kod njegovog oca i Parkera.

Kasno naveče, pošli su na poćinak.

*

Ujutro, pošto su doručkovali, Dal se još jednom zahvalio domaćinu, da bi zatim izjahao i krenuo prema Gordonu.

Stari pogleda sina.

— Roberte, verovatno si čuo da je stari Feri postao najveći rančer u okrugu, a svoju vlast održava pomoću profesionalnih revolveraša i ubica. Ovo ti govorim da bi odmah procenio šta se dešava u Gordonu. Ja sam sve vreme čekao na tvoj povratak, i nisam se suprotstavljao Feriju. On me je ostavljao na miru, valjda zbog prošlih vremena. Među-

tim, potpuno je poludeo i toliko je zaslepljen vlašću i bogatstvom da je prosto izgubio razum. Čak je kćerku udao za predradnika, jednog opakog revolveraša.

— Oće, zašto se niste udružili i suprotstavili se Feriju? Vas je barem više.

— E, moj sinko. Mi smo miroljubivi ljudi, koje osim poštenog rada ne zanima ništa više u životu. A Feri se potrudio da oko sebe okupi čitavu gomilu protuva. Naše šanse su veoma male. Jedino je preostalo da organizujemo udruženje i da na taj način pokušamo da obuzdamo Ferija. Poslali smo obavest u sedište okruga da nam pošalju saveznog šerifa, pošto je ovdašnji šerif na Ferijevom platnom spisku.

Umeša se Parker.

— Znaš, Roberte, ja sam Holu predlagao da se suprotstavimo silom. Ali sve više uviđam da se na taj način ništa ne može uraditi. Feri je čak unajmio i nekog poznatog revolveraša, da bi okupirao čitavu dolinu. A kada se to desi, e onda, za nas ovde nema mesta.

Puma se zamisli.

Pa ovaj Feri je stvarno poludeo. Čak je kćer žrtvovao, sve zarad moći i novca. Sve se ponavlja.

U životu je viđao slične tipove, koji su sebi postavljali zadatak da budu vođe, bez obzira da li to neko od njih traži. Za Pumu su to bili bolesni ljudi, koji od vlastite taštine nisu videli ni vlastiti odraz u ogledalu.

— Oće, ne zaboravi šta si pretrpeo zbog ovog parćeta zemlje, i šta ova dolina znači majci i tebi. Nadam se da nećeš tek tako da dozvoliš da te oteraju sa nje.

Puma pogleda oca. Stari Hol se nasmeši.

— Ne brini. Ja sam čekao da se ti vratiš, pa da ovo ima nekog smisla. Da znam zašto se borim. Jer, ja i mama smo već stari, tako da ne razmišljamo o nekom novom početku.

Ove reći obradovaše Pumu.

Video je da je njegov otac, otkako

se on vratio, prosto preporoden i da je opet onaj stari. Bilo mu je drago i zbog majke, jer je, jedna, pretrpela i previše u životu.

— Oče, idem sa Parkerom do grada da naručimo žicu i kolje za istočni deo pašnjaka, jer nam stoka zalazi u šikaru, a neko to obilno koristi i svraća je na svoje pašnjake — reče Puma i pogleda u Parkera.

Obojica ustadoše i krenuše prema staji.

Hol i Klara su gledali za njima.

— Čini li ti se da se Robert promenio? Nije više nestalan kao pre — reče Klara, obraćajući se supruhu.

— E, moja stara, postao je ono što sam oduvek i želeo. Oseća se neka snaga u svakom njegovom pokretu i reči. Postojan je i čvrst. To mu upravo i treba u ovom svetu, gde samo jaki mogu da opstanu. — Nasmešivši se, Hol uđe u kuću.

*

Čim su ujahali u Gordon, Puma i Parker su otišli kod Sama i naručili robu koja je bila potrebna na ranču. Dajana nije bila u dućanu. Puma nije hteo da pita Sama o njoj, pošto je stari imao izuzetno osetljiv nos za te stvari. A Dajana se Pumi baš sviđala.

Kada su završili u dućanu, krenuli su da popiju piće, pre nego što Puma ode na poštu. U sedištu okruga je imao prijatelja iz starih dana, koji je sada šerif. Želeo je da sazna da li je u Gordon upućen savezni šerif.

Čim su ušli u salun, Puma je primetio da su u centru pažnje.

— Pa dobro, Parkeru, kakvog kicoša nam dovodiš sa sobom? Vidi mu samo koltove, kako vise! Sigurno čuva kokoške na ranču, ha, ha — odjeknu glas u salunu, a potom se prolomi smeh.

Puma krajičkom oka spazi vlasnika glasa, a potom i petoricu kaubojja, koji su bili sa njim. Oni su se jedini smejali.

Ostali su ćutali i pratili situaciju. Znali su šta će da se desi.

Jer, kada su u pitanju kauboji sa Ferijevog ranča, rezultat se unapred zna. Svi su se sklanjali da ne bi slučajno nastradali.

— Roberte, to su Ferijevi kauboji. Ne obaziri se na njih — rekao je Parker, i time stavio do znanja Pumi da se suzdrži od akcije.

Međutim, kauboji kao da nisu bili zadovoljni reakcijom pridošlica.

Skočiše sa stolica i krenuše prema šanku.

— Ha, ha, ljudi, jeste li čuli tu šalu? Ja ovde odlučujem ko će da pije, a ko neće! I, prema tome, ti i tvoj prijatelj da se gubite iz ovih stopa, inače, lećete kroz vrata a da nećete znati šta vas je snašlo — viknu bradati, i pruži ruku prema Parkeru.

— Stani! — odjeknu salom, a bradonja povuče ruku kao oparen.

Na ulazu se pojavi figura koju Puma odmah prepozna. Bio je to veliki gazda Feri. Nije se mnogo promenio.

Iza njega se pojavi Anabel. Lepa, kao i uvek. Samo nekako čudno hladna.

Pumi bi jasno šta se događalo sa njom.

Postala je kopija oca, preko koje je Feri pokušavao da gradi svoje carstvo.

Gorko se nasmeši.

Priroda se postarala da stari Feri ipak ima naslednika u svakom pogledu sličnog sebi.

— Dark, pokupi ljude i natrag na ranč! — naredio je.

— Gazda, samo sam hteo da... — pokuša Dark da objasni, ali ga Feri opet prekide:

— Ne interesuje me šta si hteo! Briši na ranč! — zapovedi Feri, i okrenu se Pumi.

Pruži ruku.

— Čuo sam da si se vratio — rekao je. — Nisi se promenio. Nadam se da si obradovao svog starog?

Puma, kao da nije video pruženu ruku, uzvрати:

— Feri, vidim da ste postali veliki gazda, čak i veći nego što vredite. Nisam se nadao da ćete preterati u tome.

I ne gledajući više rančera, Puma pođe prema izlazu.

Dvojica revolveraša, koji su bili u Ferijevoj pratnji, potegoše koltove.

Međutim, gazda ih zaustavi, procedivši kroz zube:

— Neka, pustite ih neka idu. Ionako će propasti za koji mesec. Čekamo da nam dođe onaj revolveraš iz Teksasa, pa ćemo početi čistku. E, onda će vam ruke biti odrešene. Što pre završimo sa onima koji su ostali u dolini, to ćemo biti sigurniji da nam ni rendžer ne može ništa.

Veliki gazda se nasmeja i pođe prema izlazu. Anabel pođe za njim, a zatim i ostali pratioci.

*

Kada su izašli iz saluna, Parker se obrati Pumi:

— E, Roberte, sada si mogao da vidiš velikog gazdu na delu. Budi siguran da ga samo svedoci sprečavaju da preduzme nešto protiv tvog oca, jer mu je on, sa svojim ugledom, najveća prepreka u ostvarivanju ciljeva. Čini mi se da čeka onog revolveraša, pa da počne konačni obračun.

U tom trenutku su stigli pred poštu.

Puma uđe.

Napisa sadržaj poruke i predade je telegrafisti.

— Gospodine, odgovor će stići tek sutra — rekao mu je službenik.

Puma samo klimnu glavom i izađe.

— Mislim da sada možemo da se vratimo na ranč — obavestio je Puma Parkera. — Sutra ćemo znati da li je rendžer krenuo u Gordon.

Dok su polagano jahali prema ranču, svaki obuzet svojim mislima, Puma je slagao kockice mozaika do-

gađaja. Sada je do detalja bio upoznat sa situacijom u dolini.

Feri je odlučio da proširi vlast van granica svog ranča, na celu dolinu.

Proterao je većinu malih rančera i doseljenika, i sada čeka tog revolveraša da krene u konačan obračun i borbu za vlast.

Pumu je posebno brinuo dolazak nepoznatog revolveraša.

Ko je on, i da li će doći sam?

Jer, na drugoj strani su bili rančeri.

Oni su bili samo rančeri, doduše čvrsti i karakterni ljudi, ali nevični borbi koltovima, i nedorasli Ferijevim revolverašima, koji su, za dobre pare, spremni da ubiju i rođenog brata.

Jedina nada bila je vezana za saveznog šerifa.

Puma je bio svestan da je ranč njegovim roditeljima sve, i nikako nije smeo da dozvoli da ga izgube. Šteta.

Već se ponadao da će uspeti da ostavi koltove i dugogodišnju senku koja ga prati u stopu. Znači, mir doline Šenando biće narušen. Sva lepota Šenandoa biće ukaljana.

Izgleda, morao je da se zadovolji prirodni zakon ravnoteže, da se na silu odgovori silom, pa makar to ničemu ne vodilo.

Samo, u ovom slučaju, ulog je bio veliki i vredelo se boriti.

Puma je odlučio da ne dozvoli Feriju da sprovede ono šta je naumio, pa makar morao opet da se lati kolta.

Najzad, i to će jednom da prođe, i on, Puma, čovek koji živi od kolta, moći će jednom da se okrene sadašnjosti, i da zaboravi prošlost.

Kada su bili na domak ranča, uočise da je dvorište puno konja i dvokolica.

— Rančeri su se okupili kod tvog oca, da se dogovore šta da rade. Izgleda, od rendžera nema ništa.

Samo što je Parker to izgovorio, začuše topot konja.

Okrenuše se. Opaziše Dala Šelbija. Sačekali su ga na ulazu u dvorište.

— U prolazu sam, pa sam svratio da odmorim stare kosti — reče Dal, i dodirnuvši obod šešira, pridruži se Pumi i Parkeru.

— Znae, moja kompanija uzalud troši novac kada me šalje da ispitujem na ovaj teren. Nema ničeg interesantnog. Ali dobro, nije loše da se malo odmaram i uživam u lepota-
ma doline Šenando — neprekidno je pričao Dal.

— Čudan svat — poluglasno je izgovorio Puma, dok je silazio sa konja.

Pošto su vezali konje, udoše u kuću.

Čim su ušli, primetili su da su se okupili svi rančeri iz okruga.

Stari Gordon je ustao i ostalima predstavio Pumu i Dala Šelbija.

— Gospodo, ovo je moj sin Robert. Konačno se vratio kući. Pored njega stoji Dal Šelbi, rudarski geolog. Inače, tek je stigao u dolinu.

Rančeri zažagoriše, što je trebalo da zvuči kao pozdrav.

Nastaviše razgovor.

Puma i Parker sedoš pored starog Hala, a Šelbi se zavuče u ugao sobe, bliže prozoru, i poče nezainteresovano da posmatra kroz zavesu.

— Vidiš, Hole, smatram da i mi treba da angažujemo nekog revolveraša. Pogotovo što od tog rendžera nema ništa. Jedino na taj način se može razgovarati sa Ferijem — reče jedan od rančera.

— To bi bilo u redu, Stjuarte, da nema druge strane. Na taj način se izjednačujemo sa njima. Ne bismo bili ništa bolji od njih. Ja ipak mislim da treba da čekamo rendžera, jer jedino zakon može da nam osigura uspeh u borbi sa Ferijem.

Puma je pomno slušao razgovor.

Učinilo mu se da njegov otac ipak govori razložno i pametno, te oseti potrebu da se i on oglasi.

Ustade.

— Ako dozvolite, ja bih izneo svoje mišljenje. Smatram da nemamo

šanse da se borimo Ferijevim metodama, jer ste svi vi čestiti ljudi, nevični rukovanju koltom, i ubijanju iz zasede. Znači, moramo da se oslonimo na zakon. Ja ću sutra proveriti da li je rendžer krenuo u Gordon — Puma tu zastade, pošto je Šelbi ustao, i ostao da stoji na sredini sobe.

— Neće biti potrebno, jer je rendžer iz okruga stigao. Taj rendžer sam ja!

Rančeri iznenađeno pogledaše u Šelbija.

— Pa dobro, priznajem da nije baš uobičajeno da se savezni šerif pojavi u gradu, ali zbog situacije, koja je to nalagala, ispalo je vrlo delotvorno. Naime, uspeo sam da ustanovim da se Feri pored raznih vrsta pritisaka bavi i krađom tuđih goveda, a prisvojio je i dobar deo pašnjaka, koji su državna svojina, pa je time višestruko prekršio zakon. Međutim, bez obzira na sve, moramo obazrivo raditi, jer po svemu sudeći taj Feri ima debelu zaleđinu i podršku moćnih političara u Vašingtonu. Bez čvrstih dokaza ne smemo da pokušavamo ništa. To ne znači da se mora sedeti skrštenih ruku. U svakom slučaju, treba izbegavati otvorene sukobe, a organizovati se tako da Feri ne može da nau-
di nijednom od vas, dok ne uspem, uz vašu pomoć, da prikupim dovoljno dokaza za sva prljava delovanja u proteklih šest godina. A na kraju krajeva imate i Roberta Gordona koji, uveren sam, ume da se pobrine za protuve kao što su Feri i ostali.

Čim je završio, Šelbi krenu prema izlazu. Pozdravljajući se, on pogleda Pumu. Puma krenu za njim.

Pride Dalu.

— Nadam se, Puma da nećeš odmah na svoj način razgovarati sa Ferijem.

— Znači, prepoznao si me?

— Naravno, i to je deo posla policajca. Samo, ne brini. I meni će biti drago da sačuvaš tu svoju tajnu. U potpunosti te razumem.

— Mene jedino brine kako će Feri da reaguje kada sazna ko sam ja u stvari. Može mu pasti na pamet da brzojavi u Vašington, što bi moglo da iskomplikuje stvar, tako da nam situacija nalaže da što pre raščistimo situaciju i time onemogućimo nitkova.

— Naravno, od tebe očekujem pomoć.

— Dale, previše željno sam čekao dan kada ću se vratiti kući, da bih sada dopustio nekoj protuvi da me otera sa rodnog praga.

Šelbi pogleda Pumu i, nasmešivši se, prozbori:

— Pa dobro, Puma, tvoj pravi identitet neka i dalje ostane tajna, a za dalje... pa, bićemo u vezi. Uostalom, ja ću se uvek movati u okolini.

Puma je gledao kako se Dal polagano gubi, a zatim uđe u kuću, gde su rančeri upravo završili razgovor i krenuli napolje.

Sede za sto, kada u sobu udoše njegov otac i Parker.

— Šta kažeš na sve ovo? — upita ga Parker.

— U stvari, ni sam ne znam šta da ti kažem. Činjenica je da Feri neće na fin način da se odrekne pozicije sile u dolini, što znači da ipak moramo da mu se suprotstavimo. Na kraju krajeva i mi ćemo se sutra naći na spisku nepoželjnih. Moć je čudna pojava. Ko sa njom druguje, postaje sličan detetu koje pod njenim uticajem formira nadzore i poglede na život, a sve to od čoveka napravi ono što je ostalo od Ferija. Mislim da mu se treba suprotstaviti. Na koji način? Pa dobro, videćemo koje poteze će Feri povući. Čekaćemo njegov sledeći korak.

*

Sledećih nekoliko dana u dolini je vladalo neko čudno zatišje.

Puma je, zajedno sa Parkerom, obilazio pašnjake i upoznavao se sa stanjem na ranču i poslovima koje treba obaviti u narednom periodu.

Sam mu je, u nekoliko navrata, kada je svraćao na ranč, rekao da je i u gradu mirno. Čak ni Ferijeve kauboji ne dolaze u grad kao ranije.

Puma je sve vesti složio u jedan mozaik, a kao rešenje dobio je sliku koja je pokazivala da i Feri nešto čeka i pravi planove. Šta namerava, i dokle je spreman da ide, to je Pumu posebno mučilo. Želeo je da poštedi sve one koji nisu bili vični onome što je po njegovom mišljenju trebalo da usledi. A dobro je znao kakav će rasplet slediti.

Pošto je manje ili više upoznao sve što je bitno na ranču, odlučio je da sutra dan ode do grada, da bi kupovao još neke sitnice, koje su bile potrebne na ranču. Stvarni razlog njegove posete gradu bio je lepa Dajana, na koju je u poslednje vreme stalno mislio. Osećao je da su slični. Sve više mu se svidala.

Rano ujutro, pre sunca, krenuo je ka gradu. Bio je odmoran i dobro raspoložen. Osećao je tople zrake sunca, kako ga miluju po licu.

Tako prepušten prirodi i naoko potpuno opušten, odjednom oseti lagano probadanje u želucu, taj čudan osećaj da ga neko posmatra, što mu je u mnogim prilikama spasilo život.

Nepromenjenim tempom nastavio je da jaše.

Ispod oboda šešira, osmotri teren koji se pružao pred njim. Osmehnu se. Pa dobro, taj je ili početnik u poslu ili misli da sam ja toliko neoprezan da ću uleteti u njegovu zamku, kao zec. Grdno će se iznenaditi.

Nasmešivši se, zaustavi konja i sjaha. Gospodin će morati da dođe kod mene, a ne ja da upadnem u njegovu zamku. Na kraju krajeva, imam dovoljno vremena i mogu da čekam.

Pusti Lema da pase. On, zaklonjen stenom, sede. Očekivao je posetu sa desne strane, tako da sede na suprotni kraj stene.

Međutim, sve mere se pokazale nepotrebnim, pošto, čim je seo, začu

poznati glas Dala Šelbija, koji ga obavesti da se približava.

Nasmeši se. Znači, čudni šerif i dalje luta krajem, a da Feri nije saznao njegov pravi identitet.

— Zdravo, Dale. Upravo mi pade na pamet da sednem i da se odmorim. Pridruži mi se. Nadam se da si saznao nešto opipljivo.

— Zdravo, Puma. Da mi je samo znati kako si uspeo da me osetiš?

— Stvar navike, Dale — zaključio Puma i pokaza rukom da sedne.

— E, baš ne bih voleo da sam u Ferijevoj koži. Jadnik, ne sluti na koga će da udari. Znaš, Puma, uspeo sam da u okrugu, u ovih nekoliko dana, pribavim dokumentaciju, koja pokazuje da je Feri u proteklih nekoliko godina prisvojio poprilično državnog zemljišta, koje je predviđeno za posebne svrhe. Isto tako, uspeo sam da proniknem u njegove nezakonite transakcije koje je napravio u Gordonu, samo što još nisam uspeo da prikupim dokaze za tako nešto. A, da, umalo da zaboravim da ti kažem. Načuo sam od svog doušnika da je revolveraš konačno stigao i po svemu, sudeći Feri će uskoro da udari. Ja sam upravo krenuo tvom ocu, da bih ga obavestio o situaciji u dolini. Ti se pripazi. Ipak si sam.

Puma je sve slušao.

Znači, došlo je vreme obračuna.

— Dale, hvala ti na obaveštenju. Reci Parkeru i ostalima o najnovijim događajima, a ja ću otići u grad po neke namirnice — reče Puma i krenu ka gradu.

Razmišljao je. Zar je moguće da Feri misli da će se ostali rančeri uplašiti od njegovih revolveraša i pobeći sa svojih ognjišta? E, gospodine Feri, grdno ćete se prevariti u računu. Dotakli ste granicu koju niste smeli dotaći. Došli ste do granice koja vodi do kraja. A dobro ću se potruditi da to ne bude i moj kraj. Bar to znam i tome me život naučio.

Sa tim mislima, Puma je ujahao u grad. Prvo je otišao u Samov dućan.

— Dobar dan, Dajana. Nadam se,

da niste uspeali da se umorite ovako rano — pozdravi Puma mladu Samovu pomoćnicu, koja se nasmeši čim je ugledala Pumu.

Veselo reče:

— O, dobro jutro, gospodine Gordone. Ako tražite čika Sama, tu je iza, u prostoriji.

— Hvala, Dajana, samo bih vas zamolio bez tog »gospodine Gordone«, jer se osećam nelagodno. Nisam navikao da mi se tako obraćaju.

— U redu, Roberte, samo, i ti izbaciti to »vikanje«, i rešili smo problem.

— Dobro, Dajana. Uzgred, danas divno izgledaš — dobaci Puma u prolazu i izgubi se u zadnjem delu dućana.

— Momče, izgleda da se dobro snalaziš sa pomoćnicama starog Sama. Čini se da ću morati da te držim na dalje od nje ako želim da ona i dalje bude moja pomoćnica — započe Sam rafal, tako da je Puma stigao samo da se nasmeje, pošto Sam ponovno počeo:

— Roberte, najnovija je vest da je dugo očekivani revolveraš Ferija konačno stigao. Ko je on i odakle je stigao, još niko ne zna. Izgleda da će Feri početi da izaziva veće nered u dolini.

Sam pogleda Pumu.

— Nadam se da tvoji znaju za novonastalu situaciju u gradu? — upita.

— Ah, Same, ne brini. Feri će dobro da razmisli, bez obzira koliko mu je malo vremena ostalo. Znači, očekujem da će nešto konkretnije početi za dva do tri dana, jer će toliko vremena biti potrebno novom Ferijevom revolverašu da prouči situaciju i da mu predloži rešenje — potvrdi Puma Samovo pitanje i pođe ka izlazu.

— Same, svrati kod nas, ako nešto novo iskrsne.

— Okej, momče, stari Sam je uvek bio na čelu događaja, pa, prema tome, neće ih propustiti ni ovoga puta.

Pošto izađe na trem, Puma zasta-
de, da se privikne na dnevnu svet-
lost. Nije mu se išlo odmah na ranč,
a nije bio posebno raspoložen ni da
ostaje. Ipak, odluči da ostane na ča-
šici pića, pa tek onda da se vrati na
ranč. Napokon, Dal je zasigurno
već obavestio oca i Parkera, tako da
ne mora posebno da brine o tome.

Uđe u salun.

Zapahnuše ga ustajao duvanski
dim i vazduh pun prašine, tako da
je morao da protrlja oči pre nego
što je otišao dalje.

Salun je bio poluprazan. Odah-
nuvši, on pride šanku. Naručio je vi-
ski. Odjednom oseti nečiji pogled na
sebi. Polako se okrenuo ka unutraš-
njosti saluna i ukopa se na mestu.

Zar je moguće da su mu tako
krupne stvari promakle!

Na desetak koraka od njega, se-
deo je čovek kojeg je Puma dobro
poznavao.

Sedeo je uobičajeno mirno.

Kol Šepard — Stena...

Njegove hladne oči su nemo po-
smatrale Pumu, kao da ga proce-
njuje.

Puma, oseti pitanje u njima. Zna-
či, konačno je stigao Ferijev revol-
veraš, koji je trebalo Feriju da omo-
gući neograničenu vlast, a time i
novac. Feri je stvarno napravio do-
bar posao.

Boljeg čovek od njega nije mogao
naći.

Puma mu pride i sede. Stena nasu
piće i bez reči nazdraviše jedan dru-
gom. Pogledavši ga, Stena reče:

— Nadam se, Puma, da niste došli
poslovno u ovaj gradić i da se ne za-
državate duže vreme. Čini mi se da
će ovde biti vruće.

— Steno, voleo bih kada biste rek-
li koliko je platio Feri da uradite po-
sao za njega?

Stena se trže, ali to potraja delić
sekunde, a onda reče:

— Nisam se nadao da ćete tako
brzo otkriti razlog mog dolaska. Sa-
mo, pre nego što odgovorim, mo-
ram da upitam da li su vas stočari

unajmili da se borite protiv Ferija?

— Ne, Steno, nisu me unajmili, ni-
ti će me ikada unajmiti.

— Uzgred... slučajno poznajem
situaciju u gradu i čudi me da ste
prihvatili posao koji nije u skladu sa
zakonom. Učinilo mi se da se to kosi
sa nekim od vaših principa. Ali, iz-
gleda da sam se prevario — završi
Puma i ustade.

— I, još nešto — dodade. — Ovde
me ljudi poznaju po imenu Robert
Gordon i voleo bih da tako i ostane.

Na ove reči Stena se trže. Pogle-
davši Pumu, reče:

— Znači, ti si sin onog starog ran-
čera koji se Feriju baš ne dopada
mnogo?

— Upravo tako, Steno. Odlučio
sam da ostanem u ovom kraju. Do-
sadio mi je život skitnice i revolve-
raša. Želim miran život. Nastojaću
da to i obezbedim, bez obzira na
sve.

Pošto je završio, Puma polagano
izađe iz saluna, dok je Stena ostao
da sedi zamišljen.

Kao i svi ljudi njegovog kova, ovu
situaciju je morao dobro da odmeri
pre nego što bi preduzeo nešto.

Da, dobro je poznavao Pumu, a
priče koje je čuo o njemu govornile
su mnogo. Seti se jedne, koju je čuo
još pre nekoliko godina. Od toga do-
gađaja počela je da se širi legenda o
Pumi.

Kažu da je jednog dana ujahao u
neki gradić, baš kada su se siledžije
izživljavale na nekom starcu, što se
Pumi nikako nije svidelo. Na njho-
vu nesreću, nisu ozbiljno shvatili
Pumino upozorenje. Nastavili su da
se zabavljaju. Jedan od njih krenuo
na Pumu.

A onda je nastao pakao. Mladić,
tek odrastao, postao je silom prilika
ubica. Posle se pričalo da oni tipovi
nisu imali nikakve šanse. Njegovi
visoko pripasani revolveri su se ne-
kom čarolijom pojavili u njegovim
rukama, a osmeh smrti je zatitrao
za kratko na njegovim usnama.

Sekunde su odlučile o smrti. One su ga ovele u legendu i priče koje i danas žive.

Ne, Stenu nisu mogli prevariti visoko pripasani koltovi. Znao je koliko je Puma opasan. Odlučio je da razmisli šta da radi.

Čim je izašao iz saluna, Puma uzjaha konja i odmah se zaputi na ranč.

Situacija je konačno počela da biva jasnija. Zaključio je da će Stena dobro da razmisli o svom budućem koraku, a za nesreću, Puma je bio vezan upravo Steninim opredeljenjem. Ukoliko Stena odluči da zaradi novac, plan će se iskomplikovati i rešenje će biti veoma opasno i za njega i za same rančere.

Mnogo će biti lakše ako Stena odustane od svega. Smatrao je da bi mogao izaći na kraj sa ostalim Ferijevim ljudima. Naravno, uz pomoć ostalih rančera.

Razmišljajući, stiže do potoka.

Lem zastade i počeo da pije hladnu vodu, a Puma sjaha i pripali cigaretu.

Samo što je seo, začu topot koji je dolazio iz pravca grada.

Video je da mu u susret dolazi grupa jahača. Njih pet, šest.

Potera Lema iza šumarka, i sede na obližnji kamen.

Opet je osetio probadanje u želucu. Ko bi to mogao da bude?

Brzo je saznao. Prepoznao je, na čelu grupe, Skota Gilmora, Ferijevog predradnika, a odmah iza njega grupu od četiri revolveraša. Na odstojanju od dvadesetak metara, sa strane, jahao je Stena.

Puma ustade.

Gilmor naglo zauzda konja, koji se prope.

Isto učiniše i ostali revolveraši.

Znači, to je udarna snaga Ferijevog klana!

Međutim, Pumu je brinuo jedino Stena. Sa lica mršavog kockara nije mogao da pročita odluku, a to ga je zabrinulo. Jer, u sukobu će morati da se obračuna prvo sa kockarom,

pa tek onda sa Gilmorom i njegovim ološom.

Grupa se rasprši. Sjahaše.

Stena je i dalje bio nezainteresovan.

— Pa, Gordone — reče. — Konačno je došlo vreme da raščistimo neke stvari. Gazda nam je dao odrešene ruke, a mislim da bi ti trebalo da budeš prvi na listi za likvidaciju. Već si počeo da organizuješ ove budale u dolini, a to mi se nimalo ne sviđa. Guraš nos tamo gde mu nije mesto.

Ostali se nasmejaše na ovu glupu šalu.

— Verovatno si čuo da se Anabel udala za mene. Verovatno joj treba pravi muškarac a ne mlakonja kao što si ti.

Puma još jednom pogleda Stenu, i pošto se uveri da se ovaj neće mešati u sukob, pogleda Gilmora. Na usnama mu zatitra osmeh.

Puma se umiri.

— Gilmore, na sledeći topot kopita konja, poteži — procedi ne pomerajući se sa mesta.

I, desilo se...

Po ko zna koji put, zasvirali su Pumin koltovi tužnu pesmu smrti, koju je on ispisivao u smiraj ovog sparnog dana. Stena je konačno video poznati Pumin osmeh smrti, i zahvalio se samom Bogu što je na vreme odustao od borbe.

Jer, ovo što je video, graničilo se sa nemogućim!

Samo što se oglasio jedan konj Gilmor i njegovi revolveraši potegoše svoje koltove. Ali uzalud, i nezamislivo sporo, u odnosu na Pumu, u čijim se rukama, kao nekom čarolijom, nadoše koltovi.

Padajući napred i u stranu, Puma nađe najpogodniji položaj za dejstvo. Prvim metkom pogodio je Gilmora u čelo, da bi u padu potom oborio još dvojicu revolveraša, koji su, još dok su padali, bili mrtvi.

Užasnuti onim što su videli, a osetivši vreli dah smrti, preostala dva revolveraša baciše daleko od sebe revolvere.

Gledali su Pumu kao da vide samog đavola, koji je došao da ih kazni najgorom smrću.

Stajali su, paralisani, svesni da ovaj čovek odlučuje o njihovom životu i smrti.

Puma vrati revolvere u futrole.

Video je da su ova dvojica toliko uplašeni da jedva čekaju da pobegnu. Stena je i dalje držao ruke daleko od koltova. Znači, odlučio je da se ne meša u sukob. To mu je i te kako bilo drago. Jer, time je oštrica Ferijevog mača uveliko bila otupljena. Puma pogleda kauboje.

— Idite kod gazde i prenesite mu poruku da odustane od ovoga dok još ima vremena, inače će proći isto kao i vi sada. Vreme silnika je prošlo. Nepovratno.

Revolveraši, još u strahu, klimnuše glavama, uzjahaše i nestadoše u pravcu Ferijevog ranča. Stena takođe krenu u istom pravcu, klimnuvši glavom Pumi, u znak pozdrava.

Zaista čudan i mudar čovek, pomisli Puma. Dok je dopunjavao istrošenu municiju, iznenada se pojavi Dal Šelbi.

— Znaš, čuo sam neku pucnjavu, pa pošto sam bio u blizini, rekoh da vidim o čemu se radi... — počeo je.

— Vidim da si napravio dobar posao. Već trojica... Hej, zar ovo nije Ferijev predradnik? Coveče, zar si se sam borio protiv njih?!

— Bila su još dvojica i onaj revolveraš. Taj se nije mešao u sukob, a čini mi se da se neće ni mešati — reče Puma.

— Naravno da neće, kada te je prepoznao. Samo, to možda ne valja, jer će sada da požuri kod Ferija, da mu kaže tvoje ime.

— Ne brini, Dale. Taj se više neće mešati u naš obračun sa Ferijem. Znaš, suviše ceni svoju kožu da bi rizikovao da pogine, mada je i sam profesionalac. On će sigurno otkazati posao Feriju, i ako ne napusti grad, zauzeće neutralnu poziciju.

— Dobro, Puma ja ću i dalje biti u blizini. Pratiću situaciju iz prikrajka, pa bude li potrebno, tu sam.

Dal podbode konja i izgubi se na prevoju.

Puma se nasmeši. Rendžer je izabrao taktiku neutralnosti, bar u ovoj fazi sukoba. Jer, još je želeo da sakrije svoj identitet. Puma je bio uveren da se rendžer čuva zbog Ferijevog čoveka u Vašingtonu, pošto je taj u mogućnosti da pod zakonskim plaštom prekine istragu, a to Dal nije želeo, tako da je namerno suprotstavio Pumu da se bori sa Ferijem, a on je uvek bio u blizini, spreman da pomogne.

U to se Puma uverio i toga dana. Bio je siguran da bi se Dal umešao da je Stena pokušao da se suprotstavi Pumi. Ovako, smatrao je, Puma je dovoljan za Ferijeve revolveraše, i time je izbegao pojavljivanje u javnosti.

Vrlo lukavo, nema šta.

Puma podbode konja i uputi se na ranč.

*

Čim je stigao na ranč, detaljno je objasnio situaciju ocu i Parkeru. Zamoli oca da ne saziva ostale rančere odmah, da ne bi došlo do krvoprolića.

Odlučio je da svu odgovornost preuzme na sebe i računao je na pomoć Parkera i Dala Šelbija. Nadao se da će biti dovoljno jaki da završe obračun bez većih gubitaka.

— Roberte, svestan sam da si u svetu očvrsnuo, da si sposoban da se brineš o sebi. Samo, ne čini li ti se suviše riskantnim da se sam suprotstavljaš tim huljama? Nije to baš bezazleno.

Puma se nasmeši.

— Ne brini, oče. Mislim da će Ferijeve ljude sada da uhvati panika, pošto su izgubili svog predradnika i još dva najbolja revolveraša, a ona će dvojica da se izgube iz okruza za najmanje dva sta, tako, da ostali ne-

će biti naročito motivisani da brane interese gazde. Nove revolveraše u okrugu ne može da nađe, a da dovede sa strane, nema vremena. Znači, treba udariti odmah i bez puno razmišljanja, ne uvlačeći druge rančere, pošto nisu naročito spretni u rukovanju revolverom.

Otac je gledao sumnjičavo. I dalje nije verovao u uspeh.

Puma dade znak Parkeru da izađe za njim, što je ovaj i učinio. Sedoš na trem.

— Parkeru, čekaćemo sledeći Ferijev potez. On će da pobesni. Kada bude saznao za pogibiju svojih ljudi, postaće neoprezan, tako da će u tom besu napraviti neku veću grešku, koju ćemo mi znati da iskoristimo.

— Mislim da si u pravu, Roberte.

Za to vreme dok su oni vodili razgovor, na Ferijevom ranču besnela je prava oluja lošeg raspoloženja velikog gazde. U sobi su sedeli, pored gazde, Stena, ona dva revolveraša i razroki Kris Stil, zamenik bivšeg predradnika.

— Pa to je nečuveno! — vikao je.

— Pored petorice sposobnih revolveraša taj rančarov sin da ostane živ! Još da mi ubije zeta i još dvojicu revolveraša! Pa to je nečuveno!...

— Ali, gazda, taj čovek je gori i od samog đavola. U životu nisam video da neko brže poteže kolt od njega. Jednostavno su mi se ruke oduzele.

— A vi, gospodine Separd, mislio sam da ćete pošteno da zarađujete novac koji sam vam dao. Niste se čak potrudili ni da se pošteno počestete, a kamoli da ubijete onog stočarvog sina. Pa to je nečuveno!...

Stena je bezizražajno gledao razgnevljenog rančera.

— Vidite, gospodine Feri, jedini razlog što me vidite je onaj novac koji sam uzeo od vas. Izvolite vaš novac. Ne želim više da učestvujem u poslu. A da ste pametni, i vi biste se povukli — izgovorivši te reči, Stena polagano ustade i izađe.

Ostali su samo zurili u njega. Nije im bilo ništa jasno.

Takav profesionalac, a tako lako odbacuje gomilu para. Tu nešto nije u redu. Međutim, nisu imali vremena da razmišljaju, pošto Feri opet počeo da iskaljuje svoj bes.

— Mene ne interesuju kukavice od revolveraša. Mi moramo razmišljati o tome kako da osvetimo one koji su poginuli. Na koji način, to ću ja da smislim.

Lice mu se tako izobličilo da su ljudi oko njega pomislili da je lud.

Ali, neka je lud. Dobro plaća, i dokle to bude radio, oni će raditi za njega, a posle ovog posla mogu da ga opljačkaju i da se zauvek izgube iz doline. Ionako njihov gazda nije omiljen među stanovništvom.

*

Čim se probudio, Puma je odmah prodrmao Parkera. Posle dvadesetak minuta, izjahaše sa ranča.

Nameravao je, sa Parkerom, da obide sva stada i da višak radnika povuče na ranč, pošto je zaključio da bi Feri mogao najpre da napadne ranč.

Do podneva su uspeali da obidu sve pašnjake.

Pošto su se odmorili, polagano su krenuli nazad na ranč.

Čim su stigli, Puma se pobrinuo da organizuje ljudstvo i da napravi raspored koji će garantovati valjanu odbranu, kao i protivnapad, u slučaju da Ferijevih plaćenika bude manje od njih.

Bio je zadovoljan uslovima koje ranč pruža u pogledu uspešne odbrane.

Dok je on raspoređivao ljudstvo i određivao mesta za stalne straže. Parker je detaljno proveravao ispravnost zgrada i zaštićenost kuća i korala, pogotovo u pogledu opasnosti od izbijanja požara.

Pošto su njih dvojica završili pripreme, dali su ljudima odmor do daljnog, uz postavljanje straže, a oni

su seli na trem gde im se pridružio stari Gordon.

— Sine, ne čini li ti seda ste preterali sa predostrožnošću? Ja ipak mislim da će Feri doći pameti posle jučerašnje pogibije njegovih ljudi — zabrinuto je rekao pumin otac. — Na kraju krajeva, opreznost nije suvišna. Jer, mi ipak moramo biti spremni, bez obzira na sve. Mada mi se čini da je sukob neminovan. Sve se ovo nekada i negde dešavalo. Uvek je bilo ljudi sličnih Feriju i njegovim budalama — zaključio je Puma.

Njegov otac nije nastavio razgovor, već se udobnije namestio u stolicu i zamislio se.

Parker ustade i, pozdravivši se, ode, da još jednom proverí sistem za obezbeđenje ranča. Bio je zadovoljan onim što je učinjeno, tako da je odmah otišao da se odmori. Ko zna kakvi ga naponi očekuju narednih dana.

Ubrzo su i Puma i njegov otac otišli na počinak.

Ranč je polagano tonuo u mrak. Samo je slaba mesečina bacala krtke senke zgrada po prašnjavom dvorištu. Sve je izgledalo mirno i spokojno.

A onda se mnogo toga iznenada promenilo.

Stražar se još nameštao na svom mestu, i nije očekivao napad.

Međutim, računica mu je bila pogrešna.

Odjednom, na zapadnom delu dvorišta, odmah iza korala, iskrsele su dve prilike, hodajući licem prema vetru približile su se štali. Konji nisu osetili napadače. Za stražara je to bilo kobno. Pošto mu se jedan od napadača nečujno približio iza leđa, ubijen je jadnik a da nije znao šta ga je snašlo.

Odmah zatim, prilike su se, pošto su u štalu ubacile nekakav smotuljak, brzo udaljile u mrak, gde je bilo još desetak spodoba, koje su se odmah rasporedile kružno oko zgrade.

Tek što je i poslednji od njih stigao na svoje mesto, štala je bila odbačena od snažne detonacije i pritiska, koji su nastali od eksploziva.

Bio je to strahovit, i jeziv, prizor, koji je ledio krv u žilama.

Nebo nad rančem se odjednom okupalo u bleštavilu vatrene lopte, koje svojim vatrenim jezicima brzo zahvatila spavaonicu u kojoj su spavali kauboji.

Podmukli napadači su strpljivo čekali da bunovni ljudi počnu da iskaču iz prostorije.

Ovi, čim ih je strahovit tresak prosto izbacio iz postelje, odmah su potrčali van prostorije, noseći koltove sa opasačima.

A to im je bila najveća greška.

Bežeći od vatrene stihije i urođenog straha od vatre, oni su prosto izleteli pred cevi podmuklih ubica, kojima nije bilo naročito teško da ih ubiju kao na strelištu.

Za razliku od njih Puma je odmah, čim se zgrada potresla od snažne detonacija, skočio na prozor, ne palivši svetlo.

Odmah je ocenio situaciju.

Znao je, mora odmah da napusti zgradu, ali je prvo otrčao da vidi šta je sa njegovim roditeljima.

Međutim, uzalud je brinuo, jer je video da su oni već bili pored prozora i čekali da se zlikovci pojave, pošto nije bilo svrhe da pucaju naslepo.

Mogao je bez brige da nastavi.

Ocenio je da će biti najbolje, ipak, da se popne na sprat, zatim na krov, i da sa njega pokuša da bije neprijatelja.

Nadao se da će Parker uspeti nekako da organizuje kauboje, koji su uspeli da se saberu i razbude.

Pošto se popeo na krov, Puma je odmah uočio raspored napadača, koji su bez ikakvog sporazumevanja i dalje vatrom zasipali brvnaru. Dvojica su pod vatrom držali glavnu kuću.

Puma je prepoznao, u jednom od njih, novog Ferijevog predradnika,

koji je neprekidno skakao od jednog do drugog mesta i ujedno upravljao napadačima.

Zatim su njegovi koltovi počeli pesmu smrti.

Naravno, vatra napadača se odmah koncentrisala na njega, tako da je morao dobro da zalegne u zaklon.

Odjednom, začula se još jedna detonacija.

Pumi se učini da je daleko od zgrada. Podigao je glavu, i video je da je u pravu.

Sada je neko na napadače upotrebio isto oružje — dinamit.

To je bio dovoljan znak da Ferije-
vi revolveraši bezglavo pobegnu sa ranča. Nisu znali ko je pritekao u pomoć braniocima.

Kao što je naglo počelo, tako se naglo i završilo.

Revolveri su utihnuli: samo su izgorelo drvo i ječanje ranjenih davali avetinjski izgled dvorištu. Pumi se smučilo.

Istrčao je u dvorište. Imao je šta da vidi.

Uočio je da su petorica njegovih ljudi mrtvi, dok su trojica pokušavali da sednu na zemlju.

Iz spavaonice izađe Parker i počeo glasno da psuje. Ostali su polagano izlazili iz prostorije, još ne verujući da su napolju sigurni.

Stari Gordon se držao za mišicu, dok je majka pokušavala da zaustavi krvarenje.

Pošto je ocenio da će ranjenicima biti potrebna stručna pomoć, Puma je odmah poslao jednog od kauboja po doktora.

Iz tame, odjednom iskrсну rendžer Selbi.

Znači, čudni čovek se opet, na volšeban način, pojavio tamo gde ga niko nije očekivao. Pumi je odmah bilo jasno da je on upotrebio dinamit protiv Ferijevih plaćenika, i da je on najviše doprineo povlačenju ubica.

Približio se Pumi. U ruci mu je bila upaljena cigareta.

— Mislim da je Feri ipak preterao. Na osnovu onoga što je uradio, mogu i zakonski da ga oteram na sud — reče Dal gledajući Pumu.

Puma se gorko nasmeši.

— Dale, dobro si učinio što se nisi do sada pokazivao. Mislim da tako treba i da nastaviš. Sve ovo ipak moram da rešim na svoj način. Vidiš, ovo može da smisli i da uradi samo bolestan um, čovek kome tuđi životi nisu bitni. Znaš i sam da onaj ko se igra sa vatrom, mora i sam da bude spreman da se opeče. To je zakon prirodne ravnoteže. Jer ovi mladi ljudi, koji su večeras poginuli, imali su čitav život pred sobom — gorko je zaključio Puma.

Čvrsto je odlučio da se odmah vine u sedlo i krene za napadačima.

Za sve ostalo je ostavio Parkera. Krenuo je u noć.

Nije nameravao da odmah krene za njima. Odlučio je da prvo prijavi napad šerifu, pošto će na osnovu njegove reakcije moći da ustanovi gde se napadači sada nalaze. Sumnjao je da će oni biti na ranču. Verovatno će ih Feri privremeno skloniti na udaljeni pašnjak, pa kada se sve smiri, vratiće ih i krenuti po starom.

U samu zoru je stigao u grad.

Začudo, svetlo u šerifovom uredu je gorelo. Pokucao je na vrata.

Pošto začu neko mumlanje u uredu, uđe.

Šerif je bio tipičan izrod ljudskog roda, sličan čovekovom pretku — majmunu. Široko čelo je pokrivalo dva podmukla oka, koja su nemirno sevala po Pumi. Puma je osetio da je ovaj čovek nekako saznao ko je on, i da se na onom papiru, koji je sklonio u sto, nalazi poruka za Ferija.

To je Puma zaključio po ponašanju podmitljivog šerifa.

— Reci šta imaš, čoveče, i gubi se iz ureda! Zar ne vidiš da imam posla preko glave! — promumla šerif, pokušavajući da ostane hladan, što mu je teško uspevalo.

Jer, pred njim se nalazio jedan od najvećih živih revolveraša Zapada,

a bilo je očigledno da je ovaj sa va-
ljanim razlogom došao u rane jutar-
nje sate. Pretpostavljao je i mogući
razlog te njegove posete.

Zato se i plašio od onoga što bi
moglo nastati iz svega toga.

— Šerife, došao sam da prijavim
napad na ranč i ubistvo mojih pet
kauboj a i ranjavanje trojice. Sam
ranč je dopola izgoreo, i zahtevam
da odmah pokupite poteru i krenete
za napadačima.

— Polako, čoveče! Šta vi mislite,
ko ste vi?! I, kuda da idem sa pote-
rom? Još se nije sasvim razdanilo.
Ko će sada da ide u poteru? Koga
da jurim? — prozbori majmun —
čovek i zagleda se u prozor.

Puma obide sto i približi mu se na
pola koraka.

Šerif se trže, ali ostade na istom
mestu, gledajući u Pumu. Ono što je
video u žalosnim, tako nedokučivo
hladnim očima, potpuno ga je ohla-
dilo. Osetio je da su ga probile hilja-
de strelica, u samo srce, tako da nije
mogao da prozbori ni slova.

— Šerife, ljudi su ubijeni na ne-
ljudski način i smatram da imate
osnova da odmah krenete u poteru
za banditima! Inače, ja sam svaka-
ko krenuo da ispitam stvar. Budite
sigurni, ukoliko otkrijem vaše učeš-
će u tim prljavim radnjama, loše
vam se piše. Iskoristite to malo moz-
ga, i sačuvajte glavu u svemu ovo-
me — završi Puma svoju pretnju.

Ne pogledavši šerifa izađe.

Šerif je još nekoliko trenutaka
gledao za njim. Kada je video da je
Puma ušao u salun, brzo natuče še-
šir na glavu i izjuri iz kancelarije.
Odlučio je da odmah ode kod Ferija,
i prinese mu najnovija saznanja.
Rešio je da prenese gazdi da se u ig-
ru umešao sin starog Gordona, ko-
jeg su mnogi znali kao Puma.

Čim je izašao iz šeširove kancela-
rije, Puma se uputi u salun, gde je
nameravao da sačeka potez glupog
šerifa. Ukoliko ovaj odmah pohita
na ranč da javi Feriju novost, to će
značiti da je ipak u dosluhu sa Feri-

jem, a to opet znači da je Feri orga-
nizovao sinoćno ubijanje na ranču.

Samo što je seo za sto, video je,
kroz prozor, da je šerif izjurio napo-
lje.

Znači, stvari polako uzimaju svoj
tok.

Pa dobro, možda je tako i bolje.
Neka se to ipak jednom svrši.

Dok je Puma polako ispijao piće,
šerif je mahnito izjahao van grada,
ne pokušavajući da sakrije svoje na-
mere.

To je najrečitije govirilo o vezi še-
rifa i Ferija.

— Vrlo je zanimljivo kako ovaj
grad postaje tesan, vazduh tako
opor i smrdi na palež i dim — začu
Puma reći desno od sebe, što ga na-
tera da se okrene.

Video je Stenu, sa čašom u ruci.

— Izvolite, Steno, sedite. Nadam
se da imate vremena.

— Naravno, baš bih voleo da vi-
dim kraj svega ovoga. Uzgred da
vam kažem, šerif upravo juri čove-
ku koji je najviše kriv i koji je nare-
dio onaj sinoćni pokolj na vašem
ranču. To je bio Feri. . .

Puma se trže.

Odakle ovaj čovek zna šta je bilo
na ranču!

— Znate, slučajno sam se našao u
blizini ranča kada se sve odigralo.
Na žalost, malo sam zakasnio, tako
da je sve bilo gotovo kada sam se
našao u neposrednoj blizini — za-
vrši Stena započetom rečenicom.

— Mislim da ste doneli pravu od-
luku kada ste birali stranu u ovom
sukobu. Mada ste time izgubili veli-
ki novac.

— Znate šta, Puma! Mislim da se
mi dobro razumemo i da znate koji
su moji razlozi nemešanja u sve
ovo. Iskreno rečeno, želim vam pu-
no sreće u sukobu, jer se može oče-
kivati da će Feri da udari više po va-
ma, pošto mu najveća opasnost pre-
ti upravo od vas — reče Stena gle-
dajući Pumu. — A da vam odmah
kažem da sam vaš dužnik. Nadam

se da će nekada svratiti u ovaj kraj i da ću vas sresti u njemu.

— Steno, u svako doba ste dobrodošli. Želim vam putno sreće.

Obojica su ustali.

Rukovaše se, a onda čudni kockar, klimnuvši glavom izađe iz saluna.

Puma sede.

Ostao je sam. Osećao je da će Feri sa svojim plaćenicima verovatno da se primiri, a ni koji su napali ranč verovatno će da se izgube na nekoliko dana. Posle određenog vremena opet će da počnu sa razbojništvom. A to je Puma, u stvari, sve vreme očekivao. Želeo je konačno da radi na svoj način, ne želeći da meša ostale rančere u sukob.

Naučio je da se bori sam i da čuva svoju kožu.

Odlučio je da ipak ne ide na Ferijev ranč, već da opet ode kod šerifa, da ga upita dokle je stigao sa istragom. Mada je sumnjao da će šerif išta preduzeti.

U međuvremenu, nastojaće da uhvati novog predradnika na Ferijevom ranču, pošto je jedino njega video u onom napadu.

Želeo je da, preko njega, dovede Ferija na sud, a ostale učesnike u napadu da kazni na svoj način.

*

Samo što je stigao na ranč, šerif kao bez duše ulete u kuću, gde su rančeri i njegov predradnik upravo razgovarali.

— Gazda, oprostite što upadam na ovakav način, ali donosim vam važne vesti — promumla plaćeni šerif i stade nasred sobe, ne znajući šta da radi dalje.

Feri ga pogleda namrgodeno i pokaza rukom da sedne, što ovaj jedva dočeka.

— Reci, šta je to tako važno da tako otvoreno dolaziš kod mene?

— Pa, mislim da će vas ovo obaveštenje interesovati. Sin starog rančera Gordona je niko drugi do

Puma, poznati strelac — fantom — likujući završi šerif, gledajući kako ga Feri zabezeknuto gleda.

A Feri je stvarno, u tom času, izgledao potpuno izgubljeno.

Duboko se zavalio u naslon fotelje i nepomično gledao u tavanicu. Zar je moguće da se toliko prevario u proceni snaga u dolini? Pa na tog sina starog Gordona uopšte nije računao!

Ta nova činjenica će promeniti mnoge planove, i, naravno, ubrzati događaje u dolini? Moraće da udari čvršće i sa većim brojem jahača nego inače, a, na kraju krajeva, i taj Puma nije svemoguć.

Šta on može da uradi protiv svih njegovih revolveraša? Apsolutno ništa.

Neće se tamo neka protuva naći njemu na putu, kralju svih pašnjaka u dolini, čoveku koji je predodređen da bude osvajač i vladar!

To je bio i smisao njegovog života.

Feri oštro pogleda šerifa koji je ćutke sedeo i čekao naređenje.

— Vрати se u grad, i više ne dolazi ovako otvoreno na ranč — rekao mu je. — Nastavi da radiš kao i do sada, i svako obaveštenje šalji preko kurira. Ah, da, uzgred, nemoj da širiš priču po gradu ko je sin starog rančera. Neka ostane ono što je bio i do sada. Ionako neće dugo hodati po zemlji majčici — zloslutno se nasmeši Feri i okrenu se na drugu stranu, dajući do znanja šerifu da je razgovor završen.

Šerif ustade, sretan što će konačno da se izgubi iz ove sumorne prostorije i ovog ludog čoveka.

Samo što je šerif izašao iz zgrade, uđe novi Ferijev predradnik Kris Stil i odmah sede.

— Gazda, mislim da ćemo morati mnogo ozbiljnije da se pozabavimo rančerima — rekao je. — Čuo sam da je taj Puma opasan tip. Jedan od najboljih na Zapadu, tako da me ne čudi što je Stena napustio posao i izgubio se iz Gordona.

Feri ga je gledao nekoliko minuta. Najzad procedi kroz zube:

— Ovo ti je bio poslednji put da bez odobrenja upadaš u moju sobu i sedaš za moj sto! Zapamti, poslednji put! Poslednji! — histerično je vikao Feri, tako da se predradnik trže i uplašeno skoči sa stolice. Nije se nadao ovakvoj reakciji.

Feri se malo primiri, pa sede. Pokaza rukom, posle izvesnog vremena, da i Stil sedne, što je ovaj hitro učinio, bojeći se novog gazdinog nastupa besa.

Onda nastavi:

— Naravno da ćemo neke stvari da menjamo i da ubrzavamo. Ali o tome ću ja da odlučujem a ne ti, i to zapamti za sva vremena. Inače nemaš šta da tražiš na mom ranču. Meni trebaju ljudi koji će bez pogo- vora da izvršavaju moja naređenja. Pa dobro, pošto je situacija već ovakva, uradićemo sledeće. Ti ćeš noćas da nastaviš sa napadima, ali ovoga puta udari na druge rančere. Mislim da je stari Gordon ponovo organizovao odbranu i oni su sada maksimalno oprezni, dok drugi ne sanjaju da će se napadi nastaviti u tako kratkom roku. Tako ćemo pokušati da razdvojimo ostale rančere od starog Gordona. Pošto ovi bezglavo pobegnu iz doline, mi ćemo se okrenuti Gordonu i onom njegovom sinu, i udariti zmiju direktno u glavu svim sredstvima i snagama. U ratu su, a ovo je rat, dozvoljena sva sredstva i načini.

Završivši svoju besedu, Feri se zadovoljno namesti u udobnu fotelju i pogleda predradnika ljigavim očima.

Ovaj oseti da je razgovor završen. Ustade.

— Večeras napadam dva ranča, tako da će se ostali zasigurno preplašiti i bezglavo pobeći sa svojih rančeva. Ako to ne urade, čeka ih isto ono što i druge koji nisu na vreme pobegli i nestali iz doline — rekao je predradnik.

Feri ga nije slušao, zavalio se u udobnu fotelju i, posmatrajući šare po zidovima, razmišljao o svojoj veličini.

On, veliki rančer-bog, koji sigurno korača zemljom, predodređen da bude iznad ostalih smrtnika, on će da komanduje drugima, on će da određuje šta će ko i koliko da uradi u ovoj dolini.

A kome se to ne sviđa, može da bira: ili da zauvek napusti dolinu, ili da napusti svet živih.

Tako mora da bude. Pošto on tako hoće...

*

Dok je Feri razmišljao o svojoj moći, Puma je sedeo sa Parkerom i svojim ocem, i izveštavao ih o rezultatima posete gradu.

Rekao je da je siguran da šerif radi za Ferija, i da je napad na ranč naredio Feri svom novom predradniku Stilu, koji je sa uživanjem izvršio njegovu zapoved. Veoma uspešno i krvoločno!

Zaključili su da treba da sačekaju i daju vremena šerifu da se ovaj otvoreno stavi na Ferijevu stranu. Tako bi Dal Šelbi imao zakonskog osnova da ga pritvori, a onda da se obračunaju sa Ferijem. A ako uhvate Stila, on bimogao na sudu da bude dragocen svedok protiv Ferija. Čak ni čovek u vladi neće moći puno da pomogne.

O svemu tome je Puma razmišljao, mada ni sam nije znao dokle je Feri spreman da ide, i gde su granice bezumlja. Ili te granice uopšte ne postoje.

Sve u svemu, morao je da bude na oprezu do sledećeg koraka poludelog rančera, a onda, uz pomoć Parkera i Šelbija, da pokuša da spase što se spasiti može.

A može se spasiti mnogo. I, mora. Jer, u pitanju su ne samo njegovi roditelji nego i opstanak cele doline i života u njoj.

Eh, što je taj život proklet!...

Baš u vreme dok je Puma razmišljao o svemu ovome, na susednom ranču se odigravalo ono što će da usmeri događaje u dolini ka njihovom konačnom razrešenju.

Jer, Kris Stil je upravo naredio svojim revolverašima da počnu sa napadom na ranč, na kojem su ljudi, ništa ne sluteći, upravo završili dnevne poslove.

Napad je usledio kao grom iz vedra neba.

Odjednom, sa svih strana, sručila se kiša metaka na iznenađene ljude, koji, ne znajući šta ih je snašlo, nisu bili u stanju da se organizuju i zaštite. Padali su pokošeni mecima Ferijevih plaćenika.

Kris Stil je, kao poludeo, skakao u dvorištu, dok se nije konačno uverio da su svi stasnovnici ranča mrtvi. Bio je silno ponosan na svoj poduhvat.

Već je sebe video kako raportira Feriju o rezultatima svog pohoda na ranč.

— Dobro, prekopajte svaku rupu na ovom prokletom ranču! Onda spalite sve što može da gori. Ovo više neće nikom koristiti — zakrvavljenih očiju galamio je po dvorištu, požurujući svoje ljude da ubrzaju neprijatni posao.

Kada se uverio da je posao obavljen temeljito, zadovoljno je potapšao svog konja, i reskim povikom ga je poterao u mrak. Ostali revolveraši su krenuli za njim. Jer, pred njima je bio još jedan posao, koji su morali da obave još večeras. Isto tako dobro kao i ovaj malopre.

Ne, njih savest nije grizla, jer je nisu ni imali. Naravno i ovaj napad su izveli besprekorno, tako da nisu imali razloga da se zadržavaju nego su odmah pohitali na ranč, ne želeći da ih iko vidi na delu.

Bili su veoma zadovoljni obavljenim poslom.

Veselo su razgovarali, kao da se upravo nije dogodilo krvoproliće nedužnih ljudi. Uradili su to kao i svaki drugi posao.

Sada su odlučili da, pre nego što odu na ranč, skoknu do grada i speru prašinu i zadah smrti iz usta.

Bučno su ujahali u grad.

Pred salunom Ferijev predradnik skoči iz sedla, a za njegovim primerom se povedoše i ostali iz grupe.

*

Puma je razmišljao o situaciji u dolini.

Njegov otac i Parker su sve vreme ćutali, svesni težine problema. Odjednom začuše topot.

Nedugo zatim ugledaše Šelbija, koji ujaha u dvorište kao da ga goni hiljadu zala ovoga sveta.

— Ljudi, Feri je potpuno poludeo! Taj čovek je stvarno lud — zadihano izgovori Dal, sjahajući. — Pa on je uz pomoć onog psa Stila pobio sve ljude na dva susedna ranča! Sve do jednoga! A zatim su zapalili sve što su stigli da zapale. Pa to se ne radi ni životinjama! Kamoli ljudima...

— Dale, reci nam поближе šta se desilo na rančevima — prekide ga stari Gordon.

— Ljudi, obilazio sam kraj. Pred samo večer začuo sam jahače. Prepoznao sam Ferijevog predradnika Stila, koji je sa povećom grupom revolveraša odjahao u pravcu jednog ranča. Naravno, krenuo sam za tom grupom i imao sam šta i da vidim. Taj čovek je, sasvim mirno, ne trepnuvši, pobio sve ljude na ranču, i na kraju zapalio sve zgrade. Ja sam to posmatrao iz prikrajka i nisam mogao da pomognem, jer bih i sam poginuo. Mislim da više ne treba da se okleva. Ovo je stvarno prevršilo svaku meru. Ljudi su počeli da ginu.

Stil je prvi nagnuo u salun, ludčki se nasmejavši, što je bio znak da njegovi ljudi još bezobzirnije nagnu u salun.

U salunu je odjednom zavlada mrtva tišina.

— Šta je, pacovi, šta gledate? Večeras Stil slavi sa svojim ljudima, i

teško onom ko se ispreči i zasmeta u zabavi!

Zatim se okrete svojim ljudima.

— Ljudi, ovo veče je vaše, to ste i zaslužili. Budeli se ko bunio imate odrešene ruke. Svaki od tih će se provesti kao i one budale na ranču — pričao je nekontrolisano. Nije bio svestan da je odao njihov večerašnji izlet.

Na kraju krajeva, to više nije ni važno. Ko će njemu, predradniku velikog gazde Ferija, stati na put. Ima da budu svi pokorni i srećni što su živi.

Bio je zadovoljan što je na čelu gazdinih ljudi, jer je konačno ispunio davnašnji san — san koji se zove moć.

Ostali se poredaše pored šanka i počеше besomučno da prazne boce viskija.

Ostali gosti se povukoše u drugi kraj saluna, ostavljajući revolverašima prostor. Većina bi ih odmah napustila salun, ali ih je ponos sprečavao da to učine, mada su bili svesni da greše. Jer, sve ovo nije obećavalo ništa dobro, to su već zasigurno znali pošto su Ferijevi revolveraši, dobrano podnapiti, povremeno pogledavali na njihovu stranu, birajući eventulanu žrtvu.

Ali putevi sudbine su nedokučivi i od nje je teško pobeći. Treba sagnuti glavu i junački dočekati svaki šamar koji primiš od života, pa makar to bila i smrt.

*

Puma, u salun ulazimo odvojeno. Ja idem prvi, a posle ti i Parker, jer su Ferijevi plaćenici brojniji, pa ih moramo imati u šaci. Ako je sve u redu, baš u ovo vreme bi trebalo da dođu moji ljudi iz rendžerskog ureda, da pomognu. I, molim te, da ne pre nagljuješ. Moramo da odugovlačimo, bar dok ne dođu moji ljudi. A onda? Neka je sam bog na pomoći onoj bandi — završi Šelbi i zakorači u salun.

Banditi, zauzeti pićem, nisu primetili da je Šelbi ušao, što ovaj iskoristi i brzo sede na sto najbliži zidu. Bio je smiren i ispod oka je dobro osmotrio situaciju u prostoriji.

Video je da su kauboji dobro podnapiti, a takvi su i najopasniji. Sačekće Pumu i Parkera, a onda šta bude.

Čim je Šelbi ušao u salun, Puma dade Parkeru sačmaricu, i uputi ga da ide na zadnji ulaz. On, sačekvaši dva-tri minuta, uđe u salun.

Na ulazu je zastao, da bi se privikao na osvetljenje u salunu, a zatim je pošao ka šanku. Njegovi koraci su parali neprirodnu tišinu, koja se stvorila čim je on ušao, a pijani kauboji, kada su ga primetili, prosto su živnuli. Nisu verovali da je sudbina tako blagonaklona i da je poslala rančarovog sina. Pa oni će za jednu noć uraditi kompletan posao, za koji će da dobiju gomilu para!

Puma je stigao do šanka i nasuo sebi viski. Izgledao je veoma zamišljen. Međutim, banditi nisu mogli da znaju da je to samo njegova maska.

To je bila velika greška, greška, koja će ih odvesti unepovrat.

Stil se pokrenu. Na tri koraka od Pume, zauze izazivačku pozu.

— Vidi, vidi, mamin sin. E, pa stvarno nema sreće u ovom posranom životu. Pa zar sam ja osuđen da čitavu noć sređujem račune? — Rekavši ovo, Stil se uozbilji i pogleda Pumu. — Mister, mislim da smo konačno došli do nečega što se ne može zvati povratak i što se ne može nikako zaobići.

Dok je Stil govorio, Puma mu je još uvek okrenut leđima, i krajičkom oka je uhvatio pokret u stražnjem delu saluna. Bio je to znak da je Parker već na svom mestu. Znači, predstava konačno može da počne.

Puma se polagano okrenu prema banditima.

Video je da je Stil udaljen od nje ga oko tri jardi, dok su ostali stajali

jedan od drugoga na korak. Budno su pratili Pumu.

On se nasmeši.

— Stile, jeste li vi srećan čovek?

Ovaj zbunjeno pogleda Pumu.

— Pa, ovaj...

— I, Stile, da li ste vi pametan čovek? — gledao je Puma predradnika pravo u oči.

Ovaj se toliko izgubio da nije bio svestan gde se nalazi.

Dal polagano ustade. Postavi se tako da ima dobar pogled za dejstvo, dok se istovremeno, u zadnjem delu saluna, pojavio Parker, sa sačmaricom u rukama.

Banditi se zbuniše. Očekivali su jednog protivnika, a sad se nadoše u unakrsnoj vatri. To je moglo da bude opasno. Što je najgore, toga su bili svesni, i u trenutku su se pokolebali. Očekivali su da vide šta će šef da preduzme. A on, videvši šta se desilo, prodra se:

— Pa, Gordone, izgleda da ti ipak nisi toliko naivan kao što sam mislio. Ovo te je spaslo ovoga puta, ali drugom prilikom nećeš se tako jeftino izvući.

— Ne, Stile, nisam se ja izvukao, niti se želim izvući — pogleda ga Puma. — Nego, tvoji će revolveraši da odlože oružje i da napuste grad. A ti, sada predaj koltove. U ime zakona, hapsi te savezni šerif, koji se nalazi iza tvojih leđa. Naravno, zbog počinjenih nedela na rančevima, a kojim ste se upravo hvalisali — završi Puma svoj govor.

— A ne, ne može to baš tako! Nemate svedoke!

— Svedok si upravo ti, a i šerif Šelbi je posmatrao šta se dešavalo na rančevima. I, ono što je video, može i tebe i tvoje ljude da odvede na vešala. Ali, pošto su ljudi samo izvršavali tvoja naređenja njih ćemo da pustimo i, ako napuste grad, biće oslobođeni odgovornosti. A ti si mi dragocen svedok, koji će sa sobom i Ferija povesti na vešala

Revolveraši se pogledaše, i jedan od njih, koji je razmišljao brže od ostalih, progovori:

— Ljudi, ovaj čovek je potpuno u pravu. Ne želim da zbog ludih ljudi visim na drvetu. Ja odlažem oružje i gubim se iz doline.

On otkopča opasač i stavi oružje na pod. Zatim se uputi prema vratima.

Uskoro za njim krenuše i ostali revolveraši.

Stil pozelene. Besno se prodra:

— Svinje proklete, čim se obračunam sa ovim budalama, vi ste na redu!

Jedan od revolveraša se okrete.

— Ludilo koje je gazdu uhvatilo poodavno, uhvatilo je i tebe. Sve mi se čini da ćeš zbog toga da izgubiš i glavu. Ali, to je tvoja stvar.

Izadoše.

— E, pa, Stile, ostali smo ti i ja. U ime zakona, hapsim te. Predaj oružje — rekao je Puma, pažljivo posmatrajući reakciju Ferijevog predradnika.

Ovaj je izgledao slomljen, pogotovo kada su otišli njegovi ljudi.

— Pa, dobro. Čini mi se da ste pobedili — rekao je.

U isto vreme, otkopča opasač i baci ga prema Pumi i gotovo u istom trenutku se baci napred. U rukama mu se stvori damski revolver, koji je bio sakriven u rukama njegove jakne. Čak je uspeo da ispali i hitac. Naravno, neprecizno. Jer, čim se on bacio napred, Pumini revolveri su zapraštali. Tako da Stil nije bio svestan odakle je smrt došla. Samo je, sa nevericom u očima poslednji put pogledao u Pumu, da bi odmah potom izdahnuo sa psovkom na usnama.

Ljudi su gledali sa nevericom.

Nije im bilo jasno odakle revolveri u rukama čudnog Gordonovog sina, kada se ovaj nije uopšte trznuo, niti pomerio.

Šelbi pride do Pume.

— Morao si to da učiniš. Mislim da treba odmah da krenemo na Ferijev ranč i završimo ovu stvar.

Dok je Šelbi govorio, u salun udoše tri čoveka sa zvezdama na grudima.

— Šefe, nadamo se da nismo zakasnili na predstavu — reče jedan od njih dok su prilazili Šelbiju.

— Nikad nije kasno za pucnjavu i čini mi se da ste došli u pravo vreme — reče Šelbi.

Pošto se rukovao sa njima, upozna ih sa Pumom i Parkerom.

Složili su se da odmah idu na ranč, jer je postojala mogućnost da Feri sazna o događajima u salunu i da na vreme pobegne sa ranča.

Izadoše i u punom galopu napustiše grad.

*

Čim su napustili salun, bivši Ferijevi revolveraši su se uputili na ranč.

— Feri se našim znojem bogatio, a nama davao samo mrvice. Mislim da je došlo vreme da to ispravimo i da ga opljačkamo, a onda, put pod noge! — govorio je jedan od njih. Zatim pogleda ostale, i kada vide odobravanje podbode konja još brže. Ostali su ga sledili u stopu, jer red je bio da i oni zarade veće pare, od kojih će moći da žive duže vreme bez rada.

A posle? Već će videti što će. Sada je bitno uzeti novac i odmah se izgubiti bez traga, u nepoznatom pravcu.

Čim su ujahali u dvorište, sjahaše i upadoše u kuću.

Feri je sedeo u fotelji, nad nekim nacrtima na papiru.

Kada su upali u sobu, on podiže glavu i upitno pogleda revolveraše.

— Ne vidim Stila sa vama — reče.

— Ako je sve u redu, taj više nikada neće doći u ovu sobu — odgovori vođa revolveraša, i podmuklo pogleda u ugo sobe, gde je stajala čelična kasa.

Feriju ne promače ovaj pogled. Bilo mu je jasno o čemu se radi.

Mora da je Gordon mlađi umešao prste u sve, tako da je Stil poginuo, a ovi pacovi došli da namire račune, jer su osetili da je krenulo nizbrdo.

Odjednom, Feri je imao osećaj da je vrlo star. Prisećao se bitaka u svom životu. Znao je, došao je kraj!

Isto tako, znao je da mora da spase novac koji ga je držao na vlasti, jer bez njega je bio niko i ništa.

Dok je razmišljao o tome, polagano je otvorio fioku stola i dohvatio revolver.

Međutim, uspeo je samo da ga uhvati, i ništa više, pošto je istovremeno cela grupa počela da puca na njega, dojučerašnjeg gazdu.

Ferijev san o neograničenoj moći i neprikosnovenoj vlasti uništen je zauvek i ostao je nedosanjan. Zakoni prirode su ipak jači od pojedinca. Na svoju štetu i suviše prekasno, njih je upoznao i gazda Feri.

Čim su pokupili novac iz metalne kase, revolveraši uzjahaše i izgubiše se u oblaku prašine, koji je ostao iza njih.

Jahali su prema Ferijevom ranču. Kada su stigli u njegovu neposrednu blizinu, postali su mnogo oprezniji.

Puma, Parker i rendžeri su oprezno prišli Ferijevom ranču.

Međutim, taj oprez je bio suvišan, u šta su se i sami uverili, jer, čim su ušli u kuću, Puma i ostali ugledaše pohlepnog gazdu Ferija, koji odavno nije bio među živima.

Našao je kraj koji ga nikako nije mogao mimoći. Jadnik, verovao je da može da prkosi zakonima prirode. Verovao je da je on upravo taj koji je predodređen da bude pobednik. Ni sam nije bio svestan koliko je grešio. Ali ta greška više nije mogla da se ispravi.

*

Kada su napustili Ferijev ranč, revolveraši—banditi, dojučerašnji naj-

amnici gazde Ferija, s obzirom da su napunili džepove novcem, sada su se osećali mnogo jači.

Odjednom su poželeli da se osвете Gordonovom sinu, i to tako što će da, dok se on nalazi u gradu, napadnu i zapale njegov ranč.

Na kraju krajeva, njih su šestorica, a on je ipak sam, a postojala je mogućnost da on ne bude na ranču, čime će posao da bude olakšan.

Odmah se okrenuše i galopom se uputiše na ranč Gordonovih.

Stari rančer i njegova žena su upravo obrađivali manju parcelu, koju su tek zasadili, a stari kuvar je završavao ručak. Nisu ni slutili šta ih može snaći.

Nikog drugog nije bilo na ranču.

Pošto su dobro osmotrili situaciju, i uverili se da je ranč pust, banditi ujahaše u dvorište.

Stari rančer i njegova žena ostaviše posao i podoše u susret banditima.

Stadoše na sredinu dvorišta. Stari je upitno gledao u bandite.

— Nadam se da ste sa razlogom došli na moj ranč. Pošto mi kažete zbog čega vas je gazda poslao, odmah napustite dvorište. Imam mnogo posla.

Banditi ga pogledaše i nasmejaše se. Odjednom vođa poteže revolver i bez ikakvog upozorenja uperi ga u stari par.

— Neće mene niko terati! Niko! Zampati! — počeo on histerično da viče i nekontrolisano da prazni revolver na jadne starce.

Čak i njegovim kompanjonima, koji su bili okoreli revolveraši, nije bilo svejedno dok su gledali svirepo ubistvo starih ljudi, koji, izrešetani mecima zlikovaca, padoše u prašinu. Osećali su se jadno i postideno.

Međutim, to osećanje je kratko trajalo, pa, prenuvši se, odlučili su da ovo mesto, koje je bilo svedok njihovih zločina, spale i sravine sa zemljom.

Za tren je ta namera i ostvarena. Ranč je planuo, a zlikovci, pošto

se uveriše da su napravili dobar posao, uzjahaše i galopom napustiše dvorište. Kao svedok njihovog zlodela, ostade ranč koji je dogorevao, i dva leša koja su nepomično ležala u prašini.

Stari kuvar je, pošto se uverio da su banditi otišli, prišao telima rančera i njegove žene. Seo je na zemlju i počeo da plače.

*

Uverivši se da su svi rančerovi revolveraši napustili okrug, Puma i Parker se uputiše na ranč Gordonovih.

Posao za Dela Šelbija i njegove pomoćnike je tek počeo. Jer lopove je trebalo pohvatati i izvesti pred sud, tako da su, pošto se pozdraviše, krenuli pravo prema gradu, pa onda u poteru za banditima.

Osećali su izvesno olakšanje, jer konačno je sve došlo na svoje mesto. Stari Feri, koji je bio začetnik sukoba, bio je mrtav, a njegovi plaćenici su pobegli, tako da se moglo razmišljati o mirnom životu.

Međutim, život se pobrinuo da još jednom potkači usamljenog borca sa tužnim osmehom.

Dok su jahali, duboko zamišljeni, nekako istovremeno primetiše dim na horizontu, i to baš na mestu gde bi trebalo da bude ranč.

Pumi se steže srce.

Nešto se desilo na ranču!

Poteraše konje brže.

Što su se više približavali ranču, Puma je sve više predosećao da se desilo nešto strašno. Nije se prevario.

Čim su ujahali u dvorište, ugledao je tela svojih roditelja koji su ležali u prašini. Stari kuvar je bespomoćno sedeo pored njih.

Sjahaše.

Kuvar ih pogleda.

— Ferijevo revolveraši... — promuća.

To je za Pumu bilo dovoljno.

Banditi su, pošto su opljačkali i

ubili bivšeg gazdu, došli na njegov ranč da bi se osetili. I, na žalost, osvetili su se onima koji su najmanje bili krivi za sve probleme u dolini.

Oseti neopisiv bes.

A, ne! Makar išao na kraj sveta, zlikovci će platiti za sve što su uradili.

Parker pogleda u Pumu.

— Na mene možeš da računaš. Stari Gordon mi je bio kao brat.

— Ne. Ti ćeš ostati na ranču da pokopaš moje roditelje, i da spaseš šta se spasti može. Ja idem za zlikovcima — odgovori Puma i uzjaha Lema.

Nije se osvrtao dok je napuštao dvorište.

Ti lopovi su grdno pogrešili, pomislio je Parker. Bolje bi im bilo da su ubili predsednika države. Sigurno bi duže živeli.

Od ovoga trenutka, smrt će ih stalno pratiti i od nje neće moći da pobegnu. Parker je znao da će ih njihova zla kob stići.

Puma je bio ledeno miran, i to stanje kod njega je bilo najopasnije. Tada je njegov mozak grozničavo radio. Banditi će sigurno da troše novac koji su opljačkali. Verovatno u glavnom gradu okruga, u Korijeru.

Odmah je pošao tamo.

*

U grad je ujahao sporednom ulicom, i odmah je, pred jednim od saluna, primetio ono što je tražio.

Za prečku, ispred saluna, bili su privezani konji razbojnika.

Značilo je to da su se lopovi osećali potpuno sigurni, da nisu našli za shodno da odmaknu dalje od doline i mesta zločina.

Pa, dobro. Njemu će da olakšaju posao.

Sjahao je ispred saluna.

Čuo je bahati smeh i lupanje u salunu: nije bilo sumnje da je sve to poticalo od bivših Ferijevih revolveraša.

On uđe u salun.

Baš u trenutku kada je ušao, u grad su ujahali šerif Šelbi i njegovi pomoćnici.

Prvo što su videli bili su konji razbojnika i Pumin Lem.

— Pa taj čovek je potpuno lud! Zar sam protiv onih protuva? Šorti, Kegni i Džon, trčite na zadnji ulaz! Ja idem napred.

Šerifovi pomoćnici utrčaše u dvorište iza saluna, a Šelbi pođe prema ulazu.

Samo što su krenuli, začuše hice.

U salunu se odigravalo nešto što će da uđe u sve anale koji govore o Divljem zapadu i njegovim junacima.

Jer, ono što su prisutni videli, a oni su bili svedoci istorije, graničilo se sa nemogućim. Ono što je uradio Puma, to se viđa samo jednom u deset godina.

Čim je Puma ušao u salun, buka koji su pravili banditi, utihnu.

Prisutni, osetivši da se dešava nešto neobično, pobegoše u stranu, i jedan jedini čovek, na drugoj strani.

Svi su već oplakivali usamljenog stranca.

A onda se, odjednom, kao po komandi, revolveraši se baciše u stranu, istovremeno potežući koltove.

Međutim, koliko god to izgledalo brzo, u odnosu na Pumu to je bilo sporo.

Njegovi meci su nepogrešivo pronalazili zalikovce, tako da je Šelbi stigao da ubije samo jednog bandita, dok su ostali bili već mrtvi.

Puma je, kao zver pred skok, posmatrao mrtve bandite. Krvavi tragovi na njegovoj mišici i nozi odavali su da je i on ranjen.

Šelbi nije verovao svojim očima. Zar je to moguće? Jedan čovek protiv šestorice!?

Očevici odmah istrčaše iz saluna, nestrpljivi da razglase ono šta se dogodilo.

To je vredelo videti.

Puma umornim korakom pride šanku i nasu sebi viski.

— Puma video sam što se dogodilo sa tvojima. Upravo sam dojahao sa svojim ljudima. Mislio sam da će ti trebati pomoć — reče Dal.

— Hvala ti, Dale. Vidiš, osvetio sam roditelje ali nisam zadovoljan. Ni sam ne znam kada će se ovaj krug prekinuti. Dugo sam tražio svoj mir i još ga nisam našao. Ponekad, zapitam se, da li ću ga ikada naći.

— Vidiš, Puma, nekada sam i sam bio kao ti. Ubili su mi ženu i dete. Dugo sam tražio ubice, i kada sam ih našao i ubio, nisam očekivao nikakvo olakšanje. Osetio sam još veći teret. Tada sam shvatio da nismo na ovoj zemlji da održavamo i skraćujemo živote ljudi nego da budemo u njihovoj službi, za dobrobit poštenog sveta, kao što su bili tvoji roditelji. Kao što je bila moja porodica. Prihvatio sam značku i nisam pogrešio. Nikada...

Dal izvadi iz džepa značku i položi je na šank pored Pume.

— Ja ću biti u kancelariji, ukoliko prihvatiš moju ponudu — reče i izađe iz saluna.

Puma je gledao za njim.

Razmišljao je o njegovim rečima. Znao je da je Dal u pravu. Morao je da zaboravu preda tužna sećanja, i da pokuša sa novim životom. Zaslužio je i on da konačno stane i prekinu lutanje bez cilja.

Odlučio je.

Polagano uze značku. Oseti neko čudno smirenje. Znao je da nije pogrešio...

*

Dani, koji su usledili lečili su sve rane koje su mu život i poslednji događaji naneli, tako da je Puma uspeo da preboli smrt roditelja. Odlučio je, da oстане u Korijeru, ne toliko zbog značke koliko zbog zaborava, koji će mu postepeno izbrisati sve boli, posle čega bi jednom, mogao da se vrati u Gordon i naranč, gde će ga stari Parker zasigurno čekati. Održavaće sa njim stalnu vezu.

Građani su novog pomoćnika šerifa Šelbija odmah prihvatili bez rezerve, jer se glas o obračunu sa zlikovcima brzo proneo kroz grad.

Ali, bez obzira na tu činjenicu, Puma je nekako ostao po strani svih zbivanja u gradu. Niti je, osim Dala, imao bilo kakvih prijatelja.

Često su ga vidali samog i niko nije imao smelosti da mu pride.

Međutim, građani su sve prihvatili kao gotovu stvar, i nisu tome pridavali posebnu pažnju. Ostavili su Pumu na miru, okrenuti svom poslu, što je ovome i te kako odgovaralo.

*

Sunce je polagano zalazilo iza dalekih brda, što su Šelbi i Puma duboko naslonjeni u naslonjači na verandi posmatrali. Primetiše, kako se veliki oblak prašine sa zapada spušta sve bliže gradu. Nisu tom oblaku pridavali posebnu pažnju. Verovatno su to kauboiji koji su krenuli u grad, mislili su, i dalje bezbrižno posmatrajući sunce, koje je sada gotovo zašlo iza brda.

Puma je takve večeri najviše voleo. Tek tada je mogao u potpunosti da se opusti i da razmišlja, bez opterećenja koje nosi buran i opasan život jednog pustinjaka.

Nisu ni sanjali da upravo oblak koji se približavao nosi sa sobom probleme koji će njima i te kako zagorčati život. Ugledali su petoricu jahača koji su u grad ujahali dok su poslednji zraci sunca, izduživali njihove senke na glavnoj ulici, a lica ostala u senci širokih šešira.

Jedan, očigledno vođa, bio je na čelu. Nisu žurili. Očigledno, uputili su se prema hotelu Kolina Deja, čoveka koji je držao gotovo pola grada u svojim rukama.

Prijatelji se pogledaše. Obojica su osećali neprilike. Nisu im se svidele pridošlice.

Šelbi ustade.

— Malo ću da osmotrim pridošlice iz neposredne blizine. Sve mi se

čini da bih trojicu prepoznao uz pomoć poternice.

On siđe na ulicu i tromo se uputi u pravcu hotela.

Pridošlice su ušli u predvorje, posmatrajući prostorije. Svidelo im se ono što su videli.

Recepcioner ih je znatiželjno posmatrao.

— Gospodin Silas sa svojim ljudima? — upitno ih je pogledao.

Čovek kome se obratio samo ga okrznu pogledom i nastavi da ide prema službenim prostorijama, dok su njegovi ljudi prišli recepcioneru.

Najkrupniji od njih se nasloni na pult i jednom rukom uhvati čovek za revere kaputa i podiže ga od poda. Ovaj zakoluta očima i preplašeno zatvori oči, na šta se došljaci grubo nasmejaše, tako da grmalj samo pusti čoveka, koji sa treskom pade na pod.

To je ostalima bilo toliko smešno da su se nezaustavljivo smejali, lupajući istovremeno po drvenom pultu. Sve je toliko grmelo da je to šerif čuo na ulici.

Silas pokuca na vrata, i pošto začu odgovor, otvori ih.

Čovek koji je sedeo sa druge strane stola ustade. Gledali su se ćutke. Silas zatvori vrata i pride dva koraka.

— Zdravo, brate. Vidim da si se dobro snašao u ovom gradu.

— Zdravo, Silase. Dobro znaš da se stariji brat uvek dobro snalazio. Sedoš.

Kolin ustade, nasu piće i ponovo sede.

Silas reče:

— Brate, otac i Majkl su poginuli prošle godine. Izvini što nisam uspeo da ti javim. Imao sam problema sa zakonom.

Kolin ga je gledao.

— Kako su poginuli? Gde si ti bio?

— Šta da ti kažem... Oni su sa momcima naleteli na nekog čoveka koga nisu uspeli da pobede, iako ih je bilo četvorica na jednoga. Rekli

su mi da je to čudan neki tip. Imao je visoko pripasane revolvere, i bio je vrlo tih. Opasno tih. Znaš, nisam imao vremena da ga tražim, pošto sam morao da bežim sa momcima u Meksiko. Živeo sam loše svih ovih godina otkako se nismo videli. Umoran sam. I, eto, sam došao pošto si me zvao.

Kolin se nasmeši.

— Vidiš, postao sam najbogatiji čovek u gradu. Imam novca i nekoliko dobrih momaka. Trebaš mi ti, da bismo zajedno zavladaali gradom. Silase, ovo je pravi rudnik zlata, samo ga treba očistiti pa se obogatiti.

— Zar to nisi mogao do sada da uradiš?

— I jesam i nisam. Vidiš, doskora je u gradu bio jedan šerif, koji je bio često odsutan, tako da sam mogao postepeno da preuzimam i, naravno, uvek na zakonit način, vlast u gradu. Međutim, sada sa njim radi jedan čudan čovek, koji mi donekle smeta jer je strahovito brz na koltu. Ti i tvoji ljudi ste mi potrebni da konačno očistimo sve u gradu.

Silas se nasmeja.

— Tu bar nema nekih većih problema — rekao je — stojim ti na raspolaganju, a, naravno, i moji ljudi. Izadoše.

Silasovi ljudi su stajali pored pulta i ispijali viski, kojim ih je ponudio uplašeni recepcioner.

— Koline, ovo su moji ljudi — rekao je Silas pokazujući na prisutne — onaj grmalj je Div, ubija golim šakama. Do njega stoji Krol, revolveraš i veliki prznica. Zatim Kori. Taj je stručnjak za ubistva sa leđa. I, na kraju onaj mladi čovečuljak je Polymer, šaljivčina koji će muvu u letu da pogodi svojim nožem.

Zatim se Silas okrenu ka svojim ljudima i predstavi Kolina kao novog gazdu koji će da ih plati, i to dobro.

Ljudi su bili zadovoljni, tako da nisu poklanjali puno pažnje vratima gde je Dal stojao i slušao razgo-

vor. Znači, Kolin je unajmio nove revolveraše, pomoću kojih će da ostvaruje svoje prljave ciljeve.

Bio je zabrinut, što je Puma i primetio, pošto je ovaj seo pored njega.

— Loše vesti, Dale? — upita Puma.

— Pa, sve mi se čini da će biti velikih nevolja — odhuknu Dal, nudeći Pumu cigaretom.

Da će biti problema, u to su se uverili već sutradan.

Pošto je dan protekao uglavnom mirno i bez većih uzbuđenja, prijatelji su poveravali da su se prevarili u proceni situacije. Međutim, još jednom su se prevarili. Samo što se počeo spuštati mrak, u najbližem salunu odjeknuše hici.

U to vreme, Puma je upravo obedovao. Pošto je zano da je Dal na dužnosti, nastavio je da jede. Jer, znao je, bez obzira na nevolju, da će Dal uspešno rešiti sve probleme.

Dal je polako prelistavao poternice, kada je začuo pucanj iz obližnjeg saluna. Znao je da su nevolje počele. Prepoznao je jednog od hulja na poternici, kojeg su oslovljavali sa Silas. Samo što na poternici nije bilo to ime. Verovatno je i ono bilo lažno.

Pohitao je ka salunu. Pred ulazom zastade.

Čuo je pijano podvriskivanje i zapomaganje nekog čoveka. Divljaci se opet zabavljaju. Odlučio je da se umeša, mada je i sam znao da je sve namerno izazvano da bi ga uvukli u sukob.

Čim je ušao u salun, ocenio je situaciju.

Jedan grmalj od čoveka mrcvario je nekog kauboja, bacajući ga na šank, dok su ostali banditi navijali i podbadali jakog ali priglupog Diva, da konačno unakazi čoveka i pređe na drugog. Naravno, odlučili su da se zabavljaju na taj način sve dok ne dođe šerif, kojeg će odmah ubiti. On je ostao jedina prepreka u ostvarivanju njihovih ciljeva. Posle će biti neograničeni gospodari i radiće

ono što im odgovara. Za tako nešto vredelo se potruditi, pa makar morali ubiti pola stanovnika tog grada.

Čim je šerif kročio u prostoriju, ostavili su jadnog kauboja, i okrenuli se prema Dalu. Ovaj scenario im je bio dobro poznat i bili su spremni za rasplet situacije, sigurni u svoju snagu. Spremni da jednom zauvek začepu usta zvezdonošcu.

Cerekali su se.

Dal je hladnokrvno posmatrao bandite, procenjujući odakle mu dolazi najveća opasnost.

Banditi su gledali šerifa, svesni svoje nadmoći.

Međutim, ovaj je stojao mirno kao santa leda, pogledom fiksirajući Silasa.

Sve je to trajalo tridesetak sekundi, kada se u Silasa probudi sumnja. Zar je moguće da jedan jedini čovek stoji ispred njih i da je ovako miran?

A, ne!!!

To je neka klopka. U to je Silas bio potpuno siguran. Jer niko mu nije garantovao da sada u njih nije upeveno oružje njegovih pomoćnika. U tom slučaju će on prvi stradati. To je dobro znao.

Silas je bio bandit najgoreg kova, ali i inteligentan čovek, koji nikada u životu nije previše reskirao, svestan da u tome može izgubiti glavu.

Odlučio je da odustane od obračuna i da sačeka povoljniji trenutak.

Podiže ruku u vis, i obrati se Dalu:

— Šerife, ja i moji momci smo nedavno stigli u grad i malo se zabavljamo. Nadam se da nemate ništa protiv.

Dok je govorio, oštro je gledao svoje ljude, kojima tek sada nije bilo ništa jasno.

Dal je odmah ocenio situaciju i shvatio da ovaj lopov ima mozga u glavi i da je odustao od direktnog sukoba. Međutim, morao je nešto preduzeti, jer povlačenje nije dolazilo u obzir.

— Momci, mislim da ste u veselju preterali. Sve mi se čini, dok budem prelistavao neke papire u kancelariji, vaš drugar će da bude stanovnik zatvorske ćelije — prozbori Dal i pokaza rukom na Diva.

Ovaj se trže i gnevno pogleda prema Dalu.

— Stani — prosikta Silas. — Šerife, mada je greška u pitanju, evo ovaj bezazleni čovek će otići sa vama. Samo, nadam se da ćete morati brzo da ga pustite iz buvare, naravno zbog nedostatka dokaza. Jer vidite, u ovom salunu nema svedoka za sve što se desilo. A bez svedoka ne možete čoveka držati zatvorenog.

— Slušaj, čoveče, prelistavao sam otprilike pola poternica, a čini mi se da si ti u drugoj polovini. Kada dođem do nje, dolazim po tebe da praviš društvo ovom majmunu — reče Dal, pogledavši Diva — a ti baci koltove i polazi.

Ovaj, pošto još jednom pogleda šefa, samo slegnu ramenima, ništa ne shvatajući. Uradio je ono šta mu je šerif naredio. Nije shvatio šta se to desilo, ali, verovao je svom šefu. Znao je da će mu Silas pomoći.

Mirno je izašao napolje.

Dal pođe za njim.

— Zaboga šefe, šta nam je ovo trebalo? Što smo pustili tog kućkinog sina da odvede Diva? — proce di Krol, gledajući sa negodovanjem šefa.

Silas je zamišljeno gledao jednu tačku na vratima.

Zatim pogleda svoje ljude.

— Budale jedne, pa šta mislite zašto se šerif onako hladnokrvno ušetao u salun? Pa najmanje pet, sakrivenih cevi je bilo upereno u nas! Toga je bio svestan i kućkin sin, pa je bio bezobrazan kao pas. Samo, sa Silasom se ne igra ta igra. Lično ću ja da mu presudim!

Njegovim ljudima odjednom sinu.

Bilo im je drago što imaju tako pametnog šefa. Taj stvarno ima mozga.

Kada je završio sa jelom, Puma se uputi prema kancelariji. Čim je ušao, ugleda zabrinutog Dala, koji je prelistavao poternice.

— Čini mi se da ne gubiš puno vremena? — upita Puma.

— Bili su to lopovi, koje je doveo Kolin Dej. Jednog sam zatvorio.

Dal se nasmeši i nastavi:

— Ostali su se malo bunili, ali su na kraju pristali, očito uplašeni nečim. Taj Silas je gadan tip!

Dok je Dal govorio, pružio je Pumi poternice, koje on letimice pogleda. Primetio je Silasovu poternicu, i učini mu se da ga je negde već video, ali nije bio siguran gde i kojim povodom.

*

Puma je rešio da ode do ranča, i da poseti Parkera. Sama i Dajanu. Želeo je da se malo prodrma u sedlu, i pošto je obavestio Dala, krenuo je u Gordon.

*

Taj šerif je opasan i prepreden čovek, pa ću morati da ga se rešim na svoj način — zaključa Silas, gledajući brata koji je, namrgođeno, slušao njegovu besedu.

Bilo mu je drago što Silas nije prenaglio i pred svedocima napao šerifa, jer biće prilike da se to uradi u tišini, pod okriljem noći.

— Kućkin sin je oprezan i zna dobro posao. Zatvorio je Diva, a zapretio je i meni. Izgleda, zna ko sam ja, što me nimalo ne veseli. Moraću hitno da se rešim tog dosadnog šerifa! — završi Silas, gledjući kroz prozor.

— Brate, ruke su ti odrešene, i rešavaj stvari po svom nahodjenju da de Kolin Silasu do znanja da je razgovor završen.

Silas izađe iz kancelarije i zaputi se u sobu.

Bio je umoran i želeo je da se dobro odmori.

*

Dal je odlučio da ode do Kolina Deja, i da mu stavi do znanja kakve je ubice unajmio. Poneo je i poternice.

Zatekao ga je u kancelariji, kako kroz prozor posmatra spori život koji je kolao ulicama Korijera.

Kada je čuo otvaranje vrata Kolin se okrenu od prozora, pogleda šerifa i reče:

— Vidite kako ovaj grad stari! Baš kao i mi! Samo, on se pri toj promeni kao plima širi, jača, istovremeno pružajući svoje pipke, na sve četiri strane sveta. A mi? Mi smo sve stariji, slabiji i nepotrebniji za život u ovom svetu. Postajemo beskorisni zemlji majčici, i drugima. Zar nisam u pravu, šerife? — rekavši, pogleda u Dala.

Pokaza šerifu rukom da sedne, sipajući usput viski.

Dal se udobno zavalio u fotelju, i obratio se Kolinu:

— Koline, nemam mnogo vremena. Biću kratak. Ako si ti pozvao one protuve u naš grad, znaj, igraš se vatrom.

On izvadi poternice i stavi ih na sto.

— Ako sam pogrešio, onda je to bolje za obojicu. Jer, duže ćemo živeti. U protivnom, ne mogu da dam nikakvu garanciju — Dal ustade i pođe prema vratima.

— Šerife!

— Da?

— Da li sve ovo da shvatim kao pretnju.

— Shvati kako hoćeš. Samo želim mir u gradu i da se poštuje zakon. A ako misliš da si ugrožen, onda smatraj da je ovo pretnja — zaključio Dali i izađe.

Kolin je još dugo gledao kroz prozor.

Ovaj kućkin sin je stvarno bezobrazan — pomislio je.

*

Slušaj, brate! Ovo sa šerifom moramo da ubrzamo, ukoliko želimo da izvučemo lovinu iz grada. Sredićemo tog gada hitno pa pošto izvučemo lovu brišemo dalje na Zapad. Već sam pripremio teren. Ti se posle ovoga skloni negde. Ja ću ti u svakom slučaju javiti kada da dođeš — govorio je Kolin gledajući Silasa, koji je zadovoljan pijuckao viski.

— Nemoj da brineš, Koline. Tog šerifa ću da sredim, pogotovo zbog onoga u salunu.

Čim je završio, Silas izađe i zaputi se u salun.

Njegovi ljudi su stajali kod šanka.

— Ljudi, odlučio sam da sredimo tog prokletog šerifa. Taj ušljivac ima naše poternice i moramo što pre da ga se rešimo, inače će nam na vrat navaliti tuce šerifa. Prema tome, slušajte me dobro.

*

Dal se, ništa ne sluteći, spremao za obilazak grada. Želeo je da se malo razgiba, pošto se usedeo u kancelariji. Pre nego što je izašao iz kancelarije, uđe Krol, jedan od Silasovih revolveraša.

— Šerife — reče — gazda vam je poručio da čeka ispred saluna. Čekaće najviše pet minuta, a posle tog vremena on dolazi kod vas . . . Cerekajući se, Krol izađe.

Dal se zamislio.

Znači, lopovi se osećaju ugroženi, i odlučili su da napadnu. Nisu gubili vreme.

Da je bar Puma prisutan. Ali dobro, šta je tu je.

Udahnuvši duboko, Dal izađe iz kancelarije.

Ugledao je bandite kako sede na nogostupu Kolinovog saluna. Pošao je prema njima.

Čim su videli šerifa, banditi se trgoše i ustadoše, a Silas se izdvoji i

pođe prema sredini ulice. Ostali se raspoređuju iza šefa.

Čekali su, rešeni da konačno srede jedinu prepreku koja je ostala na putu da zavladaju gradom. Ovaj scenario su naučili napamet.

Dal je, korak po korak, išao prema banditima. Nije mu se žurilo.

Znao je da su banditi nestrpjivi, i da žele što pre da okončaju sukob.

A bili su veoma sigurni u svoju nadmoć. Međutim, Dal nije hteo olako da proda svoju kožu.

Osetiće oni šta je i ko je Dal Šelbi, prekaljeni borac za pravdu, jer to su osetili mnogi zlikovci.

Rastojanje se smanjilo na tridesetak koraka. Dal je najзад stao. Želeo je da se oni pomere i priđu bliže.

Osećala se užasna napetost i neobjašnjiva opasnost u vazduhu.

Zelevći da što pre završe sukob, banditi su prišli bliže. Stadoše.

— Šerife — počeo je jedan od njih — pošto je prošlo dvadeset i četiri sata, krajnje je vreme da pustite našeg druga iz zatvora. Koliko znam, niko nije svedočio protiv njega. Pustite ga, inače...

— Inače?

— U protivnom, mislim da ću to rešiti sada, na moj način, koji ti nimalo neće odgovarati.

— A koji je to način?

— Zakon olova. Ili smrti, kako hoćeš. Ostaćeš u sećanju kao velik, ali na žalost mrtav šerif! Ali, naravno, život teče dalje i bez tebe. Mene lično to neće posebno uzdrmati. Štaviše, radovaće me.

Dok je ovo govorio, Silas se zadovoljno cerekao, sasvim siguran u sebe i u svoje ljude, koji su ga štitili. I oni su se osećali sigurni, jer su znali da u ovom pišljivom gradu nema čoveka koji će da se usudi da pomogne ovom šerifu.

Utoliko im je bilo neprijatnije kada su začuli hladan glas, a zatim videli i oči tog čoveka, koji se pojavio neprimetno, iza njihovih leđa.

— Momci, sve mi se čini da vam matematika nije jača strana. Broj

četiri nikada nije bio u jednakosti sa brojem jedan. Pogotovo kada se radi o ulogu zvanom smrt. Banditi se okrenuše kao opareni.

Videli su hladan pogled i visoko pripasane koltove.

Sa Puminih usana nije silazio blagi osmeh.

Stresli su se.

Ko je sada ovaj čovek?

Puma polako sjaha i, pogledavši Dala, kratko klimnu glavom.

Banditi su se zbunili. Gledali su Silasa, koji se tek sada okrenuo da vidi ko je taj čovek koji se usudio da pomogne šerifu.

Silas se ukočio kada je ugledao stranca.

Zar je moguće? To je onaj čovek koji mu je ubio oca i brata.

Video je visoko pripasane koltove, hladne i pronicljive oči i tužni osmeh na usnama tog čoveka. Nema sumnje, to je on.

Instinkt samoodržanja je opet proradio kod Silasa.

Ako je ovaj čovek u poštenom dvoboju uspeo da pobedi njegovog oca i brata, koji su bili strahovito brzi na koltu, onda znači da vredi mnogo i da je pravi fantom sa revolverima.

Ne, to mu se nimalo nije svidelo. Zdrav razum mu je nalagao da odustane od dvoboja.

Samo, osećao je da ne sme po drugi put da ustukne pred neprijateljem. Ne, jer pred svojim ljudima ne sme opet da ispadne kukavica. Odlučio je da se uhvati u koštac sa ovom dvojkom.

Sve ovo je posmatrao i Kolin Dej.

Odmah je ocenio da će morati da se umeša. On pride bliže prozoru i pokaza se tek toliko da ga brat primeti.

Ovaj je primetio Kolina, i sada se osećao mnogo sigurniji.

Predstava je mogla da počne.

Pumi je bilo žao zbog mogućeg umiranja, bez izbora ko će to da bude.

Odjednom je neka nevidljiva sila pokrenula ljude, i oružje je zagrmelo.

Prvo su pali Kori i Polimer, i to od strane Puminih koltova, pre nego što je i on okrznut po glavi, pao je na prašnjavu ulicu. Sve je to dekoncentrisalo Dala, koji je, pogoden, prosto izgubio ravnotežu i pao na zemlju.

Kao što je silovito počelo, tako se i završilo.

Tišina je iznenada zavládala ulicama grada.

Prvi se pribráo Silas. Video je da su predstavnici zakona na zemlji. Potrčao prema zgradi, gde se nalazio Kolin, dok je Krol požurio da osedla konje. Znao je da im predstoji bežanje, pa se valjalo pripremiti.

Za to vreme, Kolin je pokupio novac iz sefa, i kada je Silas upao u kancelariju, već je bio spreman da krene.

Uskoro su se izgubili u oblaku prašine, koji prekri grad.

Stanovnici počeoše da izlaze iz kuća, i da se približavaju ljudima, koji su ležali na ulici.

*

Puma je osetio vlagu na čelu. Polagano je otvorio oči.

Prvo što je primetio bile su doktorove oči i oblog koji je upravo ovaj stavljao na njegovo čelo. Osetio je lako brujanje u glavi. Zaključio je, po tome, da je čitav.

— Samo ležite mirno, sve ću vam objasniti. Prvo, niste teško ranjeni, samo vas je metak okrznuo. Ranio vas je Kolin Dej sa prozora svog apartmana.

— Doktore. Šta je sa Dalom?

— Dal je, na žalost, poginuo u dvoboju.

Pumi se opet smračí pred očima. Zar taj život nije jedna velika nepravda? Zašto najbolji ljudi moraju da napuste ovaj svet, a zlikovci nastavljaju da čine zlo drugima?

Zlikovci moraju da plate za smrt njegovog prijatelja?

Doktor se trže, jer je primetio promenu izraza Puminog lica, i stresavši se od neke jeze, pomisli kako nikako ne bi voleo da bude u koži onih propalica.

Jer, ovo što je video u Puminim očima, bila je smrt!

Na Pumin upitan pogled, lekar prozbori:

— Gordone, banditi su pobegli odmah posle dvoboja. Prema zapadu.

Puma klimnu glavom, istovremeno ustajući iz kreveta. Trebalo je se pripremi za lov na ološ. Izašao je iz kuće i uzjahao Lema; uto mu pride stari doktor.

— Gordone, žao mi je zbog Dala — rekao je. — Voleo bih da se ne ljutiš na meštane zbog toga što nisu pomogli u sukobu. Svakog od njih godinama poznajem, i, veruj mi, to su miroljubivi ljudi, nenaviknuti na ovakve sukobe.

Puma klimnu glavom, u znak da razume šta mu doktor govori, da bi odmah krenuo iz grada.

Ma koliko čudno bilo, ipak se nije ljutio na ove ljude, koji jednostavno pognu glavu pred životom, ne želeći suviše da rizikuju. Valjda tako mora da bude, a na kraju, to mu nije bilo prvi put da se razočara u ljude.

Jedino mu je bilo žao Dala, koji je poginuo štiteći život tih ljudi, koji, opet, nisu imali petlju da mu pomognu da on odbrani svoj život.

Sada je valjalo naći ubice i kazniti ih, inače, Dal je uzalud poginuo.

Odlučio je da ne žuri. Ona trojica su bili isuviše upadljivi da bi se tek tako izgubili.

Čim su izjahali iz grada, Kolin, Silas i Krol se u divljem galopu uputiše prema zapadu, jer im je prvi cilj bio Galč Siti, preko kojeg će se prebaciti dalje na zapad.

U grad su ujahali oko podneva.

Grad je bio nešto više od nekoliko kuće i saluna, iz kojih su dopirali

glasna muzika i vriska pijanih ljudi.

Uputiše se prema najbližem salunu.

Želeli su da se okrepe i nastave put, jer su vlasti verovatno obaveštene o smrti čuvara zakona.

Ušli su u salun.

Muzika za trenutak utihnu, ali pošto banditi nastaviše prema šanku, ne obračajući pažnju ni na koga, veselje se nastavi nesmanjenom žestinom.

Barmen se odjednom pojavi ispred njih.

— Gospoda žele? — izgovori snishodljivo, što razjari Silasa.

— Majmune jedan, stavi boce na šank, i marš od mene što dalje! — proderavši se, lupi šakom po šanku.

Barmen, uplašen, ostavi boce na šank, i izgubi se negde u drugoj prostoriji.

— Šta je, pacovi, bežite, ha?! — izgovori u jednom dahu Silas, i počeo nekontrolisano da se smeje, istovremeno gađajući ulazna vrata boca-
ma, koje su bile stavljene na šank.

Kolin, koji je sada bio u drugom planu, prekorno pogleda brata.

— Silase, mislim da treba da nastavimo, jer ne vredi da i ovde stvaramo probleme, kojih ionako imamo previše.

Začudo, Silas ovo primi razložno, i otpivši još viskija, naredi svojim ljudima da krenu.

Ljudi u salunu su ih bojažljivo posmatrali, srećni što banditi napuštaju njihov grad.

Čim su uzjahali, banditi krenuše dalje na zapad.

Sledeća stanica je bio grad Kulover Siti.

*

Kasno uveče Puma ujaha u Glač Siti, i odmah se uputi prema prvom salunu. Slučaj je hteo da naleti na isti salun koji su toga dana posetili i banditi. Čim je ušao, zaputio se prema šanku.

Barmen se stvori pred njim. Gle-
dao ga je bojažljivo.

— Jedan viski. Treba mi i prenoćište — izgovori Puma, razgledajući salun.

— Izvolite viski, gospodine, a što se tiče prenoćišta, imamo neku sobu, pa, ako vam odgovara, izvolite.

Puma klimnu glavom u znak zahvalnosti.

— Interesuje me da li su danas prošla tri tipa kroz grad, oko podneva?

Čovečuljak ga uplašeno pogleda.

— Pa, danas su prošla tri gospodina... Jesu li to vaši prijatelji?

Puma se nasmeši.

— Pa recimo, u neku ruku i jesu, ali samo dok ih stignem. Onda će biti svašta! Oni su ubice!

Puma je znao da od barmena može da dobije informacije.

Na Pumine reči, barmen živnu, i poverljivo pogleda sagovornika. Zatim reče:

— Nadam se da ćete ih stići, jer su to grozni tipovi, koji su danas zama-
lo napravili ršum u gradu. Prilično bahato su ušli u grad, zadržali se veoma kratko i nastavili put prema zapadu — u jednom dahu izdekla-
mova barmen.

Puma se zahvali čoveku, i pođe u sobu.

Morao je da se dobro odmori, pa tek onda da nastavi poteru.

Nije mu se žurilo, jer je smatrao da će zlikovci, misleći da ih niko ne goni, opustiti i neće biti spremni za obračun, kada ih stigne.

Njih je smrt nepogrešivo sledila od trenutka kada su ubili Dala Šelbija. Ali oni toga nisu bili svesni.

Još jednom će pesma Puminih koltova da uspava i skrate zločinačke snove.

Puma se ujutro probudio pre prvih petlova, i odmah krenuo u poteru.

Želeo je da stigne bandite, a sve njegove pretpostavke su se završavale zapadno od Glač Sitija — u gradu Kulover Siti.

Pretpostavljao je da će se zlikovci tu zaustaviti i zadržati dovoljno dugo da ih sustigne.

Puma je išao da se još jednom potpiše u knjigu uspomena Divljeg zapada, koju će mnoge generacije sa posebnom pažnjom da čitaju, i da se nadahnjuju doživljajima najvećih i najboljih sinova te surove zemlje.

Jer, sukob između njega i bande Kolina Deja ostaće zauvek zabeležen kao večita tema — tema borbe dobra i zla.

*

Banditi su stigli do Kulover Sitijsa.

Razočarano su utvrdili da ovo i nije San Francisco ali su se silno obradovali kada su videli da ne postoji šerifova kancelarija. To je značilo da u ovom gradu imaju odrešene ruke, ne moraju da žure, i, što je najvažnije, mogu da rade šta im padne na pamet.

A zaista im je svašta padalo na pamet.

Kolin se isceri i promumla:

— Sve mi se čini da smo konačno našli ono što nam treba. Zadržaćemo se malo duže u ovoj rupi, jer, čini mi se da je ovo zlatni rudnik. Posle ćemo da se povučemo i da započnemo miran život.

— Baš sam ožedneo, a potrebna nam je i kupka — dopuni ga brat.

Uputiše se prema hotelu, na čijem pročelju je pisalo »Grand Union«.

Naziv je u potpunosti odgovarao onom šta su unutra zatekli.

Sve je odisalo čistoćom, što je Krolu i Silasu posebno smetalo.

Bahato su se uputili ka šanku, rušeći stolice i odgurujući ljude, koji nisu na vreme pobjegli u stranu.

Čulo se ljutito gundanje, ali niko nije smeo da se suprotstavi banditima, koji su izgledali kao zmije otrovnice. A njima se uvek treba sklanjati sa puta.

To su zlikovci osetili.

Sve to je odgovaralo Kolinu Deju,

jer je naumio da pokupi sav novac metodom zastrašivanja, a posle da se gube.

Bar su se u to dobro razumeli. Već su zaboravili da su pre neki dan ubili čoveka, i to predstavnika zakona.

— Tri viskija i čiste čaše — prodra se Silas.

Sa njegove desne strane sede Kol, a zatim Kolin.

Uplašeni šanker brzo prinese bocu i čaše.

Silas povuče gutljaj i naglo ispljunu tečnost.

— Hej, pa ovaj nas truje nekim bezveznim otrovom, koji piju najgoru skitnice, a ne gospoda kao mi. Tako mi boga, sve ću da polupam i pobiću ove gadove, koji ne poznaju družinu Silasa Deja — sada već van sebe, reče Silas i baci bocu na pod.

Uto dotrča lepo odeven čovečuljak, očigledno vlasnik hotela i snishodljivo obrati banditima:

— Gospodo, primite moje duboko izvinjenje. Za ovakvu gospodu imam specijalno piće u svojoj kancelariji.

Silas pogleda Kolina, na šta ovaj neprimetno klimnu glavom, što je ujedno bio znak da prihvataju poziv prepredenog gazde.

Čim su ušli u kancelariju ovaj ih ponudi da sednu i nasu piće. Zadovoljno protrlja ruke i obrati se Silasu:

— Gospodine, ja sam gazda ovog hotela a zovem se Herbi Gorman. Vidite, ovaj grad nije velik, to ste i sami mogli da primetite. Mnogi u gradu ne znaju da ovuda treba da prođe pruga, tako da će tada zemlja da vredi basnoslovno. Vidite, ja sam nameravao da zemlju otkupljujem za male pare, a da je za nekoliko meseci državi prodam za ogroman novac.

Silas pogleda Kolina, koji mu namignu, što je ovaj protumačio kao znak odobravanja.

Gazda nastavi:

— I, verujte mi, samo sam čekao ljude kao što ste vi, pa da počnem da otkupljujem zemlju...

— A zašto ranije niste počeli? — upade mu u reč Silas.

— Postoji određeni broj ljudi koji nikako ne bi hteli da prodaju svoje posede, a nemam snage da se nosim sa njima.

Kolin, koji je do sada ćutao, upita:

— Znači, vi biste da nas angažujete u tom biznisu, a zauzvrat, mi dobijamo određeni procenat? Ali, imate li vi šerifa koji bi nam mogao praviti probleme? — lukavo upita Kolin.

— Ne brinite za to. Jedini zakon ovde je zakon ulice. Kao što vidim, tome ste vični.

— Koliko bi bio naš deo — ponovo se uključi Silas.

— Recimo deset posto od urađenog — lukavo odgovori Herbi.

Kolin ustade.

— Pa, gospodine Herbi, dajte nam malo vremena. Čim se malo odmorimo, izvestićemo vas šta smo odlučili.

Izadoše.

Silas nije mogao da se uzdrži.

— Majku mu božju, taj jadnik hoće da radim prijava poslove za njega a on da pokupi lov!

Kolin ga umiri.

— Ne gubi živce bez potrebe. Vidiš, ovaj razgovor nam je doneo potrebne informacije a to je, pre svega, da ovo mesto nema šerifa, što znači da možemo nesmetano da opelješimo svaku kuću. A posle možemo da uradimo posao za njega, na svoj način, a novac da ostavljamo za sebe.

Krol, koji je pažljivo slušao Kolina, zadovoljno klimnu glavom u znak odobravanja.

Jer, ovo što priča Kolin, bilo je logično i veoma primamljivo, tako da su se svi smirili i nastavili da maštaju o budućem bogatstvu.

*

Puma se nije posebno žurio.

Jahao je prema Kuloveru, razmiš-

ljajući šta da uradi posle obavljenog posla.

Razmišljao je da li je u stanju da ostane na svom ranču i započne novi život. Život rančera, kome će glavna briga da bude kako da proizvede što više, da ima brojnu porodicu sa kojom će da podeli svu tu radost.

Uzdahnu duboko ni sam ne znajući šta da uradi.

Sada je bilo najvažnije da kazni ubice, za sve što su mu uradili.

Ipak je odlučio kojim putem će da ide. Putem osвете i lutanja.

*

Banditi su upali u banku svesni svoje snage.

— Hajde, čiko, daj lov i sve će da bude u redu — prodra se Silas vadeći kolt, dok su Kolin i Krol prišli građanima koji su se zatekli u banci. Svi se nabiše do zida, bez komande.

Postariji čovek, kome se Silas obratio, nemo je posmatrao bandu na delu.

— Hej, matori, tebi govorim! Daj ključeve od trezora i nemoj da me ljutiš, jer kada sam ljut, radim ono što ne možeš ni da zamisliš! — unese se Silas starcu u lice.

Starac odjednom povuče ruku pod pult u nameri da se dočepa kolta, koji je bio sakriven.

Međutim, Silas kao da je ovo očekivao, naglo odstupi u strnu i hladnokrvno nacilja u starca.

— To će da ti bude poslednje u životu — reče i opali u nesretnog starca.

Silas, kao da se ništa nije desilo, pride starcu i izvadi ključeve iz njegovog džepa.

Zatim ode do sefa i pokupi novac.

Banditi su odmah potom izašli iz banke, mirno, kao da se ništa nije dogodilo.

Opljačkali su banku i sada idu da popiju u čast dobro urađenog posla, jer su znali da niko nema hrabrosti da im se suprotstavi.

Čim je ušao u grad, Puma začu pucaj.

Znači, zlikovci ne gube vreme!

Došao je do centra grada, gde je video uplašene ljude kako izlaze iz banke i beže svojim kućama.

Sjaha i uputi se u banku.

Kada je ušao, video je starca, koji je još ležao na podu, a nad njim je stajao vlasnik banke.

Pogledao je Pumu.

— Vidite, ove godine je trebalo da ode u penziju. Tolike godine smo bili zajedno. Zar ovo da dočekam — u dahu izgovori čovek, i počeo da plače.

Puma izađe. Video je dovoljno.

Krenuo je prema salunu, odakle je čuo glasove bandita. Slučaj je hteo da Puma dođe do sredine ulice, kada su ovi nagrnuli na vrata, želeći da nastave svoj pohod.

Stali su kao ukopani. Prosto nisu verovali svojim očima.

Kolin je prebledeo. On je lično sa prozora ustrelio tog čudnog čoveka.

Puma je mirno stojao na ulici.

Prvi se snašao Silas.

— Hej, čoveče, ne mešaj se u ovo! Dosta ti je što je poginuo onaj šerif, ti sačuvaj svoj život.

Puma je uzviknuo:

— Silase Deje, Koline Deje, Krole Harperu, uhapšeni ste zbog ubistva šerifa Dala Šelbija! predajte svoje koltove!

— Vraga ćeš dobiti koltove — procedi Kolin i baci se u stranu, što su uradili i ostali.

To bi možda bilo dovoljno protiv nekoga ko se ne zove Puma, međutim, za Pumu je to bilo užasno sporo.

Koltovi u njegovim rukama su poskočili brzinom misli, tako da su banditi bili mrtvi pre nego su stigli da padnu na zemlju.

Puma počeo da dopunjuje metke u koltu. Građani počeli da mu prilaze.

Prvi mu se obrati vlasnik banke.
— Gospodine, ja se izvinjavam, ali bih vas molio da prmite nagradu jer ste vratili novac banci i osvetili mog službenika.

Puma se gorko nasmeši.

— Zar mislite da će mi novac doneti mir? — rekavši to, uzjaha Lema i pogleda bankara. — Dajte moju nagradu udovici tog jadnika, jer će njoj biti potrebni.

On potera Lema, ne obraćajući više pažnju na okupljene ljude.

Iz gomile se progura jedan skitnica i reče:

— Nije ni čudo što nije hteo da uzme novac. Ljudi, taj fantom, koji strahovito brzo puca, to vam je legendarni Puma!

Ljudi zinuše.

Zar je moguće da je Puma do malopre bio tu!

Tek im je sada bilo jasno zašto trojica razbojnika nisu imali nikakvu šansu protiv tog čudnog čoveka, koji je došao u njihov grad, bio u njemu petnaestak minuta, ubio tri bandita, vratio novac, a potom se izgubio.

Dugo su prepričavali ono što su videli toga dana, svesni da su na taj način postali deo istorije Divljeg zapada.

Pričalo se o hrabrosti i poštenju tog čudnog čoveka setnog osmeha, koji kao da želi da na taj način pokaže svoju gorčinu, zbog nemogućnosti da ispravi svu nepravdu ovog sveta.

Bio je veliki čovek, a veliki ljudi zaslužuju da se nose u srcima.

Od toga dana i ovi ljudi su nosili Pumu u svojim srcima, čuvajući sećanja od zaborava.

A Puma...

On je polagano jezdio prerijom, svestan svog puta.

Jezdio je u susret boljim vremenima i boljim ljudima, kojih je, na svu sreću, ipak bilo više nego loših.

— KRAJ —

PROKLETSTVO ŽUTOG BLAGA

Monti Rodison, skriven iza jednog stabla, posmatrao je scenu koja se odvijala pred njim.

Po dvojici tipova, koji su stajali pred Indijancem vezanim za drvo, video je da su banditi; o tome je jasno govorio njihov izgled, a ni ponašanje im nije bilo bolje.

Na mestu zaklonjenom uzvisinama obraslim drvećem, gorela je vatra, a Indijanac je za drvo bio vezan tako da su mu stopala dodirivala plamen.

Njih dvojica su se smejali i zabavljali na račun Indijanca koji je ćutke podnosio mučenje.

Monti Rodison, pazeći da ne izazove veći šum, približio se skrovi-
tom mestu.

Čuo je jednog od mučitelja kako govori:

— Nećemo te pustiti sve dok nam ne kažeš odakle ti ovaj grumen zlata. Gde si ga odlomio? Gde ga ima još? Ispričaj nam to, i pustićemo te.

Vatra je dogorevala, ali su se dvojica surovih ljudi pobrinuli da se ne ugasi, tako što su na žar stavili još suvog granja.

Rodison je već zamišljao kako plamen visoko suče. Nije izdržao da se ne umeša.

Bilo mu je dovoljno da povuče uzdu svog konja pa da se nađe iza leđa one dvojice.

— Dosta je bilo! — viknuo je svojim dubokom glasom.

Dvojica napraviše pokret kao da će se okrenuti, ali su se predomisli-
li, ne znajući šta ih čeka od izenadnog i nepoznatog posetioca.

Zapravo, očekivlai su hice, i zato su grozničavo razmišljali o tome šta bi mogli preduzeti a da im životi ne dospeju u opasnost.

Monti Rodison je ćutao i nije ništa preduzimao, tako da su ona dvojica pomislili da je otišao, mada su u to sumnjali, jer se ništa nije čulo.

Jedan od njih se polako okrenu.

Ugledao je Montija Rodisona, na konju; Monti je u ruci držao pušku uperenu u obojicu. Pogled bandita spusti se niže, i on ugleda dva revolv-
vera.

Pošto se ništa nije dogodilo, i drugi bandit se usudio da se okrene prema Montiju.

Nikog osim njega nisu videli, ali su pretpostavljali da nije sam. Op-
rezno su pogledali okolo, verujući da će otkriti još nekog.

Iako nikog nisu videli, bili su čvrsto uvereni da taj čovek nije sam, da ima sa njim još nekog koga oni trenutno ne vide, jer je dobro sakriven.

A onda je Rodison progovorio.

— Odmah ugasi vatra!

Banditi nisu reagovali. Gledali su

ga sa mešavinom straha i zbunjenosti.

— Ovo vam još jednom neću ponoviti — rekao je grubo Monti. — Gasite vatru i oslobađajte čoveka!

Sada su se banditi okrenuli. Izmenjali su nekoliko reči, a onda je jedan od njih počeo nogama da gasi vatru, dok je drugi iz pojasa izvadio nož i presekao konopac kojim je Indijanac bio vezan.

Noge su mu bile oprljene, a sama stopala nagorela. Zastenjano je kad se opruži na zemlju, dok mu je lice bilo izobličeno od bola.

Rodison ga dobro pogleda i konstatova da je to Indijanac iz plemena Kajova.

Zatim se ponovo zagledao u dvojicu bandita. Obojica su imali revolvere za pojasom, a onaj koji je presekao konopac, u ruci je još uvek držao nož.

Monti je primetio da se banditova ruka, u kojoj je imao nož, polako diže.

Mirno je rekao:

— Ne budi glup, čoveče. Loše bi se proveo kad bi se usudio da me napadneš.

Bandit se razljuti i viknu:

— A šta bi ti uradio da si na našem mestu?!

— To je moja stvar.

Bandit baci nož na zemlju, pa reče, sada nešto staloženijim glasom:

— Bilo bi pametnije da se predstavimo jedni drugima. Krajnje je vreme.

Monti se nasmeja.

— Nema potrebe da se vas dvojica meni predstavljate, jer ja vas vrlo dobro znam. U prvom trenutku nisam bio sasvim siguran, ali sada znam da razgovaram sa Filom Mejdmenom i Adamom Karterom.

On rukom pokaza na šipražje

udaljeno desetak metara, pa dodade:

— A onaj tamo, što leži mrtav, to je vaš prijatelj Pit Moninger. Imam zadatak da vas privedem. Za to ću, naravno, dobiti određeni novac, a vojska će mi dati i više, kad bude saznala da sam sprečio još jedan pokušaj trgovine oružja sa Indijancima.

Banditi su ga gledali ćutke. Bili su iznenađeni onim što su čuli.

Zatim ih je upitao:

— U Fort Kembel ćete stići svako, mislim, živi ili mrtvi, a na vama je da odlučite šta ćete odabrati. Sve zavisi od vašeg ponašanja.

Dvojica mladih ljudi bili su, sada, već u panici. Pred njima je stajao dobro naoružani čovek, koji im je pokvario sve planove.

Fil Mejdmen skršeno reče:

— Pružite nam samo jednu priliku, gospodine...

Monti ga je oštro odmerio, a potom je čuo kako onaj drugi kaže:

— Zaista biste mogli da nam pružite još jednu priliku, gospodine... Ako se ne varam, vi ste Monti Rodison, koji izvrsno barata oružjem, za razliku od nas...

Monti nije nameravao da odgovori. Hteo je da kaže da sa takvim ljudima kao što su oni nema nikakvog pogađanja, ali ga je u tome omeo Indijanac.

Slomljenim glasom je rekao:

— Gospodine Rodison, trebalo bi da ih odmah ubijete, ništa drugo nisu zaslužili.

Ipak, Rodison, je banditima rekao ono što je mislio, a zatim je dodao:

— Vodim vas u Fort Kembel, a do tamo ima puna tri dana jahanja. Danju je vrućina, često gotovo neizdržljiva, a noći su hladne. Kako bude meni, tako će biti i vama, s tim što ću biti u prednosti da bez raz-

mišljanja pucam u vas ako se ne budete ponašali kako treba.

Kajova zastenja.

— Rodisone — reče — ako biste ih se oslobodili odmah, bilo bi vaše sve zlato koje sam im dosad dao za oružje.

Sudeći po izvanrednom izgovoru engleskih reči, Rodison zaključi da je to Indijanac kog zovu Brzi.

— Nemojte ih voditi nikuda! — nastavio je Kajova. — A zlato koje oni imaju mnogo je vrednije od novca koji ćete dobiti za njihovo privođenje. Ako od njih ne dobijete zlato, ja ću vam ga dati. Imam mnogo grumenja, mada se ne bi moglo reći da je sasvim moje, jer ja sam im ga obećao...

— Ti si Brzi, zar ne? — upita Monti.

— Da, ja sam Brzi. Znate nešto o meni?

— Ne mnogo. Tek toliko da si uticajan među svojim saplemenicima i da si okupio mnogo ratnika, da i druga plemena podižeš na rat.

Tek tada Rodison primeti da je Brzi ranjen i u slabinu, jer je rana počela da krvari.

Ne bez ponosa, Kajova je odgovorio:

— Da, tačno je to što kažete, Rodisone. A ja o vama znam toliko da radite za vojsku. Budite sigurni da se od novca koji vam oni daju nikada nećete obogatiti, ali kad biste sada odmah ubili ovu dvojicu, za ceo život biste bili obezbeđeni.

— Ti ćuti, Brzi! — opomenu ga Mejdmen. — Čovek zna svoju dužnost i neka nas vodi tamo gde mu je naređeno da nas vodi. Nagovaraš ga na dvostruko ubistvo.

Rodisonu je bilo jasno da banditi misle kako će za ona tri dana što će provesti na putu smisliti nešto da se oslobode i umaknu.

— Ne vodi brigu o mojoj dužnosti — reče Rodison banditu. — Vrlo dobro znam šta treba da radim. Čak i ako ca spustite revolvere na zemlju i nemojte da vam slučajno padne na pamet da pokušate da me napadnete.

Mejdmen i Karter poslušашe bez reči.

Uzmaknuvši nekoliko koraka, Karter se obrati Montiju Rodisonu:

— Bez obzira na sve, bilo bi dobro da čuješ našu priču, Rodisone. Ne bi unapred trebalo da nas smatraš zločincima, jer mi to nismo.

Rodison se nasmejavao zato što je bandit prestao da ga persira i što je to činio samo kada ga je zamolio da im on pruži još jednu priliku.

— Pa, hajde, da čujem tu priču — rekao je.

Karter pokaza na Brzog:

— On je hteo da nas prevari. Doneo je zlato za oružje koje smo doneli Kajovama, ali nije hteo pošteno da trguje sa nama.

Ranjeni Kajova viknu uzbuđenim glasom:

— On laže, Rodisone!

— Ti lažeš, nitkove! — odvratio je Adam Karter. — Rodisone, on nam nije doneo onu količinu zlata koju nam je obećao i za koju smo se sporazumeli. A njegovi ljudi tog kameinja imaju toliko da bi njime mogla da se obloži cela ova dolina! To nije samo zlatni prah nego pravo kameenje! Oni imaju neko nalazište, sigurno veliko brdo od zlata, za koje mi, belci, ne znamo.

Karter je govorio nervozno i glasno, a kad je primetio da ga Rodison posmatra, nastavio je tiše, prigušujući svoj gnev.

— Ako pristaneš da se udружиš sa nama, Rodisone, bićemo najbogatiji ljudi u Državama. Ako si mislio da dodeš do tajne tog nalazišta i sam uzmeš zlata iz njega, znaj da ti to

neće uspeti. Sam ništa nećeš moći da uradiš. A mi dobro poznajemo ovaj teren.

Rodison se opet smejao. Šaljivim tonom upita:

— I, šta mi ti predlažeš?

— Da napustiš vojsku, da prestaneš da radiš za nju, i da sada primoramo Brzog da nam kaže gde se tačno nalazi ono brdo, ili rudnik, pa da se uortačiš sa nama.

Monti se uozbilji, pa odgovori:

— Nisam zainteresovan za ortaštvo sa vama, a još manje za zlato.

Mejdmen i Karter kao da su bili iznenađeni što Rodison odbija tako primamljivu ponudu.

— Razmisli malo, pa ćeš videti da... — počeo Karter, ali ga Monti prekide:

— Zadovoljan sam onim što imam i ništa više mi nije potrebno — rekao je.

— Ali...

— Nema »ali«. Čak i da hoću da pristanem na vaš predlog, ne mogu menjati situaciju, jer je iza mene patrola poručnika Feliksa Stjuarta. Svakog trenutka može da stigne, jer je krenula mojim tragom.

— Ima pomoći — reče Moninger.

— Možemo da uzjašemo i da pobegnemo dok nisu stigli.

Rodison zavrte glavom.

— Ne dolazi u obzir. Ta patrola ima najbolje i najbrže konje. Sigurno bi nas brzo sustigli. Momci, tako nešto ne dolazi u obzir.

Rodison ga prostreli pogledom.

Poručnik Stjuart je otkrio ono što Rodison dotad nije primetio, jer je stajao na istom mestu otkako se pojavio, dok je Stjuart bio na suprotnoj strani.

Pored velikog žbuna, ležala su tri mrtva Indijanca. Dalje od njih, ležao je mrtvi bandit, kog je Rodison vi-

deo sa mesta na kom je bio dok se nije pokazao banditima.

U njegovoj ruci još je bio revolver. Feliks Stjuart pride Rodisonu.

— Da li vi, Rodisone, zaista radite za nas? — upitao je.

— Radim, poručniče.

— Ovo ste dobro uradili — nastavi poručnik. — Dobro ste obavili zadatak. Samo, to je početak...

— U pravu ste, poručniče — reče Rodison. — Dvojicu bandita i leševe treba da prebacim u Fort Kembel. Zaista ne znam kako ću to izvesti sam. Možda bi bilo najbolje da mi date nekoliko vojnika, da mi pomognu.

Nekoliko sekundi je poručnik razmišljao, a onda je odgovorio:

— O svemu ćemo se dogovoriti sutra ujutro, a dotad i ja sa svojom patrolom ostajem ovde.

Onda se Stjuart obrati jednom vojniku:

— Izdvojte četvoricu, neka čuvaju dvojicu zarobljenika, mrtve pokopajte, a sanitarnik neka vidi šta može da uradi za Indijanca!

Poručnik se vrati do mesta na kom je bilo nekoliko vreća sa zlatom. Iz one koju je odvezao, izvadio je šaku grumenja i dugo ga posmatrao.

Potom se zagledao u velike planine koje su se prostirale u daljini.

Neočekivano, Karter uzviknu:

— To je pravo zlato! Tamo odakle su ga Indijanci doneli ima ga još mnogo!

Poručnik Stjuart se trže na te reči, začuđeno pogleda u bandita, pa upita:

— Otkud ti to znaš?

Pokazavši rukom na Brzog, koji je stenjao dok mu je bolničar previjao

ispržena stopala, Karter poče da objašnjava uzbuđenim glasom:

— To Brzi bolje zna od mene. On to mesto zove »Žuto blago«. Svi se možemo obogatiti! Vi sigurno znate gde je kamp Kajova, a ja znam čak i gde stanuju. Siguran sam da je »Žuto blago« u blizini!

Karteru su oči pohlepno svetlucale dok je govorio o nalazištu zlata.

— Ja mislim da...

Poručnik oštro prekide banditovu bujicu reče:

— Dosta! — viknuo je.

Ne obraćajući pažnju na poručnika Stjuarta, Karter samo na trenutak prestade da govori, a onda se okrenu prema vojnicima, kao da je prečuo šta mu je poručnik rekao.

— Slušajte me, momci! Ako poubijamo onu gomilu nitkova — zape-
nio je — postaćemo veoma bogati. Zar vam se više isplati da se mučite za petnaest dolara mesečno ili da dobijete, svaki od vas, po nekoliko miliona u čistom zlatu? Svi znate da...

Nije stigao da završi rečenicu.

Virdžil Adams, Rodisonov prijatelj, hitro mu pride i snažno ga udara u stomak.

Ostavši bez vazduha, bandit se skljoka na zemlju.

Poručnik pogleda u Adamsa, ali mu ništa ne reče.

Ostali vojnici postrojiše se ukrug. Odslušali su šta im je rekao bandit, a sada su ćutke čekali šta će im reći poručnik.

Brzi se podiže u sedeći položaj.

Uzviknu:

— Ljudi!

Svi se, iznenađeni, okrenuše prema njemu. Začudeno su ga gledali i činilo im se da će od njega čuti gde je nalazište velike količine zlata.

Dok su vojnici očekivali da Brzi progovori, poručnik Stjuart je tako

strogo gledao u Indijanca da se ovaj više nije usudio da kaže nešto.

Rodison se laganim koracima udalji od vojnika i pride svom konju.

Iz bisaga je izvadio bocu za vodu i otišao do obližnjeg izvora, da je napuni vodom. Ispljuskao se hladnom vodom i popio nekoliko gutljaja.

Onda je seo pored jedne stene, izvadio iz džepa cigaretu i pripalio je.

Doviknuo je poručniku:

— Za vas sve ovo predstavlja veliki problem, zar ne, Stjuarte?

Poručnik ga odmeri hladnim pogledom, pa ga upita:

— Na šta ste mislili, revolverašu?

— Svi mi činimo ono što mislimo da je najbolje i ono što nam odgovara. Pa, i pored toga, problemi nas mogu spopasti sa svih strana.

— Zagonetni ste. Objasnite mi to malo...

— Vi sigurno znate staru priču o »Žutom blagu«. Svako ko je u ovom kraju živio izvesno vreme, čuo je tu legendu — odgovori.

— I?

Rodison slegnu ramenima i nastavi da puši, skrenuvši pogled sa poručnika na cigaretu.

Ovaj se nakašlja i zvaničnim tonom reče:

— Vojska mi je dala zadatak da pronađem to zlato. Njegovim pronalaskom prestala bi trgovina oružjem između Indijanaca i belaca u ovom kraju. Oružje se u ogromnim količinama prodaje Indijancima, a veoma je potrebno i nama. Zato moramo pronaći to zlato. Sada je to moja jedina preokupacija.

Rodison zamišljeno upita:

— Možda to stvarno nije samo legenda, nego istina...

*

Posle večere, potporučnik Virdžil Adams pripremio je sebi ležaj pored

Rodisona, koji je ležao pokriven ćebetom, sa sedlom ispod glave.

Pušio je i gledao u tamno nebo.

Nije obraćao pažnju na svog prijatelja koji ga je sve vreme radoznalo posmatrao, kao da se pita o čemu to Monti stalno razmišlja.

Najzad je odlučio da progovori.

— Monti, ako pronađemo zlato, a imamo šanse za to, mnogi će pokušavati da nam ga preotmu. To je stara stvar. Neko ko ima nešto jako vredno, nikada nema mira...

Rodison baci opušak i uzdahnu, ali ne reče ništa. Adams nastavi:

— Šta misliš, Monti, samo nas nekoliko od stotina i stotina hiljada vojnika u ovoj zemlji imamo prilike da otkrijemo to blago. Ako baš ne pronađemo »Žuto blago«, pronaći ćemo makar neku zlatnu žilu, a i to je nešto. Šta misliš o tome, Monti?

Adamsov glas je podrhtavao od uzbuđenja dok je govorio o mogućnosti da dođu do zlata.

— Ne mislim ništa — mirno je odgovorio Rodison. — Apsolutno ništa.

— Šta ti je odjednom? Zašto nećeš da ti i ja razgovaramo lepo? Zar se ne sećaš kako nam je bilo lepo kada smo se družili u vojsci, kad smo jahali u istoj jedinici, gde si ti bio izviđač? Bili su to lepi dani i zašto se sada ne bi mogli obnoviti? Mogli bismo opet da budemo zajedno, ne samo kao prijatelji nego i kao ortaci.

— Kako si to zamislio?

— Bilo bi dobro, mislim, da sjedinimo i tvoj i moj deo, da ga bude više.

Rodison okrenu glavu prema njemu, pogleda ga pomalo začuđeno, a onda reče:

— Čekaj malo... Čovek ne može tek tako, naprazno, da se nada nečemu. Ti govoriš kao da je to zlato

već dostupno nama. Ne smeš biti tako siguran da bi sve to uspelo.

Međutim, te reči Rodison kao da je izgovorio u vetar. Na njih Adams uopšte nije obratio pažnju.

Sa samouverenim izrazom na licu, on baci opušak i, sav zadovoljan od onoga što je mislio, stavi ruke pod glavu.

Rodison je znao šta se njegovom drugaru vrzma po glavi. Bio je ljut na njega što je tako lakomislen. Hteo je da mu kaže što-šta, ali se ipak savladao.

Nije želeo nikakav konflikt sa vojnikom, pa makar to bio i njegov prijatelj.

Glasom punim neprikrivenog zadovoljstva, potporučnik Adams počeo:

— A jednoga dana, kada budem bio milioner...

Rodison mu upade u reč:

— Šta ćeš uraditi?

Izgovorio je to hladnim glasom, što Adams, u svom žaru, nije ni primetio.

— Priušću sebi mnogo toga. Kupiću sve ono što sam dosad samo želeo da imam a nisam mogao da kupim. Ali, ima vremena da razmišljam o tome...

— Imaš, zaista. Ne moraš unapred da razbijaš glavu oko toga.

Zagledan u nebo, Adams nastavi:

— Sada mi je jasno zašto poručnik Stjuart nije odmah poslao zarobljenike u Fort Kembel. Trebalo je da ih ti sprovedeš, uz pojačanje od jednog ili dvojice vojnika. Brzi nam je potreban, a i ona dva bandita.

— Zašto misliš da su nam potrebni?

— Ako nas Indijanci napadnu, lakše ćemo se braniti ako su i njih trojica sa nama. A kada se domognemo zlata, poručnik će sebi uzeti

najveći deo i tako sebi nadoknaditi sve ono što za tolike godine nije dobio u vojsci. Ti znaš kako su vojnici slabo plaćeni. Zato, shvatio sam da...

— Ja ću ti reći šta treba da shvatiš: da će svaki ološ u ovoj zemlji juriti za nekim ko ima zlato. Znaš li ti koliko ima lopova, ubica, pljačkaša? Oni na vreme saznaju sve što za njih može da bude ineresantno.

Izgovorivši to, Rodison pogleda u poručnika Stjuarta, koji je ležao nedaleko od njih, pored jedne stene.

Okrenuvši leđa svom prijatelju, Rodison progunda:

— Dosta mi je praznih priča. Bolje je da spavamo. Laku ti noć.

U kampu postade tiho.

Svi su otišli na počinak, samo jedan vojnik je čuvao stražu. Rodison je bio uveren da je trebalo postaviti više stražara, ali nije hteo da se meša u to. Poručnik je valjda znao šta radi.

A posle onako napornog dana, stražar će ubrzo zadremati, zaključio je Monti Rodison.

Poručnik je valjda smatrao da je dovoljno što se vreće sa zlatom nalaze u njegovoj blizini, u udubini stene na koju se on bio naslonio.

Cela noć prošla je mirno, pa je i Rodison uspeo da odspava dobrih nekoliko sati.

Pred samo svitanje, kroz kamp se razleže krik.

Vojnici skočiše, s oružjem na gotovs.

Potom se čulo i nečije stenjanje.

U prvi mah, vojnici su mislili da je neko napao poručnika Stjuarta, jer ga nisu videli tamo gde je bio kad su se pripremili za počinak.

A ni vreće za zlatom nisu bile tamo gde su ih vojnici videli poslednji put.

Svi su dojuriti do stene, obišli je, a onda su, iznenađeni, zastali. Zurili su u prizor pred sobom.

Ćutañje prvi prekide potporučnik Adams:

— Poručniče, šta se dogodilo? — upitao je.

Stjuart ustade sa zemlje i okrenu se prema svojim vojnicima.

Pored njega, na zemlji, ležao je jedna vojnik, licem okrenut prema zemlji.

Pokazavši glavom na njega, poručnik počeo da objašnjava:

— To je vojnik Red Šejn. Napao me je dok sam spavao i nožem pokušao da mi prereže vrat. Međutim, nije bio dovoljno spretan i brz. Rvali smo se i otkotrljali do ovoga mesta, gde je dobio ono što je zaslužio. Hteo je sve nas da opljačka, ali, kao što vidite, to mu nije uspelo.

Pohlepni vojnik držao je u jednoj ruci vreću sa zlatom. Druga vreća bila mu je pored glave.

Poručnik se obrati vojnicima i strogim glasom reče:

— Zapamtite, ovo zlato pripada državi i svako ko pokuša da se na bilo koji način dočepa jedne ili više vreća, izaći će pred preki sud! Ili, ako bude ugrozio bilo čiji život, odmah će se pucati u njega. I, još nešto: nemojte zaboraviti da imam veoma lak san.

Posle tih reči, poručnik se vrati do mesta na kom je spavao.

Adams priđe Rodisonu i tiho mu reče:

— Taj vojnik je načisto izgubio glavu, čim je pokušao da izvede tako nešto. Zar zbog zlata da ubije poručnika? To je besmisleno.

Rodison nije rekao ništa, mada je imao šta da kaže. Ipak, odlučio je da to zadrži za sebe.

Znao je da je ovo tek početak, ako se namere da idu da traže »Žuto

blago. A onaj vojnik sigurno nije bio jedini među njima kog je zaslepio sjaj zlata.

Nedugo posle toga, izašlo je sunce.

Vojnici su se pakovali, a sa njima i Monti Rodison. Bili su prilično bezbrižni, ali ne dugo.

Rodison je prvi osetio da se događa nešto čudno. Kada su on i nekolicina vojnika ispitali stvar, zaključili su da ih Indijanci opkoljavaju. Oni ih doduše nisu videli, ali svi su bili toliko iskusni da su mogli, po nekim znacima, znati šta im se sprema.

I, zaista, Indijanci su ih ubrzo napali.

Rodison je reagovao prvi.

Već njegov prvi hitac pogodio je jednog Kajovu. Odmah posle njega, zapucali su i vojnici.

Borba je bila žestoka, ali kratka. Kajove su se brzo povukli kada su videli da su vojnici jači od njih i da ih je više nego njih. Napadom su hteli da oslobode svog važnog ratnika Brzog, ali im to nije uspelo.

Poginuo je, pored petorice Kajova, i jedan vojnik.

Kad su se Indijanci povukli, poručnik Stjuart izdao je naređenje za pokret.

Dok su vojnici izvršavali poslednje pripreme, poručnik Stjuart je prišao Rodisonu i rekao mu:

— Moje čestitke, Rodisone. Hteo sam još da vas pitam da li želite da u pratnji dvojice vojnika odvedete uhapšeničke u Fort Kembel, ili da sa nama produžite potragu za Kajovima. Ako se odlučite za ovo drugo, vaš honorar biće udvostručen. A ne zaboravite i na ono blago...

Rodison odmahnu rukom.

— To me ne zanima, poručniče. Poći ću za vama, ali budite uvereni da to nije iz materijalnih razloga.

— Drago mi je što to čujem, jer ni

ja nisam zainteresovan materijalno — odvratio je poručnik.

Onda se poručnik obratio dvojici bandita, koji su, vezanih ruku, sedeli na konjima.

— Možda vas vojni sud neće osuditi na smrt vešanjem ako nam otkrijete nekoliko detalja koji nas zanimaju. Sinoć ste se hvalili da znate gde je kamp Kajova. Da čujem, gde je. U kom pravcu treba da jašemo?

Banditi se pogledaše. Karter klimnu glavom Mejdmenu, u znak da može odgovoriti poručniku, ali su obojica znali da za to mogu da postave i neki uslov.

— Gospodine poručniče, ako vas odvedemo do onoga mesta, možete li nam garantovati da se tamo neće pucati?

Sjuart ništa nije rekao.

Bandit nastavi:

— Za pucanje sam mislio... u odnosu na nas dvojicu, ali ako tamo pronađemo one nitkove, treba ih sve do jednog poubijati! To je...

— Prekini! — viknu poručnik. — Samo reci u kom pravcu da jašemo. Ostalo me ne zanima.

Banditi se opet pogledaše, a Mejdmen odgovori:

— Treba jahati jugozapadno, prema Dister Veliju. Tamo, u blizini kanjona je sastajalište Kajova. I, još nešto, poručniče. Da li ćete i nama dati oružje ako dođe do pucnjave sa Kajovima? Tamo ih je mnogo više nego nas. Nas je manje od dvadeset. Poručnik ga preseče pogledom.

— Videćemo kad bude vreme za to — odgovori mu kruto, a onda podbode konja.

Rodison je izbio na čelo kolone, jer taj kraj je poznavao veoma dobro, bolje od poručnika. Od mesta sa kog su krenuli trebalo je, do Dister Velija, jahati oko dvadeset sati.

Iako Indijanci nisu bili na vidiku, bilo ih je svuda okolo. Kada su vojnici odmakli dovoljno daleko, Kajove su se vratili da pokupe svoje mrtve.

Trojica njih neprimetno su pošli za vojnicima.

Posle nekoliko sati jahanja, Kajove su se uverili da vojnici ne idu u Fort Kembel, kao što su oni pretpostavljali, nego prema njihovom kampu.

Zato su jednog od svojih ratnika poslali da prečicom ode u kamp i obavesti svoje sunarodnike o dolasku vojnika, kako bi im priredili dostojan doček.

Kada se vojska zaustavila da se odmori i da vojnici napune svoje ču-
ture vodom, Rodison je primetio Kajove. Nije odmah mogao da obavesti ostale, jer je bio, kao izvidnik, prilično daleko ispred njih.

Uz to, na jednoj uzvišici ispred sebe, ugledao je jednog jahača. Kad ga je bolje pogledao primetio je da je to žena. Dojahao je do nje.

Iako je žena bila veoma lepa, odeća joj je bila iskidana, a kosa raščupana. Lice joj je bilo puno modrica i ogrebotina. Ipak, držala se pravo u sedlu, uzdignute glave.

Onda je primetio, nedaleko od nje, sa strane, pored jedne stene, grupu jahača i dvojicu belaca.

Sklopio je mozaik: ta žena i ona dvojica bili su taoci, a ženu su indijanci poslali da pregovara.

— Jeste li vi određeni za pregovore, gospodice? — upitao ju je Rodison.

— Ne!

— Izvinite, mislio sam . . .

— Došla sam samo da vas pitam da li ćete nam pomoći.

— Kako?

— Oni očekuju od vas da im vratite njihovog velikog ratnika. Samo u

tom slučaju će pustiti nas. Naš vodič dobro razume njihov jezik i zato znamo da će oni po svaku cenu pokušati da oslobode svog čoveka, pristali vi na trampu ili ne. Indijanac koji je sada sa vama njihov je glavni čovek, glavni ratnik.

Rodison pogleda u dvojicu belaca, a zatim reče:

— Dobro znam vašeg vodiča Lorenasa Tarvuda. On je obična budala. Nije vas smeo voditi ovim putem, jer je veoma opasan. Gde ste baš njega našli?

U međuvremenu, stigao je i poručnik sa vojnicima, sa Brzim i dvojicom uhapšenih. Indijanci, koji su stajali nekoliko desetina metara dalje, sa dvojicom belaca, nisu ništa preduzimali. I dalje su stajali mirno.

Poručnik pride ženi. Dobro je osmotri, a onda upita:

— Ko ste vi i vaši prijatelji i kako su vas indijanci zarobili?

— Tamo — pokaza ona glavom — tamo je vodič Lorens Tarvud i poslanik Majkl Čester. Pre nego što smo krenuli, rekli su nam da je ovaj kraj bezbedan, ali . . . Oni hoće svog vođu, a zauzvrat će pustiti mene i moje prijatelje. Ako odmah ne pristanete na to, oni će, rekli su, ubiti taoce.

Devojka sjaha sa neosedlanog konja, koji odmah ode prema Indijancima, pa pride Sjuartu.

— Poručniče — reče — hoću da mi date oružje i konja!

— U redu, dobićete to što tražite — odgovorio je i odmah rekao jednom vojniku šta da uradi.

— Niste mi još rekli ko ste. I, da li je jedan od one dvojice možda vaš muž?

— Zovem se Margot Salsberi, a sa onom dvojicom nisam ni u kakvom srodstvu. Poslanik Čester mi je samo prijatelj. Zašto to pitate?

— Čudi me da se lepa i mlada žena, kao što ste vi, uputila u neizvesnost, krenula na opasan put sama, sa muškarcima...

— Varate se, poručniče. Sa nama je bila još jedna žena. Bilo nas je ukupno sedmoro. Trojica su poginuli prilikom napada Kajova, a kada su se indijanski ratnici približili gospođi što je bila sa nama, ona nije želela da živpadne u njihove ruke, pa se ubila svojim revolverom.

— Ako ste očekivali da ja pustim glavnog ratnika Kajova, reći ću vam da to ne mogu učiniti. Bez obzira na to što bi vas troje ili slobodni, mi ne bismo ništa dobili. I dalje ne bismo bili sigurni. Shvatate li? Bezbedni smo samo dotle dok je ovaj Kajova sa nama. Ako bismo ga pustili, oni bi nas i dalje napadali sve dok nas ne bi poubijali. A u ovom kraju ima ih na stotine, možda na hiljade.

Rekavši to, poručnik mahnu Rodisonu, u znak da kreću.

Kada je Rodison, pozdravivši mladu ženu, okrenuo konja, odjeknuo je hitac.

Svi su se okrenuli prema Kajovima, koji su bili podalje od njih.

Videli su kako jedan od belaca, smrtno pogođen, pada na zemlju.

Kajove su, shvativši da vojska nije pristala da im vrati zapovednika, počeli da izvršavaju svoju pretnju.

— Eto, vidite šta rade! — počeo da viče mlada žena. — Ubiće i nas dvoje, a i sve nas!

Poručnik joj mirno odgovori:

— Nas neće ubiti, gospođice. Premalo ih je, bar ovde, da se upuste u borbu sa nama. Razmislite: zar nije manja šteta da ubiju troje ljudi, a da vojsku puste? Znam, možda surovo zvuči ovo što govorim, ali, znajte, gospođice, da smo mi od armije dobili važan zadatak, koji moramo da

izvršimo. Ako hoćete, možete poći sa nama. Konja i oružje vam dajemo. Za vas je to najbolje. Naravno, nećete ostati sa nama nego ćemo vas samo otpratiti do prvog naselja.

Margot Salsberi uzjaha; uto odjeknu i drugi hitac.

Kajove su ubili i drugog belca.

Vojska je odjahala a da Indijanci nisu ništa preduzeli.

Opet je Rodison jahao malo ispred ostalih.

Uveče, zaustavili su se kraj velike stene, u čijoj blizini je bio izvor.

Mesto je bilo pogodno za dizanje logora, jer bi eventualni napadači mogli da im pridu samo sa jedne strane, jer je velika stena okruživala celo to mesto, a uz to je bila strma i nepogodna za penjanje.

Kada su rasedlali konje, vojnici su podigli logor.

Monti Rodison je malo dalje od njih založio vatru, izvadio iz bisaga suvo meso, malo ga propržio, a zatim je skuvao kafu.

Pozvao je Margot Salsberi da večera s njim.

Kad su popili kafu, lepa žena upita:

— Koliko sam ja bezbedna sa vama?

— A zašto to pitate?

— Ne osećam se prijatno sa vojnicima. Imam utisak da je poručnik veoma bezosećajan i krut čovek.

— Ni ja, kao i vi, ne pripadam ovoj patroli — odvratio je Rodison. — Ispričao joj je, potom, zašto je sa vojskom, a onda je dodao: — Da li ste vi čuli legendu o »Žutom blagu«?

— Kako da ne. Zato sam i ovde... — Dodala je tužnim glasom: — Sama, bez prijatelja sa kojima sam krenula, a koji sada više nisu živi.

— Zar ste i vi krenuli u potragu za

»Žutim blagom«? — upitao je Rodison.

— Da. Poslanik je bio vođa naše ekspedicije, a Lorens Tarvud nam se ponudio da bude vodič. Imali smo i neku mapu. Shvatila sam da je sve to glupost tek kada su nas Indijanci napali i počeli da nas ubijaju.

— Otkud ste se vi našli među tim ljudima?

— Ja sam radila kod poslanika. . . On me je ubedio da krenem na taj put. Da nas Indijanci nisu napali, ili da su to učinili samo dan kasnije, ja bih sada bila gospođa Čester.

— Imali ste sreće.

— Zašto?

— Zato što su vam Indijanci dozvolili da pregovarate sa nama. Drugačije sada sigurno ne biste bili živi.

— Lukavi su. Možda nisu hteli da puste muškarca da pregovara, kako patrola ne bi imala člana više. Žena za njih verovatno nema neku vrednost.

Rodison se zagleda u nju.

— Žena i te koliko vredi, gospođice Salzberi. Pogotovo ako je tako lepa kao vi. . . Možete biti ponosni na svoju lepotu, a i na svoju inteligenciju, hrabrost. . .

Margot poče da se smeje.

— Oh, toliko komplimenata od jednom. . . — rekla je, očigledno raspoložena da nastavi razgovor.

A onda joj je Rodison rekao:

— Bilo bi dobro da sada odspavamo malo, čeka nas naporan put i težak dan.

— Kada polazimo?

— Za nekoliko sati. Laku noć.

— Laku noć — tiho odvrati Margot Salzberi i ispruži se na ćebet.

Nije mogla da spava. Razmišljala je o svojim prijateljima i o tome šta je čeka na ovom putu.

Ni Rodison nije spavao, mada je pokušavao da zaspi. On je, opet, mislio na Margot, o tome kako je ona blizu, tu, pored njega, onako lepa i poželjna. . .

A onda se začu krik stražara.

U trenu, Rodison se nađe na nogama. Izvukao je revolver i opalio hitac u vazduh. Ubrzo potom se digla i vojska. Sada su svi pucali.

Nije bilo odgovora s druge strane.

Rodison je ugledao siluetu indijanca koji je strelom pogodio stražara, i ispalio hitac u njega.

Poručnik naredi da se paljba obustavi.

Jedno vreme vladala je sablasna tišina. Svi su znali da su Indijanci tu negde, da su pritajeni, ali da čekaju povoljan trenutak da ih napadnu.

— Poručniče — viknu Adam Karter — trebalo bi da nas oslobodite i date nam oružje. Nas dvojica ćemo vam mnogo pomoći.

Stjuart ga ili nije čuo, ili se pravio da ga ne čuje. Onda se bandit obratio Rodisonu:

— Kaži poručniku neku lepu reč za nas, jer mi smo tvoji zarobljenici, Rodisone. Reci mu da ćemo mu mnogo pomoći oko pronalaska zlata.

— Zaboravio si da ste vas dvojica mučili Brzog. To vam Kajove sigurno ne bi oprostili. Mogu samo da zamislim šta bi radili s vama kad bi vas se dočepali. U tom slučaju neće vam pomoći nikakvo oružje, ni ova vojska. Mislim, lično, da će poručnik mnogo rizikovati ako vas oslobodi i da vam oružje, ali isto tako verujem da će vas strah od Kajova bar malo urazumiti.

Sada se javio poručnik.

— Odvežite ih i vratite im njihovo oružje! — zapovedio je.

Ubrzo potom, Stjuart je naredio da se logor podigne i da se krene.

Jahali su sve dok nisu stigli u blizinu indijanskog naselja u koje nisu mogli da dospeju uobičajenim putem, jer su bili sigurni da ih tamo, u zasedi, čekaju Kajove. Moglo ih je biti na stotine, i to bi za malobrojnu ekipu poručnika Stjuarta značilo propast.

Naredio je trojici vojnika da miniraju stenu koja je bila ispred njih, kako bi prokrčili put prema naselju; kad je i to bilo gotovo, Stjuart pozva Rodisona i dvojicu uhapšenih bandita.

— Pošto dobro poznajete ovaj kraj, a sva trojica morate da mi pomognete, pođite ispred patrole, kroz ovaj krš i vidite da li su i ovde postavljeni indijanski izviđači.

Mada ne rado, njih trojica krenuše.

Probijali su se kroz kamenje i šiblje.

Onda se začuo i drugi huk, legli su tako da su im samo glave i ruke sa oružjem izvirivali iznad zaklona.

Tek što su se namestili, kad su prema njima počeli da lete hici i strele.

I oni su pucali.

Ubrzo su i ugledali grupu Indijanaca.

Pucali su u njih sve dok su ovi davali znaka od sebe.

Kad se sve umirilo, od Indijanaca je živ ostao samo jedan, a i on je bio ranjen, dok su njih trojica ostali na broju i nepovređeni.

*

Malo kasnije, i patrola se pridružila trojici izviđača. Ušli su u indijansko selo.

Nigde nikog nije bilo, ali su poručnik Stjuart i ostali znali da su Kajova ratnici svuda okolo, i da ih vrebaju, čekajući da vide kako će se stvari dalje odvijati.

Iako su po svoj prilici bili dobro naoružani, nisu preduzimali ništa, jer su videli svog zapovednika i plašili se da mu se ne dogodi nešto.

A onda je iz jedne kuće izašla Indijanka.

— Pustite Brzog! — viknula je poručniku Stjuartu!

— Pustićemo ga ako nam on, ili bilo ko drugi, kaže gde je „Žuto blago“.

Žena je ćutala. Posle izvesnog vremena je rekla:

— Ja vam ne mogu pomoć, gospodine...

Poručnik naredi vojnicima:

— Skupite sve žene, decu i koga još nađete po šatorima, i dovedite ih ovamo, na jedno mesto. Svežite im ruke. Svima!

Vojnici su počeli da izvršavaju Stjuartovo naređenje.

Iznenada, odjeknuo je glas brzog:

— Ratnici kajova, izađite iz svojih zaklona i borite se! Nemojte obraćati pažnju na mene! Žuto kamenje ostaje nama, jer jedino pomoću njega možemo da dobijemo sve ono što nam treba za život! Vi samo...

Prestao je da govori, jer ga je poručnik udario drškom revolvera po glavi. Brzo se onesvestio.

Ubrzo su vojnici doveli nekoliko desetina žena i dece, i desetak Kajova.

U međuvremenu, naoružani kajova ratnici izašli su iz zaklona. Bilo ih je bar dvostruko više nego vojnika. Tek sada su zapravo bili uplašeni za živote svojih sunarodnika.

Iako im je Brzi rekao da se bore, nisu se usudili išta da preduzmu, jer nisu hteli da izgube nikog od svojih.

Iako im je Brzi rekao da se bore, nisu se usudili išta da preduzmu, jer nisu hteli da izgube nikog od svojih.

Onda poručnik pozva nekoliko vojnika, dvojicu uhapšenih bandita i potporučnika Adamsa, pa im naredi da pretresu sve šatore i ceo kamp.

— Oni sigurno i ovde imaju dosta zlata, koje im služi za kupovinu oružja i ostale robe — rekao je. — Ipak, posebnu pažnju posvetite traženju mape ili nekog pisanog dokumenta o mestu nalazišta ili rudniku zlata!

Potom se obratio Montiju Rodisonu:

— Mogli biste da porazgovarate sa njima, vi dobro poznajete njihov jezik. Zapretite mi, kažite im da ćemo ih sve pobiti, ako ne nađemo ono što nam treba i zbog čega smo došli čak ovamo.

— Možda bi ipak bilo bolje da se i ja pridružim vojnicima i onoj dvojici, pa ako ništa ne nađemo, onda da razgovaram sa njima — rekao je Rodison.

Indijanka, koja je prva izašla kad su se pojavili vojnici, a koja je dobro govorila engleski, uzviknu:

— Sve vam je uzalud! Samo Brzi zna gde se nalazi mesto na kom ima mnogo žutog kamenja!

Poručnik je pogledao u zapovednika Kajova ratnika, koji je još ležao na zemlji, onesvešćen.

Bio je siguran da bi Brzi pre umro nego što bi odao nalazišta. Takođe je bio uveren da Indijanka blefira, jer je bilo nemoguće da još neko ne zna gde je nalazište, jer Brzi sigurno nije išao sam po zlato.

Kada je sve u kampu bilo pretreseno, pojavio se Rodison, noseći malu metalnu ploču.

Prišao je Stjuartu.

— Ovo je plan, poručniče, i u njemu je ucrtano nalazište. Znanci su sitni, ali prepoznao sam kraj koji je ovde predstavljen. Tu je i simbol

Španca koji je svojevremeno otkrio to nalazište. Slaže se sa legendom koja kruži o »Žutom blagu«...

— Da li je blizu to mesto? — upitao je poručnik. Bio je veoma zadovoljan što pretraga nije bila uzaludna, i to je kao zaslugu pripisao sebi i svojoj ideji da će u kampu naći ono što ga je interesovalo.

— Dan, možda dan i po jahanja — odgovorio je Rodison.

Uto se Brzi osvesti.

Kad je video plan u poručnikovoj ruci, rekao je svojim ratnicima:

— Zašto ništa ne preduzimate?! Neka neko od vas ode i sakupi ratnike iz drugih plemena! Ne smete ih pustiti da odu sa ovim planom! Uradite nešto!

Govorio je indijanski; poručnik je samo mogao pretpostavljati šta Brzi govori, pa je rekao Rodisonu:

— Kažite ratnicima da nas ne napadnu, jer ćemo poubijati sve zarobljene Kajove, zajedno sa decom! Valjda im njihovi životi vrede više od zlata!

Rodison prenese to ratnicima.

— Mene slušajte! Ja sam vaš zapovednik! — vikao je Brzi. Ali, njegovi ratnici nisu hteli ni njegovu, ni krv ostalih svojih sunarodnika.

I dalje su stajali mirno i ćutke.

Poručnik, potom, naredi nekolicini vojnika da uzmu na nišan zarobljene Kajove, a da ostali razoružaju prisutne ratnike. Kada je sve to bilo gotovo, on izdade naređenje da se puste svi osim Brzog i Indijanke koja je govorila Engleski, pa da se, nakon odmora od pola sata, pripreme za pokret.

Rodison nije ni mogao ni hteo da se meša u poručnikov posao, mada mu se nije sviđalo sve to što se događalo.

Prišao je Margot Salsberi.

— Mogli bismo da sidemo do potoka, da se osvežimo — rekao joj je.

— Prijalo bi mi da se malo umijem...

Zajedno su krenuli prema potoku; Rodison je, pre toga, iz bisaga izvadio čistu košulju, ogledalo i pribor za brijanje. Kad su stigli do potoka, pružio je devojci svoju košulju.

— Presvucite se. Jeste da je košulja velika za vas, ali je čista i čitava, za razliku od vaše.

Ona ne reče ništa, samo uze iz njegovih ruku košulju, ode iza jednog žbuna i ubrzo se vrati.

— Lepo vam stoji — pohvali je Rodison, gledajući je sa žudnjom.

Pride joj sasvim blizu.

— Da li sam vam već rekao da ste lepi? I, ne samo to... Ja osećam silno uzbuđenje kada sam u vašoj blizini...

On ispruži ruke, da je zagrlji, ali se Margot izmače. Ipak, ni njoj nije bilo svejedno. Rodison je primetio da devojka ubrzano diše.

— Nećete mi valjda reći da...

— Ništa vam neću reći — tiho je odgovorila Margot. — Samo...

— Šta? — upita Rodison, pa opet pokuša da je zagrlji.

Ovog puta se devojka nije opirala. On je privuče bliže, a onda je strasno poljubi. Margot mu uzvрати poljubac. Rodison počeo da joj otkopčava košulju. Očekivao je da će devojka reagovati na to tako što će se oteći, ali se to nije dogodilo. I ona je nje ga strasno ljubila i milovala po celom telu.

Kad je Rodison hteo još više da je razgoliti, Margot se blago odvojila od njega i rekla:

— Nemoj sada, Mont... Uskoro treba da krenemo. Ima vremena...

On se nasmeši na nju. Gledali su se užarenih očiju.

— Obećavaš? — upita on.

— Obećavam ti... I ja tebe jako želim, Monti...

Kada su se vratili do vojnika, sve je bilo spremno za pokret. Oružje sakupljeno od Indijanaca bilo je stavljeno u jednu vreću, koja je, potom, natovarena na konja.

*

Patrola je jahala sve do večeri, kada su vojnici podigli logor.

Rodison je sa Margot napravio za njih dvoje mali kamp; želeli su da budu sami i taj trenutak jedva su dočekali. Celim putem su se gledali i smeškali jedno na drugo.

— Sada ću ja da pripremim večeru — rekla je Margot i iz Rodisonovih bisaga izvadila namirnice.

Mrak se već uveliko bio spustio i u kampu je bilo prilično mirno.

— Ne bih mogao odmah da jedem — šapnuo je Rodison devojci.

— Zašto? — upita ona začuđeno, ali, čim je na odsjaju vatre videla izraz njegovog lica, shvatila je.

Nasmejala se.

— I ja sam nestrpljiva — rekla je. On je povuče dole, na čebe.

— Večeraćemo posle... — izgovorio je glasom promuklim od uzbuđenja.

Margot mu nije protivrečila.

Dugo su bili u zagrljaju. Zaspali su a da nisu ni večerali. Za njih sada ništa nije bilo važno osim njihove ljubavi. Zagrljeni su spavali sve dok nije svanulo, kad ih je probudila vojnička truba.

Nakon priprema, patrola je nastavila put.

Četvorica vojnika čuvali su Brzog i Indijanku, za koju se ispostavilo da je žena zapovednika Kajova i da je među svojim narodom veoma uticajna. To je odgovaralo poručniku,

jer je sada imao dva taoca koji Kajovama mnogo znače.

Kad su zašli u gustu šumu, Rodison, koji je zajedno sa Margot jahao malo ispred patrole, primetio je neke siluete. Odmah mu je bilo jasno da su to Kajove, samo nije znao koliko ih je. Nisu ga napali.

On se vratio do poručnika i rekao mu da u šumi ima Indijanaca, na šta je Strjuart odgovorio da ga to ne brine mnogo, jer Brzog i njegovu ženu dvojica vojnika stalno drže na nišanu.

Jahali su dalje.

Šuma više nije bila tako gusta, a na tom delu puta bilo je sve više stena.

Uskoro su stigli i do jednog vodoпада.

Stjuart naredi da vojska stane, da se svi odmore malo.

Tek što su vojnici sjahali. Brzi je ispustio ratni poklič. Odjednom, sa svih strana su se, kao iznikli iz zemlje, pojavili Kajova ratnici.

Odapinjali su strele, pucali iz vatrenog oružja, bacali noževe.

I vojska je pucala. Mejdmen i Karter su se revnosno borili rame uz rame sa vojnicima.

Rodison je takođe pucao.

Jedino je Brzi, kom su bile vezane ruke bio miran. Njegova žena ga je samo gledala, ne govoreći ništa.

Posle žestoke borbe, u kojoj je bilo ubijeno mnogo Indijaca i pet vojnika, nastalo je je zatišje. Preostali Indijanci su se povukli.

I Rodison je, kao i mnogi drugi, bio ranjen. Sečivo jednog noža bilo mu se zarilo u rame. Margot se postarala da mu obradi i previje ranu.

Kada su i ostali ranjenici bili previjeni, patrola se odmarala još sat vremena, a onda pošla dalje.

Poručnik je prišao Rodisonu.

— Koliko ima još do nalazišta? — upitao je.

— Ako ne budemo više stajali, stići ćemo za sedam do osam sati jahanja.

Stjuart više ništa nije pitao.

Međutim, zbog velikog broja ranjenih, među kojima je bio i sam Rodison, nije bez prestanka moglo da se jaše do cilja. Tokom dana patrola je pauzirala nekoliko puta po sat ili dva.

Kad je počelo da se smrkava, poručnik je odlučio da se prenoći i postavio sebi za cilj da se ujutro ne stane dok se ne stigne do nalazišta.

Dok se konsultovao sa potporučnikom Adamsom koga će da postave na stražu, Karter i Mejdmen su se doborovljno javili da će oni da stražare, jer su bili među retkima iz patrole koji nisu bili ranjeni.

Umešao se Rodison.

— Poručniče, mislim da njih ne treba postavljati na tako važno mesto. Radije ću ja da čuvam stražu.

— Da — nasmeja se poručnik. — Ionako ste celu noć budni — dodao je, gledajući u Margot.

Nikome iz patrole nije promaklo da su njih dvoje zaljubljeni i da koriste svaku priliku da budu sami.

— Slažem se samo pazite, nemojte zaboraviti da ste odgovorni za sve nas, Rodisone.

— Bez brige, poručniče...

Umorni, vojnici su brzo zaspali. Vezanih ruku, i Brzi je, zajedno sa svojom ženom, ležao nedaleko od vatre.

U jednom trenutku, Rodison priđe Brzom.

Šapnu mu:

— Tamo, iza onog žbunja, čekaju konji. Oslobodiće tebe i tvoju ženu, ali pre nego što odete, pazi da mi poručnik ne umakne. Evo ti revolver...

Indijančeve oči zacaklile su se u mraku. Rodison ga oslobodi, a potom i njegovu ženu.

Sa revolverom u ruci, Brzi se hitro udalji, dok ga je žena ćutke pratila.

Onda je Rodison s leđa prišao poručniku Stjuartu. Naslonio mu je cev revolvera na potiljak i rekao:

— Ako išta kažete vojnicima, pućam! Od ovog trenutka ja zapovedam ovom grupom ljudi!

Poručnik je zinuo da kaže nešto, ali je ućutao kad je pred sobom ugledao Margot, sa konopcem u ruci.

— Ispruži ruke, Stjuarte! — naredi mu Rodison.

— Ti... — počeo Stjuart, ali ne stiže da izgovori ono što je hteo, jer ga je Rodison drškom revolvera udario u potiljak i poručnik se onesvestio.

Margot mu sveza ruke i razoruža ga.

Onda je Rodison probudio ostale.

Vojnici nisu znali šta se događa. Bilo im je ćudno što ne ćuju poručnikov glas. Pitali su se šta se događa i ubrzo su to i ćuli od Montija Rodisona:

— Momci, ova besmislena potraga je završena! Sloćićete se sa mnom da zbog poručnikove pohlepe nema nikakvog smisla i dalje gubiti i vaše i živote nedućnih Indijanaca. Kajove su tamo kod nalazišta, tamo ih je i najviše, i sigurno niko od nas ne bi se izvukao živ. Neka svako ide svojim putem, vi se vratite u utvrđenje, povedite dvojicu uhapšenih...

Kad je izgovorio poslednju reć, Rodison je shvatio da nigde ne vidi dvojicu bandita. Setio se da ih nije video oćkako su stigli.

Njih dvojica su takode shvatili da je taj put poguban za sve njih i iskoristili su priliku da pobegnu dok su još bili ćitavi.

Ali, to nije bila njegova stvar. Ako ih zakon goni, pronaći će ih.

Vojnici se nisu bunili. Niko više od njih nije pominjao zlato, niti im je ono znaćilo nešto u poređenju sa njihovim životima.

Rodison ih je posavetovao da se još malo odmoro a zatim im rekao da zlato, koje je još kod njih, slobodno podele meću sobom, jer su to, posle svih strahota, zaslućili. Znao je da Brzi neće imati ništa protiv toga, jer će Kajovima i dalje ostati njihovo nalazište.

Posle neuspeha koji je doživela patrola poručnika Stjuarta, sigurno se neće naći niko ko će se usuditi da ponovo krene u potragu za ćutim blagom.

Uto se poručnik osvesti.

Bila mu je jasna situacija. Zapeo je od besa kad je rekao Rodisonu.

— Vi ste me prevarili! Izigrali!

— Nisam, Stjuarte. Ja se od samog početka nisam slagao sa vašim namerama i metodima, ali sam ćekao povoljnu priliku da ućinim nešto. Uostalom, ja nisam vaš vojnik i nisam ni bio dućan da vas slušam. Zbog svoje pohlepe, dozvolili ste da izgine toliko ljudi, a da ja nisam ovo predućeo, ko zna koliko bi još ųrtava bilo. A budite sigurni da vam ne bi mnogo koristilo da znate gde je nalazište, jer ono je na zemlji Kajova, oni su ga odvajkada koristili, i to tako treba da ostane. Dok je njih, beli ćovek ovde nema šta da traći.

— Odvećite me, naredujem vam! — viknuo je poručnik.

— Ponavljam vam: ja nisam vaš vojnik i ne moram da izvršavam vaš naredenja.

Poručnik viknu:

— Potporučniće Adams!

Adams mu pride.

— Oslobodite me!

Rodison uperi cev revolvera u svog prijatelja.

— Virdćile, ne ćini to. Budi pamećtan i nemoj dozvoliti da jedan ludak radi sa vama ostalima ono što mu je volja. Na kraju, sigurno ćeš i ti poginuti, a i ostali. Moće se dogoditi da Stjuart, koji je sve ovo zakuvao, jedini ostane živ. I, šta si onda uradio? Podsećam te da je on bezdućan i osvetoljubiv.

— Ali...

— Znam šta hoćeš da kažeš: da si dužan da izvršavaš njegova naređenja, pošto si mu potčinjen. Ako je to u pitanju, i onda imaš opravdanje: ti hoćeš da ga poslušаш, ali ti ja ne dozvoljavam!

Adams je ćutao. Ni on više nije mislio na zlato nego na to da li će se ikada vratiti svojoj kući. Ova divljina, u kojoj su na svakom koraku vrebali Indijanci, delovala mu je pogubno.

— Žao mi je, poručniče, ali...

— Vi ste gomila kukavica! — vikao je poručnik razdraženim glasom. — Zaboravljate svoj zadatak! Čak i ako ostanem sam, ja ću nastojati da ga izvršim, pa makar...

— Nećete, poručniče — odgovorio mu je Rodison. — Sami nećete nikuda stići, jer svi Indijanci u ovom kraju znaju da ste vi naređivali sve te besmislice. Ne biste napravili ni korak, da ste sami. Ja vas napuštam. Ne zaboravite, ostajete bez vodiča. Imate mapu, pa se snalazite.

Vojnici su ćutali. Čekali su šta će im reći Stjuart.

— Kad odem, vi, ako hoćete, i dalje slušajte svog poručnika, neka vas vodi on, ako još hoće ono nalazište. Ipak, ko hoće, može da mi se pridruži i da ide sa mnom do izlaza iz teritorije Kajova. Mene će pustiti, jer tako će im narediti njihov zapovednik, kog sam oslobodio. A ko je sa mnom, biće bezbedan. Razmislite.

Rodison i Margot su otišli do svojih konja i tamo zastali.

— Dakle? — viknuo je Rodison.

Jedan po jedan, vojnici su mu prilazili, vodeći svoje konje i opremu.

Vreće sa zlatom se niko od njih nije setio. Svi su želeli da što pre odu sa mesta, dalje od »Žutog blaga«.

Vođeni Rodisonom, vojnici krenuše natrag putem kojim su i došli. Stotinak metara ispred njih, jahali su Brzi i njegova žena.

Kad su malo odmakli, začuo se poručnikov glas:

— Prokleti bili! Nemojte da me ostavite samog ovde! Odvežite me, i ja idem sa vama!

Rodison zastade.

Okrenuvši se prema poručniku, on mu doviknu:

— Najradije bih vas ostavio da skapate od žeđi i gladi ili da vas nađu Kajove i izlože najvećim mukama. Ali, mrzim nasilje svake vrste, mada se ono iz naših života u ovom vremenu i ovom kraju ne može sasvim isključiti. Zato, možete poći sa nama, ali da ne izigravate nikakvog poručnika. Vraćate se kao poražena vojska i više niko nikome ne može da zapoveda.

— Odustajem od »Žutog blaga«! — viknu poručnik. — Vraćam se u utvrđenje, samo me oslobodite!

Rodison se vrati do njega.

— Oslobodiću vas pod uslovom da sve vreme dok ste još sa mnom ne nosite cručje — rekao je.

— A ako...

— Ako nas neko bude napao, biće to moja briga. Uostalom, Kajove nas, mislim, neće dirati više jer smo pustili njihovog zapovednika i ostavili im njihovo nalazište.

— Pristajem na sve vaše uslove, Rodisone!

— U redu, samo nemojte posle...

— Neću, tako mi vojničke časti!

Rodison oslobodi poručnika. Ovaj ode do svog konja, uzjaha ga i priključujući se ostalima.

Vreće sa zlatom ostavio je tamo gde su i bile...

PAŽNJA! PAŽNJA! PAŽNJA! PAŽNJA!

KONKURS ZA VESTERN ROMAN

Redakcija VESTERN ROMANA X—100 raspisuje stalni konkurs za vestern romane koji će se objavljivati u istoimenoj ediciji. Rukopisi treba da su obima od oko 8 autorskih tabaka (115 do 130 stranica sa 30 redova i 60—65 slovnih mesta, novinarskog proreda, otkucani na pisaćoj mašini). Nagrađenih romana neće biti nego će Redakcija otkupiti svaki roman koji bude odgovarao njenim kriterijima, a o čemu će odlučiti posebni žiri. Rok slanja rukopisa nije ograničen. Informacije na telefon 021/623-170.

Rukopise slati na adresu:
•DNEVNIK•, Redakcija vestern romana
21000 Novi Sad
Vojvodanskih brigada br. 7/XII
Rukopisi se ne vraćaju

PAŽNJA! PAŽNJA! PAŽNJA! PAZNJA!

**UZBUDLJIVO!
DRAMATIČNO!
NEPREDVIDIVO!**

EDICIJA HEJZ!

**NEPONOVljivo!
ATRAKTIVNO!
ŽESTOKO!**

**SUPERROMANI O
SUPERDETEKTIVU!**

APAČI TOM PONOVO SA VAMA!

**HRABRI, NEPOBEDIVI BORAC
ZA PRAVDU**

APAČI TOM

**PONOVO NA KORICAMA
X-100 VESTERNA!**

**AVANTURE TRAPERA APAČI
TOMA MOŽETE DA PRATITE OD
BROJA 242 NAŠE EDICIJE
WESTERN ROMANA!**

**APAČI TOM VAS VODI U
NEPONOVLJIVE
AVANTURE!**

SEXpress

EROTSKI MAGAZIN
NA SVIM KIOSCIMA

Stimulativno!
Uzbudljivo!
Zanimljivo!
Kontakti!
Modeli!

NAJNOVIJI FANTASTIČNI STRIP

NA SVIM KIOSCIMA

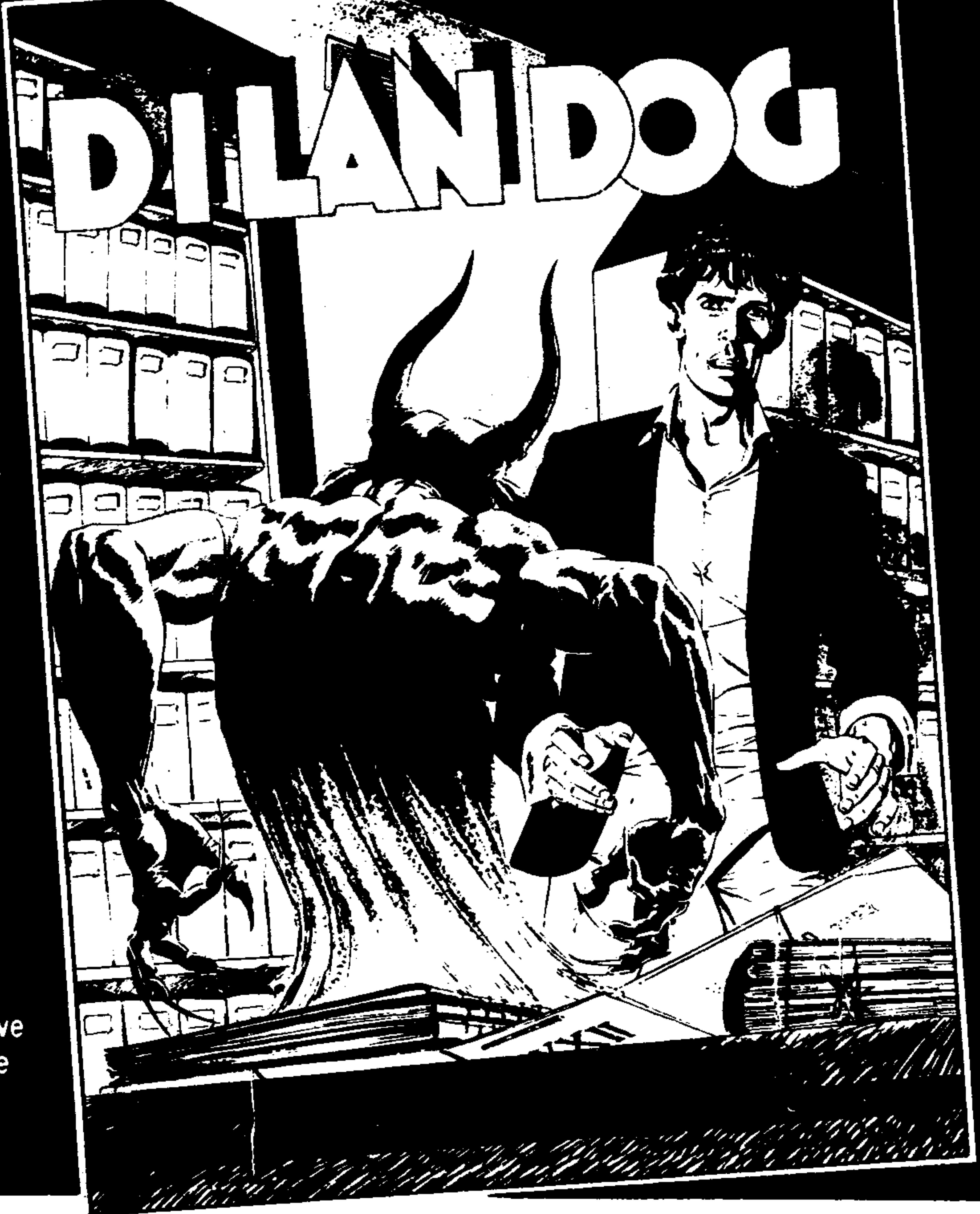
SPECIJALNO IZDANJE »ZLATNE SERIJE«

DILAN DOG

DILAN DOG
detektiv koji
se ne plaši
strave i užasa

DILAN DOG
u događajima
na granici
sna i jave

DILAN DOG
rešava slučajeve
koji prevazilaze
i najbujniju
maštu

DILAN DOG se hvata ukoštac sa silama mistike i zla

DILAN DOG NA SVIM KIOSCIMA

U SLEDEĆEM BROJU

T. Majls

APACI TOM I OSVETNICI

Tejlor ga je ugledao tek kada se našao na korak udaljenosti od njega. Pokušao je da dograbi pušku koju je bio položio pored sebe, ali je pre toga Lepi stao na nju, a njegova ruka, u kojoj je držao motku, dva puta se svalila na čuvarevu glavu. . .

JUGOBANKA

DODITE
DA SE DOGOVORIMO

YU ISSN 0353-1287

9 770353 128119